

കുറാശകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

കുറാശകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

Title: Sacramental Theology
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry,
Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2014 September 8 (Nativity of Bl. Virgin Mary)

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Thomas Kochukarottu

Office Assistance: Rev. Sr. Celin Kunnel FCC
Mrs. Anitha Vijayan
Mrs. Jeshitha Vijesh
Miss. Bhavya K

Design & Layout: Mr. Midhun Thomas

Printing: Vimala Offset Press, Thalassery

Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ഉള്ളടക്കം

1. സഭയും കുദാശകളും	5
2. ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ	11
3. രഹസ്യവും കുദാശകളും	24
4. പൗരോഹിത്യം	40
5. വിവാഹം	76
6. ജ്ഞാനസ്നാനം: ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ	102
7. വി. കുർബ്ബാന: ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ	115
8. പൗരോഹിത്യം: ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ	129
9. കുമ്പസാരവും രോഗീലേപനവും ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ	146

സഭയും കുദാശകളും

ക്രൈസ്തവജീവിതം അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു കൗദാശികജീവിതമാണ്. ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യാൻ വിശ്വാസികൾക്ക് അവ അവസരം നൽകുന്നതുകൊണ്ട് കുദാശകൾ രക്ഷാകരങ്ങളാണ്. എന്നാൽ കുദാശകളുടെ പ്രസക്തിയെയും, ഫലദായകത്വത്തെയും അവയുടെ എണ്ണത്തെയും സഭയുമായുള്ള അവയുടെ ബന്ധത്തെയും കുറിച്ചൊക്കെ ശക്തമായ വിമർശനങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ വിവിധ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തികളിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ കൗദാശിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ അംഗീകരിക്കാത്ത, അവയെ ശക്തമായി വിമർശിക്കുന്ന നിരവധി ക്രൈസ്തവകൂട്ടായ്മകൾ ഇന്ന് പ്രബലമാണ്, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിൽ. വഴി തെറ്റാതിരിക്കാൻ യേശു സ്ഥാപിച്ചതും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയാൽ സഭയിൽ പരികർമം ചെയ്യപ്പെടുന്ന തുമായ കൃപാസ്രോതസ്സുകളാണ് കത്തോലിക്കാസഭയുടെ കുദാശകൾ എന്ന സത്യം വിശദമാക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ശ്രമിക്കുക.

കുദാശകൾ എന്നാൽ എന്ത്?

കുദാശകളെ ശരിയായ രീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ഉതകുന്ന ഒരു നിർവചനം കൊടുക്കുക ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. കാരണം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അഗ്രാഹ്യമായ ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ അവയിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേ അവയെ അറിയുവാനും അനുഭവിക്കുവാനും പറ്റുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കുദാശകളെ പൊതുവേ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. കുദാശകളെ മനുഷ്യനു മനസ്സിലാക്കാൻ തീരെപ്പറ്റുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് വിമർശകരുടെയും വിഘാതപ്രസ്ഥാനക്കാരുടെയും ചോദ്യങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിക്കുകയില്ല ഇവിടെ. മറിച്ച്, കുദാശകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു നിർവചനവും അതിൽത്തന്നെ അപര്യാപ്തമായിരിക്കും എന്നു കരുതണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. കുദാശകൾക്ക് പല നിർവചനവും നാം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിലൊക്കെ ഒരു സമഗ്രതയുടെ കുറവുണ്ട് എന്നു നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഈയൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ടായിരിക്കാം സഭാപിതാക്കന്മാർ കുദാശകളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ രഹസ്യങ്ങൾ (Mysteries) എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചത്. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളാണ് സഭ ആഘോഷിക്കുന്നത്. സാർവത്രികസഭയുടെ മതബോധനഗ്രന്ഥം കുദാശകളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്: “സഭ തന്റെ നാമന്റെ രഹസ്യം അവിടുന്ന് വരുന്നതുവരെ ദൈവം എല്ലാവർക്കും എല്ലാമാകുന്നതുവരെ ആഘോഷിക്കുന്നു” (മതബോധനഗ്രന്ഥം നമ്പർ 1130). അതുകൊണ്ട് “എന്നെന്നും ജീവിക്കുന്നതും ജീവൻ നൽകുന്നതുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് പ്രവഹിക്കുന്ന ശക്തികളാണ് കുദാശകൾ. സഭയാകുന്ന അവിടുത്തെ ശരീരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തികളാണിവ” (മതബോധനഗ്രന്ഥം നമ്പർ 1116). ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ അനുഭവവേദ്യങ്ങളാണ്. ബുദ്ധികൊണ്ട് ഗ്രഹിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ആഘോഷത്തിലൂടെ അനുഭവിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെ, അതായത് രക്ഷാകരസംഭവങ്ങളെ അടയാളങ്ങളിലൂടെയും പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയും ഇന്ന് ദൈവജനത്തിന് അനുഭവവേദ്യമാക്കുകയാണ് കുദാശകളിലൂടെ സഭ.

സഭയും കുദാശകളും

സഭയെയും കുദാശകളെയും നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന പലരും പലപ്പോഴും സഭയുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെയും, സഭയും കുദാശകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയുംകുറിച്ച് ഒരുപക്ഷേ അജ്ഞരോ

അല്ലെങ്കിൽ വികലമായ അറിവുവെച്ചുപുലർത്തുന്നവരോ ആണ് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. സഭ ഒരു രഹസ്യമാണ്. ക്രിസ്തുരഹസ്യത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിതമായതുകൊണ്ട് സഭയെ ഒരു സംഘടനയായോ, പ്രസ്ഥാനമായോ കാണുന്നത് ശരിയല്ല. ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ അനുഭവവേദ്യമായ ആഘോഷം സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ സഭയെ ഒരു രഹസ്യമായി കണ്ടേ പറ്റൂ. ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളിലാണ് സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രശസ്ത ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ കാൾ റാനർ പ്രസ്താവിച്ചത്, “സഭ സഭയാകുന്നത് ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷത്തിലൂടെയാണ് (The Church and the Sacraments, p 18-19) എന്ന്. യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും കാരുണ്യവും പ്രകടമായതുപോലെ സഭ യേശുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്ന, പ്രകടമാക്കുന്ന ദിവ്യരഹസ്യമാണ്. ക്രിസ്തു പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായിരിക്കുന്നതുപോലെ സഭ യേശുവിന്റെ പ്രതിരൂപമാണ്.

കുദാശകളുടെ അനുഭവപൂർണ്ണമായ ആഘോഷത്തിന് സഭയെ കുറിച്ചുള്ള ദൈവജനത്തിന്റെ സങ്കല്പത്തിന് മാറ്റം വന്നേ പറ്റൂ. വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയായ സഭ ലോകത്തിൽ ഒരു കുദാശയായി വർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ സഭ ഒരു ദിവ്യരഹസ്യമാണെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അപ്പോൾ യേശു സ്ഥാപിച്ചതും സഭയിൽ ആഘോഷിക്കുന്നതുമായ ഏഴ് കുദാശകളും സഭയുടെ പ്രതീകാത്മകമായ കർമ്മങ്ങളായി മാറുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആ വ്യക്തിയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെ വെളിവാക്കുന്നതുപോലെ സഭ കുദാശകളുടെ ആഘോഷത്തിലൂടെ അവളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ സഭയിൽ അംഗമായിരിക്കുക എന്നതിന് ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുന്നവരാകുക എന്നർത്ഥം വരും. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കൗദാശികജീവിതം സഭാമക്കളുടെ കടമയും ഉത്തരവാദിത്വവുമാണ്.

കുദാശകളുടെ ലക്ഷ്യം

വിശ്വാസികൾക്ക് വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗം മാത്രമാണ് കുദാശകൾ എന്ന വളരെ സങ്കുചിതമായ കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഇന്നും കുദാശകളെക്കുറിച്ച് പലരും വെച്ചു പുലർത്തുന്നത്. ഇക്കാരണം കൊണ്ടാണ് പലരും വരപ്രസാദം വേണ്ട അവസരത്തിൽ മാത്രം പള്ളിയിൽ വരുകയും അതിനുശേഷം പള്ളിയോടു ബന്ധമില്ലാതെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. കുദാശകളുടെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് ശരിയായ അറിവുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരു സജീവഭാഗ

ഭാഗിത്വം വിശ്വാസികളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടാകും. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ കുദാശകളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളായി പറയുന്നത് മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ്: “മനുഷ്യരെ വിശുദ്ധീകരിക്കുക, ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതിരി കശരീരം പടുത്തുയർത്തുക, ദൈവത്തിന് ആരാധന സമർപ്പിക്കുക” (SC 59). കുദാശകൾ സഭാസമൂഹം ആഘോഷിക്കുവാനുള്ള കാരണം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ വിശ്വാസികളുടെ സജീവഭാഗഭാഗിത്വം ഉണ്ടാകണമെന്ന് സഭ നിഷ്കർഷിക്കുന്നത് ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൈവരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. കുദാശകളുടെ പരികർമ്മം എന്നു പറയുന്നത് ഒരുവന് വരപ്രസാദം ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി നടത്തുന്ന വെറും ഒരു കർമ്മമല്ല. മറിച്ച്, ദൈവത്തിന് ആരാധന സമർപ്പിക്കുകയും സഭാഗാത്രത്തെ പടുത്തുയർത്തുകയും വിശ്വാസം പ്രഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവ്യമായ ആഘോഷങ്ങളാണവ. കുദാശകളുടെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കാതെ വെറും യാന്ത്രികമായി സ്വീകരിക്കുന്നവരാണ് പലപ്പോഴും കുദാശകളിലൂടെ സഭ വിശ്വാസികളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നുവെന്നു വിമർശിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, വി. കുർബാന അർപ്പിക്കാൻ വിശ്വാസികൾ കൊടുക്കുന്ന കുർബാനയർമത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥവും ദിവ്യമായ മൂല്യവും മനസ്സിലാക്കാതെ സഭയുടെ ധനം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാർഗമായിട്ട് വ്യാഖ്യാനിച്ച് വിമർശിച്ചേക്കാം. കുദാശകളുടെ പരികർമ്മം വ്യക്തിപരമായി മാത്രം മാറ്റുവാനുള്ള വിശ്വാസികളുടെ പ്രവണതയെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണ്. മാമ്മോദീസായും മറ്റു കുദാശകളും തങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെ മാത്രം ആഘോഷമാക്കുവാനുള്ള പ്രവണതയാണ് ഇന്നു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കുദാശസ്വീകരണത്തിലൂടെ നടക്കുന്ന വിശുദ്ധീകരണം വിശ്വാസിയെ കുടുതൽ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയുള്ളവനാക്കണം. ഓരോ കുദാശാഘോഷവും വിശ്വാസത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതും വളർത്തുന്നതും ആകണം. സീറോമലബാർസഭയുടെ കുർബാനയിൽ ത്രൈശുദ്ധകീർത്തനത്തിനു മുമ്പു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ് “... ഞങ്ങളങ്ങയ്ക്കു സ്തുതിയും കൃതജ്ഞതയും ആരാധനയും സമർപ്പിക്കാൻ കടപ്പെട്ടവരാകുന്നു.” വിശ്വാസികളുടെ കടമയാണ് ആരാധന സമർപ്പിക്കുക എന്നത്. കുദാശകളുടെ പരികർമ്മം സമൂഹത്തിന്റെ ആഘോഷമാക്കുവാനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്.

കുദാശകളുടെ എണ്ണവും അവയുടെ സ്ഥാപനവും

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ഇന്ന് ആഘോഷിക്കുന്ന ഏഴ് കുദാശകളും ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചതാണ് എന്ന സഭാപ്രബോധനത്തെ പെന്ത

കോസ്തു സഭാവിഭാഗങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ച് രണ്ടുകുദാശകൾ (മാമ്മോദീസായും കുർബ്ബാനയും) മാത്രമേ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ബാക്കി അഞ്ചെണ്ണം സഭ സ്ഥാപിച്ചവയാണെന്ന് ഇവർ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കുദാശകളുടെ എണ്ണം ഏഴ് എന്ന് തെന്റോസ് സൂനഹദോസ് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ലൂഥറും അനുയായികളും കത്തോലിക്കാസഭയുടെ കുദാശകളിലെ ഭൂരിഭാഗവും നിരാകരിച്ച സാഹചര്യത്തിലാണ് സഭ കുദാശകളുടെ എണ്ണം നിർണ്ണയിച്ചുകൊണ്ട് പഠിപ്പിച്ചത്. ഇത് ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തമൊന്നും ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് അതുവരെ സഭ ആചരിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്ത ഏഴ് കുദാശകളെക്കുറിച്ച് ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. കുദാശകളുടെ എണ്ണം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പൗരസ്ത്യസഭകൾ വ്യഗ്രത കാട്ടിയില്ല. ഏഴ് കുദാശകളാണ് അവരും അംഗീകരിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപനങ്ങളൊന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ നടത്തിയിട്ടില്ല.

മാമ്മോദീസായും കുർബ്ബാനയുമൊഴികെയുള്ള കുദാശകളെ പെന്തക്കോസ്തു വിഭാഗങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കാനുള്ള കാരണമായി പറയുന്നത് അവയ്ക്ക് വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടിസ്ഥാനമില്ല എന്നുള്ളതാണ്. രണ്ട് കുദാശകളെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ ബൈബിളിൽ വ്യക്തമായ സൂചനയുള്ളൂ എന്നവർ വാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബൈബിളിനെക്കുറിച്ചും ദൈവിക വെളിപാടിനെക്കുറിച്ചും അവർക്കുള്ള അറിവിന്റെ കുറവുകൊണ്ടോ തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനരീതികൊണ്ടോ ആണ് മറ്റ് കുദാശകളുടെ വി. ഗ്രന്ഥ അടിസ്ഥാനത്തെ അവർ നിരാകരിക്കുന്നത്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ച് ഏഴ് കുദാശകളും ദൈവികവെളിപാടിന്റെ ഭാഗമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് വി.ഗ്രന്ഥ അടിസ്ഥാനമുണ്ട്.

കുദാശകളുടെ വി.ഗ്രന്ഥ അടിസ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട രണ്ട് അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിവുണ്ടാകണം. ഒന്നാമതായി യേശു പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും വ്യക്തമായും കൃത്യമായും (explicit) ബൈബിളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ പറയുന്നു, “യേശു ചെയ്ത മറ്റു പല കാര്യങ്ങളുമുണ്ട്. അതെല്ലാം എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ലോകത്തിനുതന്നെ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്” (യോഹ 21:25). അപ്പോൾ യേശു ചെയ്ത പല കാര്യങ്ങളും ചിലപ്പോൾ സൂചിതമായി (implicit) മാത്രമേ

ബൈബിളിൽ കണ്ടെന്നു വരികയുള്ളൂ. രണ്ടാമതായി, വെളിപാട് പൂർണ്ണമായത് യേശുവിന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ മാത്രമല്ല, അവന്റെ പ്രവൃത്തികളിലൂടെയുമാണ്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ യേശു കുടാശകൾ സ്ഥാപിച്ചത് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ യേശുവിന്റെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞതും ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ചെയ്തതുമൊക്കെ പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സഭ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടൊപ്പംതന്നെ വി. പാരമ്പര്യത്തെയും തുല്യപ്രാധാന്യത്തോടെ ബഹുമാനിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ബൈബിളിൽ സൂചിതമായി കാണുന്ന പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ അറിവ് പലപ്പോഴും പാരമ്പര്യങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പറ്റും. കാരണം യേശുവിനോടൊപ്പം ജീവിച്ച് അവന്റെ ജീവിതത്തിലും പീഡാസഹനത്തിലും മരണത്തിലും ഉത്ഥാനത്തിലും പന്തക്കുസ്താ അനുഭവത്തിലും പങ്കുചേർന്ന ശിഷ്യസമൂഹമാണ് ആദിമസഭയ്ക്ക് കൗദാശികപാരമ്പര്യങ്ങൾ കൈമാറിയത്. അതുകൊണ്ട് മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഏഴ് കുടാശകളും യേശു സ്ഥാപിച്ചവയാണെന്ന് നിസംശയം പറയാൻ സാധിക്കും.

ഡോ. സിബി പുളിക്കൽ

ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ

രക്ഷയുടെ കൂദാശയായ സഭയിലെ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ ചാലകങ്ങളായ കൂദാശകൾ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. കൂദാശകളുടെ കൂദാശയായ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ ഏറ്റം ആഘോഷപൂർവ്വമായ രൂപം സീറോ-മലബാർ സഭയിൽ 'റാസ' (രഹസ്യം) എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ സഭയുടെ ലിറ്റർജിയിലെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ കൂദാശയെന്ന പദപ്രയോഗമില്ല. സാധാരണ 'രഹസ്യം' എന്നതുകൊണ്ട്, മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, അറിയുവാൻ കഴിയാത്തത്, നിഗൂഢമായിരിക്കുന്നത് എന്നിങ്ങനെയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾ കേവലം അജ്ഞാതമോ അജ്ഞേയമോ ആയ ഒന്നല്ല. അവ വെളിവാക്കപ്പെട്ടവയും നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടവയുമാണ്. ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളാകുന്ന കൂദാശകളുടെ ആഘോഷക്രമംതന്നെ അതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ അർത്ഥപൂർണ്ണമായും സജീവമായും അസ്തിത്വപരമായും പങ്കുചേരുവാൻ ദൈവജനത്തിന് സാധ്യമാവ

ണം. തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഏറെ അകന്നു നിൽക്കുന്ന വയും വരപ്രസാദത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളായി മാത്രം കരുതപ്പെടുന്ന വയുമായ നിഗൂഢവും അജ്ഞേയവുമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളായി അവ കരുതപ്പെടരുത്.

കുടാശാരഹസ്യങ്ങളെ ബുദ്ധിയിക്കൊണ്ട് ഗ്രഹിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ആഘോഷത്തിലൂടെ അനുഭവിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യ വിശദീകരണത്തിന് വിധേയമല്ല, എന്നാൽ അവ വിശ്വാസത്തിലൂടെ ആഘോഷകന് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു. രഹസ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളല്ല, ഉള്ളിൽ നിന്നു തന്നെ അന്വേഷിക്കേണ്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അതിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയും അതിൽ ജീവിക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ രഹസ്യത്തെ പരിഹരിക്കേണ്ട 'പ്രശ്നങ്ങളുടെ' സമാഹാരമായി കണ്ട് അതിനെ ക്രോഡീകരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നവരുണ്ട്. പ്രശ്നങ്ങളുടെ കുരുക്കുകളഴിക്കുവാനും ഉത്തരം കിട്ടാത്തവയ്ക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താനും ഇന്നോളം നിഗൂഢമായിരുന്ന ചക്രവാളങ്ങളിൽ പര്യവേഷണം നടത്താനും ലോകത്തിലെങ്ങും ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവശാസ്ത്രഗവേഷണവും ഈ ശാസ്ത്രീയ വീക്ഷണത്തോടെയാണ് പലപ്പോഴും നടത്തപ്പെടുക. പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും നിഗൂഢമായിരുന്ന ബാഹ്യവൽകരിക്കാനുമുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രപഠനവും മുഴുകുന്നു.

കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ പഠനഗ്രന്ഥം ഒരു പ്രശ്നവും പരിഹരിക്കാനുള്ള ശ്രമമല്ല. അഗ്രോഹ്യമോ അനഭിമതമോ ആയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാനുള്ള പരിശ്രമവുമില്ല. സഭയിൽ ഈ രക്ഷാരഹസ്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുകയും തങ്ങളുടെ അനുഭവം പങ്കുവയ്ക്കുകയും ചെയ്ത സഭാപിതാക്കന്മാരോടും ദൈവശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളോടുമൊപ്പം ചർച്ചകൊണ്ട് ഇവയെ ഉള്ളിൽനിന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും അപഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണിവിടെ.

1. പദോല്പത്തി

1.1 രഹസ്യം'

ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ രഹസ്യമെന്നതിന് 'മിസ്തേരിയോൺ' (mysterion) പദമാണ് ഉപയോഗിക്കുക. മുമ്പ് അറിയപ്പെടാത്തതും

1. സുദീർഘമായ പഠനത്തിന് cf. T. Poovathanikunnel, *The Sacraments: The Mystery Revealed*,

ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിനു മാത്രം വെളിവാക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു സംഗതിയുടെ ഉള്ളടക്കമെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. രഹസ്യമെന്നതിന് തത്തുല്യമായി ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘സീക്രട്ട്’ (secret) ‘മിസ്റ്ററി’ (mystery) എന്നീ പദങ്ങളുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ മിസ്റ്ററി എന്ന പദത്തിന് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിക്കാത്ത നിഗൂഢവസ്തുതയെന്നാണർത്ഥം. ആകയാൽ ഗ്രീക്കിലെ ‘മിസ്തേരിയോൺ’ എന്ന പദത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിലെ മിസ്റ്ററി പര്യാപ്തമല്ല.

മ്യൂ (mue) എന്ന ഗ്രീക്കു ധാതുവിന്റെ അർത്ഥം അടയ്ക്കുക എന്നാണ്. കണ്ണ്, വായ് മുതലായ അവയവങ്ങളോ എന്തെങ്കിലും ദ്വാരങ്ങളോ അടയ്ക്കുക എന്നർത്ഥം. ‘മിസ്തേരിയോൺ’ എന്ന പദം ‘മ്യൂ’ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു രൂപമെടുത്തു എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ പദത്തിലെ ‘തേരിയോൺ’ (terion) എന്നത് ഒരു പ്രത്യയമാണ്. പ്രവൃത്തി നടക്കുന്ന സ്ഥലത്തെയോ ഒരു ലക്ഷ്യം നേടാൻ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഉപാധിയെയോ അതു സൂചിപ്പിക്കും. ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടർത്ഥങ്ങളിലും ഈ പ്രത്യയം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ക്ലാസിക്കൽ ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ ‘മിസ്തേരിയോൺ’ എന്ന പദം കൂടുതലായി ബഹുവചനത്തിലാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നത്. ഗൂഢമായി നടത്തുന്ന ചില മത കർമ്മങ്ങളെയാണ് അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ മത കർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുവാൻ മതത്തിന്റെ പൂർണ്ണ അംഗത്വം ലഭിച്ചവർക്കു മാത്രമേ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ രഹസ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തവരാണ് ഇപ്രകാരം പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ.

മിസ്തേരിയോൺ എന്ന ഈ പദത്തിന്റെ ഉൽപത്തി എന്തായാലും അതിനൊരു സാങ്കേതികാർത്ഥം ഗ്രീക്കു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രീക്കു രഹസ്യാരാധനകളുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആചരണങ്ങളും എന്ന സാങ്കേതികാർത്ഥം അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

ഗ്രീക്കു മതങ്ങളിൽ പൂർണ്ണ ഉപനയന കർമ്മങ്ങളിലൂടെ സവിശേഷാംഗങ്ങളായവർക്കു മാത്രം അഭിഗമ്യവും ദൈവികകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതുമായ ‘രഹസ്യ’ങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭക്തന് ദേവന്റെ ഭാഗധേയത്തിൽ പങ്കുനൽകുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആരാധനാപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളാണ് രഹസ്യങ്ങൾ. ‘രഹസ്യം’ നിഗൂഢമായ ഒരു അനുഷ്ഠാനമാണ്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികൾ അതുവഴി ദേവനുമായുള്ള സവിശേഷ ബന്ധത്തിലേക്കു നയിക്കപ്പെടുന്നു. ചില നന്മകൾ അതുവഴി അവർക്ക് ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പു നൽകുന്നു. ഉപനയനം കഴിഞ്ഞവർക്ക് ആ കർമ്മങ്ങൾവഴി ദേവന്റെ പ്രത്യേക സംരക്ഷണം ലഭിച്ചിരുന്നു. ആ കർമ്മങ്ങളും അവയുടെ

വിശേഷാനുകൂല്യങ്ങളും ചെറിയൊരു വിഭാഗത്തിനുമാത്രം അവ കാശപ്പെട്ടതായിരുന്നു².

വിസ്തൃതമായും പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതും അവ്യക്തവുമായ ഏത് ഉദാത്തസത്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച് ഇന്ന് ‘രഹസ്യം’ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. പറയാനോ വിവരിക്കാനോ പാടില്ലാത്തതോ അഥവാ അതിനുള്ള വിശുദ്ധവും ദൈവികവുമായ സ്വഭാവം മൂലം പറയാനാവാത്തതോ ആയ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് രഹസ്യം. ഇവ അത്യന്തം ദൈവികവും പരിശുദ്ധവുമാകയാൽ മർത്യനായ മനുഷ്യന്റെ അധരങ്ങൾകൊണ്ട് വിവരിക്കാനാവാത്തതും മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അന്വേഷണത്തിന് വിധേയമാകാത്തതും മനുഷ്യന് സംഭാഷണവിഷയമാക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമാണ്.

ഗ്രീക്കു രഹസ്യമതങ്ങളിൽ രഹസ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ രക്ഷയുടെ നിഗൂഢ കർമ്മങ്ങളായിരുന്നു. അവ സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് ആനന്ദനിർവൃതി നൽകിയിരുന്നു. “ഈ വസ്തുക്കൾ കണ്ട ഭൂവാസി ഭാഗ്യവാനാണ്. ഈ വിശുദ്ധവസ്തുക്കൾ പൂർത്തിയാക്കാതെ മരിക്കുന്നവർക്ക്, അവയിൽ പങ്കുപറ്റാത്തവർക്ക് ഇരുട്ടാർന്ന പാതാളത്തിലേക്കു പോയാലും ഇത്തരം അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് അവകാശമില്ല”³ എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

രഹസ്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠാനങ്ങളോട് ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയാകട്ടെ പ്രതീകാത്മകമാണ്. വാക്കുകൾ, പ്രവൃത്തികൾ, അടയാളങ്ങൾ എന്നീ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയാണ് അവ നൽകപ്പെടുകയോ വെളിവാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നത്. ഗ്രീക്കുരഹസ്യങ്ങൾക്ക് രണ്ട് ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണക്കാർക്ക് മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുക, ഉപനയനം കഴിഞ്ഞവർക്ക് മാത്രം തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുവാനും മാർഗ്ഗങ്ങൾ അറിയിക്കുവാനുമുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുക. നിഗൂഢവസ്തുക്കളെ അറിയിക്കാനുള്ള പ്രതീകങ്ങളും ഉപനയനം കഴിഞ്ഞവരെ തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള രഹസ്യമായ അടയാളങ്ങളായിരുന്നു അവ. അതായത് രഹസ്യങ്ങളിലെ പ്രതീകങ്ങൾക്ക് നിഗൂഢമാക്കുക, വെളിപ്പെടുത്തുക എന്നീ രണ്ടു ധർമ്മങ്ങളും ഉണ്ട്.

1.2 കുദാശ⁴

“കുദാശ” അഥവാ “കത്തൂർ” എന്ന സുറിയാനി മൂലത്തിൽ

2. E. Ferguson, *Background of Early Christianity*, p. 198
3. *The Homeric Hymn to Demeter*, 480-482
4. വിശദമായ പഠനത്തിന് cf. T. Poovathanikunnel, *The Sacraments*, pp:140-170

നിന്നുരുത്തിരിഞ്ഞതാണ് കുദാശ എന്ന പദം. ശുദ്ധമാക്കി, പരിശുദ്ധൻ എന്നുപാടി എന്നൊക്കെയാണർത്ഥം. ‘സാക്രമെന്റ്’ (sacrament) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിന് തത്തുല്യമായിട്ടാണ് കുദാശ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുക. “സാക്രമെന്റം” (sacramentum) എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷ് പദം വരുന്നത്. ഇതാകട്ടെ “സാക്രാറെ” (sacrare) എന്ന ക്രിയയും മെന്റും (mentum) എന്ന പ്രത്യയവും ചേർന്നുണ്ടായതാണ്. “സാക്രാറെ” എന്നാൽ വിശുദ്ധമാക്കുക, ദൈവികാവകാശത്തിലുള്ളതാക്കുക എന്നാണർത്ഥം. നിശ്ചിതമായ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുക എന്ന അർത്ഥം ലഭിക്കാനാണ് “മെന്റും” എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കുന്നത്. അതിനാൽ ‘സാക്രമെന്റം’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശുദ്ധീകരണ കർമ്മം, വിശുദ്ധീകരിക്കുന്ന വ്യക്തി, വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട വസ്തു എന്നെല്ലാം അർത്ഥമാക്കുന്നു.

റോമൻ നിയമസമ്പ്രദായത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു പദമാണ് “സാക്രമെന്റം.” റോമൻ സമ്പ്രദായത്തിലെ അഞ്ചുതരം നിയമത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നാണ് സാക്രമെന്റമിന്റെ നൈയാമിക പ്രവൃത്തി (Legis actio sacrament). വസ്തുക്കളുടെമേലുള്ള തർക്കങ്ങളുടെ പരിഹാരകേസുകളിൽ ഇത് പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. തർക്കവസ്തുക്കളുടെമേലുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശം ഇരുകക്ഷികളും ഒരു ‘സാക്രമെന്റം’ കൊണ്ട് വെല്ലുവിളിക്കും. തർക്ക വസ്തുവിന്റെ വിലയ്ക്കു തുല്യമായ തുകയാണ് ഇവിടെ സാക്രമെന്റം. തർക്കത്തിൽ ജയിക്കുന്നവർക്ക് ‘സാക്രമെന്റം’ തിരികെ ലഭിക്കുമ്പോൾ പരാജിതരുടേത് പൊതുനികേഷപത്തിലേക്ക് ചേർക്കും.

അതിപ്രാചീനകാലത്ത് സാക്രമെന്റം എന്നതിന് വ്യവഹാരത്തിൽ ഇറട്ടുവയ്ക്കുന്ന വസ്തു എന്നായിരുന്നില്ല, ശപഥം എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. തങ്ങളുടെ അവകാശവിഭവങ്ങളുടെ നീതിയുക്തതയ്ക്ക് സാക്ഷ്യം നൽകാൻ സ്വർഗ്ഗത്തെ വിളിച്ചു നടത്തുന്ന ശപഥമായിരുന്നു അത്. തർക്കങ്ങളിൽ രാജാവിന്റെ ഇടപെടലിനായുള്ള അപേക്ഷയാണ് സാക്രമെന്റം എന്നും കരുതപ്പെടുന്നു.

ചില കാലഘട്ടങ്ങളിൽ സൈനികവിശ്വസ്തത തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് റോമൻ പട്ടാളത്തിൽ ചേരുന്നവർ നടത്തിയിരുന്ന ശപഥം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സാക്രമെന്റം എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. സാക്രമെന്റം അഥവാ ശപഥം വഴി പട്ടാളക്കാർ സൈന്യത്തോടും അതിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥരോടും വിശ്വസ്തത പുലർത്തുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസായിലൂടെ മിശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി സൈനികസേവനത്തിന് ഒരുവൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ് എന്ന് തെർത്തുല്യൻ

(160-222/3) മനസ്സിലാക്കി. സാക്രമെന്റും എന്ന സൈനിക പദം ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മാമോദീസായെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. ഈ പദപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഗ്രീക്കു മതങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ച് ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങളെ വിശദമാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

1.3 റാസ്⁵

പൗരസ്ത്യഗ്രീക്കു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ‘മിസ്തേരിയോൺ’ (രഹസ്യം) എന്നും പാശ്ചാത്യലത്തീൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ‘സാക്രമെന്റും’ (കുദാശ) എന്നുമുള്ള പ്രയോഗത്തിന് സമാന്തരമായി പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി പശ്ചാത്തലത്തിൽ ‘റാസ്’ എന്ന പദവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. റാസ് എന്ന പേർഷ്യൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് സുറിയാനിയീൽ “റാസ്” എന്ന പദം ഉത്ഭവിച്ചത്.

പഴയനിയമത്തിൽ നിഗൂഢം (secret) രഹസ്യം (mystery) എന്നിങ്ങനെ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ‘സോദ്’, ‘റാസ്’ എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളുണ്ട്. പരസ്പരവിശ്വാസത്തിലുള്ള രഹസ്യസംഭാഷണം, ആലോചനാ യോഗം, നിഗൂഢങ്ങളായവ, വെളിപ്പെടുത്താവുന്ന ആലോചന (ഉപദേശം), ഉറ്റവരുടെ മണ്ഡലം (കൂട്ടായ്മ), അവഗാഢമായ ഐക്യം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ അർത്ഥങ്ങൾ സോദ് എന്ന പദത്തിന് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. ‘റാസ്’ എന്നത് ഒരു പേർഷ്യൻ പദമാണ്. രഹസ്യം, പ്രതിരൂപം, കുദാശ എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ ഈ വാക്കിനുണ്ട്. അറമായ ഭാഷയിൽ ഈ പദം സാങ്കേതികമായ അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. വെളിപാടുപരമായി, ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ എന്ന് ഈ പദത്തിനർത്ഥമുണ്ട്. വിശേഷാനുക്യമായി ചുരുക്കം ചിലർക്ക് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ നിഗൂഢ ലക്ഷ്യമെന്നാണ് അതിന്റെ സാങ്കേതികാർത്ഥം.

റാസാ എന്ന പദം പ്രധാനമായും ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകത്തിലാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതും എന്നാൽ പ്രവാചകർക്ക് വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്തതും സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നവയുമായവയെ സംബന്ധിച്ച സത്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാനുഷിക ജ്ഞാനത്തിന് രഹസ്യത്തെ (റാസ്) വെളിപ്പെടുത്താനാവുകയില്ല. ദൈവമാണ് രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് (ദാനി 2:18, 19,22:27-30, 13:42).

5. വിശദമായ പഠനത്തിന് cf. T. poovathanikunnel, *The Sacraments*, pp:50 ff

ഈ പദങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് രഹസ്യം എന്ന പദം, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എപ്രകാരമെന്നറിയുക ഉചിതമാണ്. അവയുടെ ചുരുക്കം തുടർന്ന് വിവരിക്കുന്നു.

2. ഗ്രീക്കു പശ്ചാത്തലം

ഗ്രീക്കുമതങ്ങൾ: അവാച്യമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ, മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഭീതിജനകവും പ്രതീകാത്മകവുമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ഉപനയിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് അഥവാ പൂർണ്ണമായും ഈ മതങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശനം സാധിച്ചവർക്കു മാത്രം വെളിവാക്കപ്പെടുന്ന കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, സത്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയാണ് രഹസ്യം എന്നതുവഴി വിവക്ഷിക്കുക.

പ്ലേറ്റോ: രൂപകാത്മകമായി മാത്രം വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന ജ്ഞാനം, പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമാക്കാതെ മറച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള വിജ്ഞാനം, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിശീലനതലത്തിലേക്ക് ഉപനയിക്കപ്പെട്ടവർക്കു മാത്രം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥമാനങ്ങളിലാണ് പ്ലേറ്റോ രഹസ്യം എന്നത് ഉപയോഗിക്കുക.

ഫിലോ: നിഗൂഢമായ പ്രബോധനം, ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച ജ്ഞാനം, പ്രത്യേകം ഉപനയിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് മാത്രമായി ദൈവികമായി വെളിവാക്കപ്പെട്ടത്, അവിശ്വാസികളുടെ രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ വിമർശനം എന്നിവ ഫിലോയുടെ രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

3. പഴയനിയമ പശ്ചാത്തലം

പഴയനിയമം: നിഗൂഢമായ ആലോചന, ആലോചനാസമിതി, ദൈവത്തിന്റെ ആലോചനാസമിതി, ദൈവവുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധം, യുഗാന്ത്യവിജ്ഞാനീയം, തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവജനത്തിനുള്ള പ്രതീകാത്മകമായ വെളിപാടുകൾ എന്നിവ രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഴയനിയമ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇവിടെയും അവിശ്വാസികളുടെ രഹസ്യങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

അപ്രമാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ: ദൈവത്തിന്റെ യുഗാന്ത്യപരമായ പ്രവർത്തനത്തെയും ദൈവത്തിന്റെ വിധിനിർണ്ണയം, രക്ഷ തുടങ്ങിയവയെയും രഹസ്യം എന്നതുവഴി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല രഹസ്യം.

ഖുമ്മറാൻ: ഖുമ്മറാൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രഹസ്യം എന്നതുവഴി ദൈവിക പദ്ധതിയെയും യുഗാന്ത്യപരമായ സത്യങ്ങളെയും

എന്നാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയുമാണ് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നത്.

4. പുതിയനിയമ പശ്ചാത്തലം

സുവിശേഷങ്ങൾ: ഈശോമിശിഹായാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും ഇനിയും പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുമായ ദൈവികരക്ഷാകരപദ്ധതിയെയാണ് സമവീക്ഷണസുവിശേഷങ്ങളിൽ രഹസ്യം എന്നതുവഴി അർത്ഥമാക്കുക.

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങൾ: പുതിയനിയമത്തിൽ രഹസ്യം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെ വി.പൗലോസിന്റേതാണ് എന്നു പറയാനാവും. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഇത് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളിലാണ്.

മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അതേസമയം പ്രകാശിതവുമായ ഒന്ന് എന്ന വിരോധാഭാസം ഇവിടെ ദൃശ്യമാണ്. സാർത്രിക രക്ഷയുടെ പദ്ധതി, ദൈവത്തിന്റെ ആലോചന (പദ്ധതി), ദൈവത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ ഇച്ഛാശക്തി, ഈശോമിശിഹായാൽ പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ട രക്ഷ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ അർത്ഥഭാവങ്ങളിൽ വി.പൗലോസ് ഇത് ഉപയോഗിക്കുന്നു. രഹസ്യം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്ന മൂന്നു തലങ്ങളായി ദൈവം, മിശിഹാ, സുവിശേഷം എന്നിവ പൗലോസ് കാണുന്നു. ആകയാൽ ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യം, മിശിഹായുടെ രഹസ്യം, സുവിശേഷത്തിന്റെ രഹസ്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപയോഗങ്ങളും ദൃശ്യമാണ്. മിശിഹായെ രഹസ്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. രഹസ്യത്തിന്റെ ആഴമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ യുഗാന്ത്യവിജ്ഞാനീയം, സഭാവിജ്ഞാനീയം, പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാനീയം എന്നിവയും ഉൾപ്പെടുന്നു.

5. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടം

സഭാപിതാക്കന്മാർ ദൈവവചനത്തിന്റെയും ദൈവികരഹസ്യങ്ങളുടെയും വ്യാഖ്യാതാക്കളായിരുന്നു. അവർ വചനത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്ന രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ച കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കി അവതരിപ്പിച്ചു. ‘രഹസ്യം’ എന്ന പദവും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കവും തങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ സംസ്കാരത്തിനും ജീവിത സാഹചര്യത്തിനും വ്യക്തമാകുംവിധം പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചു. രഹസ്യം എന്നാൽ ദൈവികമായ രക്ഷാകരപദ്ധതി എന്ന് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു.

രഹസ്യം എന്ന പദം അക്രൈസ്തവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒന്നായിരുന്നു എങ്കിലും സവിശേഷമായ ക്രൈസ്തവ അർത്ഥത്തോടെ

അത് സഭയുടെ അനുഷ്ഠാനപരമായ കർമ്മങ്ങളുടെ വിശേഷണമായി സഭാപിതാക്കന്മാർ ഉപയോഗിച്ചു. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ പദത്തിനുള്ള അർത്ഥം, അത് രഹസ്യത്തിന്റെ അനുഷ്ഠാനപരമായി ആഘോഷത്തെ സംബന്ധിച്ചും പ്രയോഗിക്കുവാൻ അവർക്ക് പ്രേരണയായി. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിലും രഹസ്യം എന്നതിന് ചില കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നതിനേക്കാൾ വിശാലമായ അർത്ഥമുണ്ട്. രഹസ്യങ്ങൾ മനുഷ്യദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈശോമിശിഹായിൽ രക്ഷയുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അതുല്യമാംവിധം വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനവും രക്ഷാപദ്ധതിയും ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളാണ്.

സഭയിൽ തുടരുന്ന മിശിഹായുടെ സാന്നിധ്യവും സഭയുമായുള്ള മിശിഹായുടെ ഐക്യവും ദിവ്യരഹസ്യങ്ങൾതന്നെ. ഇവ കൂടാതെ മറ്റു രഹസ്യങ്ങളും വിശ്വാസജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു ചരിത്രഗതിയിൽ സഭ മനസ്സിലാക്കി. പാപപ്പെറ്റുതി നൽകുന്ന രഹസ്യം, പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള അഭിഷേകം, ഈശോയുടെ മരണത്തിന്റെയും ഉത്ഥാനത്തിന്റെയും രഹസ്യം, സഭയും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വവുമായുള്ള ബന്ധം തുടങ്ങിയവയാണ് അവയിൽ ചിലത്. ഈ രഹസ്യങ്ങളെ വിശ്വാസികൾക്ക് വാക്കുകളിലൂടെയും പ്രതീകങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെയും സർവ്വോപരി അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുവാനും സഭ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആരാധനാക്രമപരമായ ആഘോഷങ്ങളിലൂടെ ഈ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ ഒരു ലഘുദർശനം അഥവാ അനുഭവം വിശ്വാസസമൂഹത്തിന് സംഭവ്യമായി. ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങളിലെ പ്രതീകങ്ങളും അടയാളങ്ങളും അവർ ദിവ്യരഹസ്യമായി (യാഥാർത്ഥ്യം) കണ്ടിരുന്നു. ഇവയിലൂടെ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നു എന്നവർ മനസിലാക്കി. ദൈവികരക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങൾ ഇവിടെ അവർക്കായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുകയുമായിരുന്നു. 'നാം നോക്കിക്കാണുന്ന വസ്തുക്കൾക്ക് അതീതമായി ഒരു വസ്തു ഉണ്ടെന്ന് നാം മനസിലാക്കുമ്പോൾ രഹസ്യം സന്നിഹിതമാകുന്നു' എന്ന ജോൺ ക്രിസോസ്തോമിന്റെ വാക്കുകൾ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ച് തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈ ധാരണ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടും തങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ രഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെടുത്തി സഭാപിതാക്കന്മാർ ഉദ്യക്ഷിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

തെർത്തുല്യൻ സാക്രമെന്റും (കുദാശ) എന്ന ലത്തീൻപദം ഗ്രീക്കിലെ മിസ്തേരിയോൺ (രഹസ്യം) എന്ന പദത്തിനു തത്തുല്യമായി പ്രയോഗിച്ചു. ലത്തീൻഭാഷയിലെ മിസ്തേരിയും (രഹസ്യം) എന്ന വാക്കിന് ഗ്രീക്കിലെ മിസ്തേരിയോൺ എന്നതിനോട് കൂടുതൽ സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ലത്തീൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ സാക്രമെന്റും എന്ന പദത്തെ കൂടുതലായി ഉപയോഗിച്ചു. സാക്രമെന്റും എന്ന പദത്തിലൂടെ രഹസ്യങ്ങളെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്ന ക്രൈസ്തവ ആരാധനാക്രമപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ഗ്രീക്കുകാരുടെ രഹസ്യാരാധനാപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കുവാൻ അവർ പരിശ്രമിച്ചു. ഇതുവഴി ക്രൈസ്തവ ആരാധനക്രമപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ സാക്രമെന്റും (കുദാശ) എന്ന പദവും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദിവ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മിസ്തേരിയും (രഹസ്യം) എന്ന പദവും പ്രയോഗിച്ചു.

സാക്രമെന്റും എന്നതിന് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സഭാപരമായ ഒരു അനുഷ്ഠാനം എന്ന അർത്ഥമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഈ അനുഷ്ഠാനത്തിലെ പ്രതീകാത്മകപ്രാധാന്യമുള്ള എല്ലാ അംശത്തെയും അത് സൂചിപ്പിച്ചു. രഹസ്യം എന്നതുകൊണ്ട് സൂചിതമായിരുന്ന എല്ലാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും സാക്രമെന്റും എന്ന പദവും ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു.

രഹസ്യം എന്ന പദപ്രയോഗത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലും രചനകളിലും കാണുന്ന അർത്ഥമാനങ്ങളിലേക്ക് ഒന്ന് എത്തിനോക്കുന്നത് ഇതിന്റെ ആഴമായ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുവാൻ സഹായിക്കും.

6. ലത്തീൻ സഭാപിതാക്കന്മാരും എഴുത്തുകാരും:

അവിശ്വാസികളുടെ രഹസ്യങ്ങൾക്കെതിരേ ശക്തമായി പ്രതികരിക്കുന്ന വി.ജസ്റ്റിൻ അവയ്ക്ക് മുമ്പിൽ മിശിഹായിൽ വെളിവാക്കപ്പെട്ട ദൈവിക മനുഷ്യാവതാരം, മരണം, ഉത്ഥാനം എന്നിവയെ രഹസ്യമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസ, സ്വൈമ്യലേപനം, പരിശുദ്ധ കുർബാന എന്നീ ആരാധനാക്രമ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ മിശിഹായുടെ ജീവിത മരണോത്ഥാനങ്ങളോട് നാം പങ്കുചേരുന്നു. ഈ ആഘോഷങ്ങളെയും ജസ്റ്റിൻ രഹസ്യമെന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുക.

അവിശ്വാസികളുടെ രഹസ്യങ്ങൾക്കെതിരേ പ്രതികരിക്കുന്ന റോമിലെ ക്ലൈമന്റ് ഈ പദംകൊണ്ട് രക്ഷാകരവും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥാ

ധിഷ്ഠിതവുമായ ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസായും വിശുദ്ധ കുർബാനയും അദ്ദേഹവും രഹസ്യമായിട്ടാണ് കാണുക.

തെർത്തുല്യനാവട്ടെ വിശുദ്ധീകരണ മാർഗ്ഗങ്ങളായ പല അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും രഹസ്യമായി ദർശിച്ചു. മാമ്മോദീസായും വിശുദ്ധ കുർബാനയും അദ്ദേഹത്തിന് രഹസ്യങ്ങളാണ്. തെർത്തുല്യന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രഹസ്യമെന്നതിന് വിശ്വാസത്തിന്റെ മുദ്ര, രൂപം, മുൻചിത്രീകരണം, പ്രവചനം എന്നീ അർത്ഥങ്ങൾ കാണാനാവും. കൂടാതെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ, മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള രക്ഷാപദ്ധതിയും രഹസ്യമാണ്. രഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നതായിട്ട് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

7. ഗ്രീക്കു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ

ഒറിജൻ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം മുഴുവനും രഹസ്യമെന്ന വിശേഷണത്തിൽ വിശദമാക്കുന്നു. ഈശോമിശിഹാ, മിശിഹാ സംഭവങ്ങൾ, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം, സഭ, സഭാത്മക ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവയും ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളായിട്ടാണ് ഒറിജൻ കാണുക. സഭാത്മകാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം മാമ്മോദീസായും വിശുദ്ധ കുർബാനയും രഹസ്യങ്ങളായി അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു.

നിഗൂഢങ്ങളായ രക്ഷാകരയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിശുദ്ധ അംബ്രോസ് രഹസ്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയെത്തന്നെ സാക്രമെന്റും എന്ന പദം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നു. ഈശോമിശിഹായോടുകൂടെയുള്ള പങ്കാളിത്തം രഹസ്യമാണ്. മാമ്മോദീസാ, സ്നൈമരൂലേപനം, വിശുദ്ധ കുർബാന എന്നിവയെ രഹസ്യമെന്നും സാക്രമെന്റും എന്നും അംബ്രോസ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

അവിശ്വാസികളുടെ ആരാധനാപരമായ രഹസ്യങ്ങൾക്കെതിരേ ശക്തമായി എഴുതുന്ന ജോൺ ക്രിസോസ്തോം രക്ഷാകര ചരിത്രത്തെയും മുൻപ്രതിരൂപങ്ങളെന്ന നിലയിൽ പഴയനിയമസംഭവങ്ങളെയും രഹസ്യങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മാമ്മോദീസാ, വിശുദ്ധ കുർബാന എന്നിവയിലൂടെ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വം സാധിക്കുന്നതായും അദ്ദേഹം വിശദമാക്കുന്നു.

8. സുറിയാനി ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ

റാസ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിലൂടെ രഹസ്യം എന്ന ഉൾക്കാഴ്ച സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അഫ്രാഹ്ത്ത്

തന്റെ രചനകളിൽ രക്ഷാകരമായ രഹസ്യങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നു. രഹസ്യം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നതിലുപരി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതുമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് ഏറെ പഴയനിയമാധിഷ്ഠിതമാണ്. മാമ്മോദീസ, വിശുദ്ധ കുർബാന ഇവ രഹസ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സുറിയാനി സഭാപിതാവായ അപ്രേം രഹസ്യത്തിലുള്ള വെളിപാടിനെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നുണ്ട്. പ്രതീകങ്ങളും രഹസ്യമാണ് (റാസയാണ്). ഈശോയുടെ പിളർക്കപ്പെട്ട പാർശ്വത്തിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അപ്രേം എഴുതുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബാന റാസയാണ്, രഹസ്യമാണ്.

9. ഉപസംഹാരം

വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിലും പശ്ചാത്തലങ്ങളിലും രഹസ്യം എന്നതിനുള്ള അർത്ഥമാനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതിൽനിന്നും വ്യക്തമായി. രഹസ്യം എന്നതിന് ക്രൈസ്തവ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പൊതുവായ ചില അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകൾ ഇവിടെ ദൃശ്യമാണ്. 1) അവിശ്വാസികളുടെ രഹസ്യങ്ങൾക്കെതിരാണ്. 2) മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും വെളിവാക്കപ്പെട്ടതുമായാണ്. 3) രക്ഷാകരമാണ്. 4) യുഗാന്ത്യോന്മുഖമാണ്. 5) പ്രതീകാത്മകം അഥവാ അനുഷ്ഠാനപരമാണ്. 6) ദൈവികസത്തയുമായി ബന്ധമുള്ളവയാണ്.

ഇതിൽനിന്നും ക്രൈസ്തവരഹസ്യത്തെ നിർവചിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രതീകാത്മകമായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിഗൂഢമായ രക്ഷാകര യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ക്രൈസ്തവ രഹസ്യം. വിരോധാഭാസങ്ങൾ ഏറെ ഇതിൽ നമുക്ക് ദൃശ്യവുമാണ്: മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു-വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു, സംഭവിച്ചു-ഇനിയും സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്നു (യുഗാന്ത്യോന്മുഖമാണ്), ചരിത്രപരം-ചരിത്രതീതം, ഈ ലോകത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു-സർവ്വതീതമായിരിക്കുന്നു, വസ്തുനിഷ്ഠം-ആദ്ധ്യാത്മികവും ദൈവികവുമാണ്, ഭൂത-വർത്തമാന-ഭാവി കാലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

കുടാശകൾ ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങളാണ് എന്നും രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം വ്യക്തമാക്കി. കുടാശകളാകുന്ന രഹസ്യങ്ങളെ ഈ വീക്ഷണപാതയിൽ നിർവചിക്കുന്നത് അവയുടെ പ്രാഥമികമായ കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമാക്കുവാൻ സഹായിക്കും. ഈശോമിശിഹായിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കപ്പെട്ട അവാച്യവും യുഗാന്ത്യോന്മുഖവുമായ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപാടും സംഭവങ്ങളാണ് കൗ

ദാശികരഹസ്യങ്ങൾ. പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയാണ് അവ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുക. സഭാത്മക ആഘോഷത്തിൽ അവയെ നമുക്ക് അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. ഈ മിശിഹാരഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുകാരാകുന്നതുവഴി നമുക്ക് ദൈവപിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടും ഈശോമിശിഹായിൽ വ്യക്തിപരമായ ഐക്യം/ അനുരഞ്ജനം സാധ്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുടാശകൾ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയുള്ള വെളിപാടുകളാണ്. ഇതു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രതീകങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷീകരണസ്വഭാവം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കണം. പ്രതീകങ്ങൾ കുടാശകളിൽ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു. ഈ രഹസ്യങ്ങൾ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ ഒരു സംഭവമായി നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു. ഉദാ: അപ്പവും വീഞ്ഞുമാകുന്ന പ്രതീകങ്ങളിൽ മിശിഹായുടെ ശരീരരക്തങ്ങൾ നമുക്കു മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഇത് വലിയൊരു സംഭവമാണ്. ജീവിതാനുഭവമായി അതു തീരുന്നു.

കുടാശകളിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ അനുഭവിക്കുവാനും അതുവഴി ദൈവികബന്ധങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുവാനും നമുക്ക് സാധിക്കുന്നു. ഇത് എങ്ങനെ സാധ്യമാകുന്നു എന്നത് ഒരു പ്രശ്നമായി അവശേഷിക്കാം. കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപാടുപരമായ ഈ ദർശനത്തെ സംബന്ധിച്ച സുപ്രധാനമായ പ്രസ്തുത ചോദ്യത്തിന് ആധുനിക “പ്രതീക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്” ഏറെ വിശദീകരണം നൽകുവാനാകും. അതിലേക്കാണ് നാമിനി പ്രവേശിക്കുക.

ഡോ. തോമസ് പൂവത്താനിക്കുന്നേൽ

രഹസ്യവും കൂദാശകളും

കൂദാശകൾ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളാണ്. രഹസ്യങ്ങൾ സ്വഭാവീകമായി വെളിപാടിനോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടാത്ത ഒരു രഹസ്യവുമില്ല. കൂദാശകൾ വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകങ്ങൾ (Real symbol) ആണെന്ന് മുൻ അധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചു. സത്തയുടെ ഐക്യത്തെ അറിയിക്കുകയും അതേസമയം അറിയിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ 'കാരണ'മായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അടയാളങ്ങളാണ് (signs) വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകങ്ങൾ. ഈ പ്രതീകത്തിൽ (symbol) സത്ത അറിയപ്പെടുന്നു. അതിനെകൂടാതെ സത്തയ്ക്ക് അറിയപ്പെടാനാവുകയില്ല. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ ഒരു സത്ത മറ്റൊന്നിൽ നടത്തുന്ന ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരമാണ് പ്രതീകം. ആ 'മറ്റൊന്ന്' സത്തയുടെ സാരാംശത്തിന്റെ നിർമാണഘടകമാണ്. രൂപത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ് പ്രതീകം എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. അത് രൂപത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്, ആ രൂപത്തിന് സ്വയം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാനുള്ള

വഴി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം അത് സൂചിപ്പിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ്യത്തെ ആന്തരികമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കുദാശകൾ വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ദൈവികരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലുകളാണ്. അവ രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്, ആ രഹസ്യങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കാനുള്ള മാർഗം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

- കുദാശകൾ = രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങൾ
- കുദാശകൾ = വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകങ്ങൾ
- വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം = യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പ്രകാശനവും സാക്ഷാത്ക്കാരവും
- അതുകൊണ്ട്, കുദാശകൾ = രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ പ്രകാശനവും സാക്ഷാത്ക്കാരവും

രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങൾ രക്ഷാകര ചരിത്രത്തിൽ, വിവിധ സംഭവങ്ങളിലൂടെ, ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിലുള്ള ജനത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വെളിവാക്കപ്പെടുന്നു. കുദാശകൾ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപാടുപരമായ സംഭവങ്ങളാണ്. അവ രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ തലത്തിൽതന്നെയാണു നിലകൊള്ളുന്നത്. ദൈവം സൃഷ്ടിസംഭവത്തിൽ തന്റെ സ്നേഹത്തെയും സ്രഷ്ടാവെന്ന നിലയിൽ തന്നെത്തന്നെയും വെളിവാക്കി. മനുഷ്യചരിത്രത്തിലുടനീളം, മനുഷ്യവംശത്തെ സംബന്ധിച്ച തന്റെ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികൾ തുടർന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ, ഒരു ജനതയെന്ന നിലയിലുള്ള ഇസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രപരമായ സംഭവങ്ങളിലാണ് അത് കൂടുതലായി അനുഭവപ്പെട്ടത്. പ്രവാചകന്മാർ, പൂർവ്വപിതാക്കന്മാർ തുടങ്ങിയ വ്യക്തികളിലൂടെയും പ്രവചനപരമായ വാക്കുകൾ, പ്രവൃത്തികൾ എന്നിവയിലൂടെയും അവ അനുഭവപ്പെട്ടു. ദൈവജനത്തിന് രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിയ ചില അനന്യനിമിഷങ്ങളും സംഭവങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. രക്ഷാചരിത്രം അഥവാ രക്ഷാകരരഹസ്യത്തിന്റെ വെളിപാട് മിശിഹായിൽ ഏറ്റവും ഉന്നത വെളിപ്പെടുത്തൽ ഘട്ടത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. “പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാർവഴി വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിലും വിവിധ രീതികളിലും ദൈവം നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരോട് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അവസാന നാളുകളിൽ തന്റെ പുത്രൻവഴി അവിടുന്ന് നമ്മോടു സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു” (ഹെബ്രോ 1:1) ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ ഈശോമിശിഹായും അവിടുത്തെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തെയും അവിടുത്തെ രഹസ്യങ്ങളെയും, ഏറ്റവും മൗലികവും വസ്തുനിഷ്ഠവും

മായ രീതിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തി. സഭ ഈ പ്രത്യക്ഷീകരണധർമ്മം തുടരുന്നു. ലോകത്തിൽ ഈ രക്ഷാകരകൃപയുടെ പ്രതീകമാണ് സഭ. ദൈവവചനത്തിന്റെ ശ്രവണവും പ്രഘോഷണവും വഴി ലോക രക്ഷയുടെ കുദാശയാണ് അത്. സഭയുടെ ഈ പ്രതീകധർമ്മത്തിൽ, മിശിഹായിൽ നിറവേറിയ ദൈവികരക്ഷാകരകൃപയുടെ പ്രവൃത്തികളെ സഭ പ്രഘോഷിക്കുകയും അവയെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുദാശകൾ സഭയുടെ അതുല്യവും ഔദ്യോഗികവുമായ പ്രവൃത്തികളാണ്. അവയിലൂടെ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിൽ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും അവയുടെ ഫലങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതായത് കുദാശകൾ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപാടാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയെയും സംബന്ധിച്ച് സഭയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന മിശിഹായുടെ രക്ഷാകരവചനങ്ങളുടെ പ്രഘോഷണമാണ് കുദാശകൾ.

1. രഹസ്യവും പ്രതീകവും

യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദർശനത്തെ കൂടുതൽ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ രഹസ്യം, വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം എന്നീ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഒന്നുചേർത്ത് പഠിക്കുന്നത് ഉചിതമാണ്. അവയുടെ ചേർച്ചയെപ്പറ്റി നമുക്കു ബോധ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. കേവലം സങ്കരമായ ഒരു വീക്ഷണമുണ്ടാകാതിരിക്കാനാണ്. അത് ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ ഒരു ജീവഘടനാപരമായ വികാസമായിരിക്കണം. നാം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഈ രണ്ട് ദൈവശാസ്ത്രപദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിഹഗവീക്ഷണമാണിവിടെ നടത്തുക. രഹസ്യമെന്നത് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഒരു പദമാണ്. അതിന് അഗാധവും വിപുലവുമായ അർത്ഥമുണ്ട്. വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകമെന്നത് ആധുനികകാലത്തെ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രപദമാണ്. അതിനു സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തയിൽ ഉറച്ച വേരുണ്ട്, മതപരമായ പശ്ചാത്തലവുമുണ്ട്. അത് ഇപ്പോൾ വിവിധ ദൈവശാസ്ത്രമണ്ഡലങ്ങളിൽ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. അവയുടെ പരസ്പരബന്ധത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ താഴെക്കാണുന്ന താരതമ്യപട്ടിക വ്യക്തമാക്കും.

രഹസ്യം (mysterion)	വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം (Realsymbol)
നിഗൂഢം - ആവിഷ്കൃതം	: ആത്മപ്രകാശനം
ത്രിത്വം	: ത്രിത്വം
മനുഷ്യാവതാരം	: വചനം
മിശിഹാ	: മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത വചനം
കുദാശകൾ	: കുദാശകൾ

അവിശ്വാസികളുടെയും	: പ്രാതിനിധ്യപരമായ പ്രതീകവും
വിശ്വാസികളുടെയും രഹസ്യങ്ങൾ	വസ്തുനിഷ്ഠ പ്രതീകവും
രക്ഷയുടെ മാർഗ്ഗം	: ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം
ദൈവികമാനുഷികബന്ധം	: ദൈവികമായ സാമീപ്യത്തിനുള്ള ഇടനില
ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ്	: യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്
സാംസ്കാരിക രഹസ്യത്തിന്റെ വിമർശനം:	ഉപകരണകാരണത്തിന്റെ വിമർശനം
ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ട്	: ദൈവവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം
യുഗാന്ത്യം	: യുഗാന്ത്യം
ഈശോയിൽ വെളിവാദവും ഇനിയും	: ഈശോയിൽ വെളിവാദവും സഭയിലൂടെ
നിവൃത്തിയാകേണ്ടതുമായ രക്ഷയുടെ	ഇനിയും പൂർണ്ണമാകേണ്ടതുമായ രക്ഷയുടെ
ദൈവിക പദ്ധതി	ദൈവിക പദ്ധതി
ദൈവത്തിന്റെയും മിശിഹായുടെയും	: ദൈവത്തിന്റെയും മിശിഹായുടെയും
സുവിശേഷത്തിന്റെയും രഹസ്യം	രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികളുടെയും
സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ മൂന്നു തലങ്ങൾ	വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം
പ്രതീകാത്മകമായ അർത്ഥം	: പ്രതീകാത്മകമായ യാഥാർത്ഥ്യം

വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകവും രഹസ്യവും തമ്മിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ബന്ധമുണ്ട്. രഹസ്യമെന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ വികസനം, മതപരമായ അർത്ഥത്തിൽനിന്നാണ് തുടങ്ങിയത്. അതിനെ ഒരിക്കലും മതത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി കണ്ടിട്ടുമില്ല. റാനർ വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകമെന്ന സങ്കല്പം തികച്ചും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സാഹചര്യത്തിലാണ്, അതായത് തിരുഹൃദയഭക്തിയുടെ സാഹചര്യത്തിലാണ് വികസിപ്പിച്ചത്. ആ സങ്കല്പം അദ്ദേഹം ക്രൈസ്തവവിശ്വാസസംബന്ധമായ രഹസ്യങ്ങൾ, അഥവാ ദൈവശാസ്ത്രരഹസ്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതിന്റെ വികാസമായി, മനുഷ്യശരീരത്തെയും വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകമായി കണ്ടു. രഹസ്യമെന്ന സങ്കല്പമാകട്ടെ ഉൽപത്തിപരമായി മതരഹിതമണ്ഡലങ്ങളിലും തത്ത്വചിന്താ മണ്ഡലങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചു. റാനറിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം, സഭാ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലും ആഴത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സാമൂഹീയതയും അടയാളത്തിന്റെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥപരമായ പ്രയോഗവും അദ്ദേഹം വികസിപ്പിക്കുകയും തർജ്ജമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പ്രത്യേകിച്ച് യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിലെ പ്രയോഗമാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യപ്പെട്ടത്. തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ തത്ത്വചിന്തകൾക്കു ചേർന്ന വിധത്തിലാണ് ചെയ്തതും. രഹസ്യം സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പദമായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. അതിന്റെ ആദിമസങ്കല്പത്തിലുണ്ടായിരുന്ന തുറവിടന്നുസ്യതം വ്യപകമായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് അതിന് വികാസമുണ്ടായിട്ടില്ല.

രഹസ്യം ദൈവികയാഥാർത്ഥ്യത്തെയും രക്ഷാചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങളെയും - പ്രത്യേകിച്ച് മിശിഹാസംഭവത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകവും, പിതാവായ ദൈവത്തെയും മിശിഹായെയും മാനുഷിക രക്ഷയെയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയിലും സഭയിലൂടെയും മിശിഹായുടെ രക്ഷാകര പ്രവൃത്തികൾ കുടാശകൾവഴി തുടരുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആ വാക്കു കുടാശകളെപ്പറ്റിയും പ്രയോഗിക്കുന്നു. പ്രതീകസദൃജ്ഞാനീയത്തെ ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ 'കൃത്യമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള മൂന്നു രഹസ്യങ്ങളിൽ' പ്രയോഗിക്കാം: ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം, കൃപയും മഹത്വവും. ഇവയെല്ലാം രഹസ്യങ്ങളായി സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും നമുക്കു കാണാനാവും.

രഹസ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം നാം വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ 'രഹസ്യം-വെളിപാട്' എന്ന വിരോധാഭാസം കണ്ടു. വെളിവാക്കപ്പെടാത്ത രഹസ്യമല്ല. യുഗങ്ങളോളം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന രഹസ്യം ഈശോമിശിഹായിൽ സുനിശ്ചിതമായി വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. വി.പൗലോസിന്റെ ലിഖിതങ്ങളിൽ മിശിഹാതന്നെ രഹസ്യമെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടു. രഹസ്യമാകുന്ന മിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഘോഷണം രഹസ്യത്തിനു ചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷയായി കാണപ്പെട്ടു. വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം സത്തയുടെ ആത്മപ്രകാശനമാണ്. സത്തയുടെ 'മറ്റൊന്നി'ലുള്ള വെളിപ്പെടലാണ്. പ്രതീകവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട യാഥാർത്ഥ്യവും പ്രതീകവും തമ്മിലുള്ള 'മറച്ചുവയ്ക്കൽ-വെളിപ്പെടുത്തൽ' എന്ന വിരോധാഭാസം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത വചനം പിതാവിന്റെ ശാശ്വതരക്ഷാകര മനസിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പിതാവും അവിടുത്തെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയും മിശിഹാസംഭവത്തിൽ വെളിവാക്കപ്പെടുന്നു.

അവിശ്വാസികളും യഹൂദരും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജനത്തിന്റെ രക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമനസാണ് പൗലോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രഹസ്യം. അത് മിശിഹായിൽ എല്ലാവരുടെയും സമാഹാരമാണ്. ദൈവേഷ്ടം അമൂർത്തമോ പൊതുവോ ആയ ഒന്നല്ല. അത് ദൈവത്തിന്റെ സന്മനസ്സിന്റെ കൽപ്പനയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമനസ്സിന്റെയും അതിന്റെ ചരിത്രപരമായ പൂർത്തീകരണത്തിന്റെയും ഇടയിലുള്ള, അതായത് ദൈവത്തിന്റെ ശാശ്വതപദ്ധതിയുടെ സമ്പൂർണ്ണതയുടെയും അതിന്റെ ചരിത്രപരമായ സംഭവങ്ങളുടെയും മധ്യത്തിലുള്ള പ്രധാനയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് രഹസ്യവും പ്രതീകവുമെന്നു നാം കാണുന്നു.

പൗലോസിന്റെ ലിഖിതങ്ങളിൽ മിശിഹായിൽ വെളിവാക്കപ്പെട്ട ദൈവിക രക്ഷാപദ്ധതിയാണ്, മിശിഹായിൽ നിറവേറിയ സാർവത്രികരക്ഷാപദ്ധതിയാണ് രഹസ്യം. ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യം, മിശിഹായുടെ രഹസ്യം, സുവിശേഷത്തിന്റെ രഹസ്യം എന്നിവയാണ് അതിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനുള്ള മൂന്നു തലങ്ങൾ. ഇവിടെ വൈജ്ഞാനികമായ മാനം കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ മാനം അതിന് അടിസ്ഥാനം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകത്തിൽ മിശിഹാകേന്ദ്രീകൃതസ്വഭാവം സുവ്യക്തമാണ്. അതനുസരിച്ച് മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത വചനം ലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ തികഞ്ഞ പ്രതീകമാണ്. പ്രതീകവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതിനോടൊപ്പം മറ്റൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവിധം അത് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവം എന്തായിരിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ സാന്നിധ്യവും വെളിപാടുമാണ് മിശിഹാ. കൂടാതെ, സൗജന്യപരമായ കൃപയിൽ ലോകത്തിന് എന്തായിരിക്കാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചുവോ അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ സാന്നിധ്യമാണ് മിശിഹാ. പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ ദൈവികമനോഭാവം തിരിച്ചുവരാനാവുകയില്ല. അത് അന്തിമവും അലംഘനീയവുമാണ്, അങ്ങനെ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പൗലോസിന്റെ ലിഖിതങ്ങളിൽ, രഹസ്യത്തിന് യുഗാന്ത്യപരവും സഭാവിജ്ഞാനപരവും പ്രപഞ്ചശാസ്ത്രപരവുമായ മാനങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ ജനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമനസ്സ് മിശിഹായിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകം മിശിഹായിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമനസ്സിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരമെന്ന നിലയിൽ സഭയിലൂടെ എല്ലാ ജനങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. സഭ ദൈവികകൃപയുടെ അടിസ്ഥാന കുദാശയാണ്. അത് ദൈവത്തിന്റെ, തിരിച്ചു വിളിക്കാനാവാത്തതും യുഗാന്ത്യപരവുമായ കൃപയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആ കൃപ അതിലുണ്ട്, ആ കൃപ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പാപത്തെ കീഴടക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ, ജീവനുള്ള അടിസ്ഥാന കുദാശയെന്ന നിലയിൽ സഭയുടെ പ്രതീക-യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഏഴു കുദാശകൾ സമൃദ്ധമാക്കുന്നു, വസ്തുനിഷ്ഠമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കുദാശകൾ ഈ സഭയുടെ പ്രകൃതിക്കനുസൃതമായി ഒരു പ്രതീകയാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നു.

സഭാപിതാക്കന്മാർ രഹസ്യം, കുദാശ എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചതുപോലെ തന്നെ വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീകമെന്ന പദം റാനർ പ്രയോഗിച്ചതായി കാണുന്നു. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഭാഷയാണത്. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രത്താൽ പ്രേരിതമാണത്. ഇരുപതാം

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ദൈവശാസ്ത്രപരവും ലിറ്റർജി പരവുമായ സാഹചര്യത്താൽ പ്രേരിതവുമാണ്. രഹസ്യത്തെക്കുറിച്ച് റാനർ ഏറെ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നമുക്കു ഇവിടെ ആവശ്യമാണ്.

2. രഹസ്യം: ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണം

മൂന്നു മൗലിക ക്രൈസ്തവ രഹസ്യങ്ങളുണ്ട്: ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം, കൃപാവരം. മനുഷ്യവതാരം, കൃപാവരം എന്നിവ തികഞ്ഞ സാമീപ്യത്തിൽ, സൗജന്യമായി ബാഹ്യസമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കു വിധേയമാകാതെ അനന്യരഹസ്യം മനുഷ്യവംശത്തിനു നൽകുന്നതിനുള്ള രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്. പൂർണ്ണരഹസ്യത്തോടുള്ള മാനുഷിക ബന്ധം അവയിൽ പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ, സൃഷ്ടികളോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ആത്മസമ്പർക്കമുണ്ട്. ഈ മൗലിക സങ്കല്പം ഈശോമിശിഹായുടെ രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ ആഴമേറിയ അറിവിലേക്കുള്ള വഴി തയ്യാറാക്കുന്നു¹. അഭിഗമ്യവും നിർണ്ണയക്ഷമവുമായ എല്ലാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ കിടക്കുന്ന അളവറ്റ രഹസ്യമാണ് ദൈവത്തിന്റെ നാമം. അവിടുന്ന് അത്രമാത്രം സർവാതിശായിയാണ് ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യം സർവാശ്ലേഷിയാണ്. അതുകൊണ്ട് രഹസ്യങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം ഉണ്ടാവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

3. രഹസ്യം: കാൾ റാനറുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

പരമ്പരാഗതവും സിദ്ധാന്തപരവുമായ കൃതികളിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശിക്കൊണ്ട് റാനർ രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച തന്റെ സങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. മൗലിക സൈദ്ധാന്തിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രഹസ്യസങ്കല്പം മുഖ്യമായും ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റേതാണ്. അവിടെ രഹസ്യത്തിന് ശ്രദ്ധേയമായ മൂന്ന് പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. 1) രഹസ്യം ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. 2) അനേകം രഹസ്യങ്ങളുണ്ട്. 3) രഹസ്യങ്ങളെ താൽക്കാലികമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന സത്യങ്ങളായി ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു². ഈ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ രഹസ്യവും രഹസ്യാത്മകമായ സത്യങ്ങളും ഒന്നുതന്നെയാണ്.

ദൈവിക സമ്പർക്കത്താൽ മാത്രം ഉറപ്പുവരുത്താവുന്ന പ്രസ്താവനകളായി രഹസ്യങ്ങളെ കാണുന്നു. അപ്പോൾപോലും അവ മറ

1. K. Rahner, "Concerning the Relationship between Nature and Grace", 297-317.
2. K. Rahner, "Mystery", p. 133

ഞ്ഞിരിക്കുന്നു; സാരാംശപരമായി വിശ്വാസത്തിന്റെ വിഷയമായിരിക്കുന്നു. സത്യത്തിന്റെ പ്രഘോഷണമെന്ന നിലയിലുള്ള വെളിപാട് എന്ന സങ്കല്പത്തിനു തുല്യമാണത്. സ്കൊളാസ്റ്റിക് ചിന്തകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വെളിപാടിനെ വാക്കുകൊണ്ടുള്ള പ്രഘോഷണമായി കരുതുന്നു. അതനുസരിച്ചു രഹസ്യത്തെ പ്രസ്താവനകളായി പരാമർശിക്കുന്നു. കാണുകയും ഗ്രഹിക്കുകയും തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്ന സ്വാഭാവിക യുക്തിയുടെ സത്യങ്ങളിൽനിന്ന് കീഴടക്കാവുന്ന ഒന്നായി ദൈവരഹസ്യത്തെ ഈ ദൈവശാസ്ത്രം പരിഗണിച്ചു. ഇവിടെ രഹസ്യത്തിന്റെ തികച്ചും നിഷേധാത്മകമായ ഒരു നിർവചനമാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

അനന്തവും അഗ്രാഹ്യവുമായ ഒന്നായി ദൈവത്തെ കാണാമെങ്കിൽ, ദിവ്യദർശനം അവർണ്ണനീയവും നാമരഹിതവുമായതിന്റെ സ്ഥിരസാന്നിധ്യമായിരിക്കണം. അറിവിന്റെ പരമോന്നത പ്രവൃത്തി രഹസ്യത്തെ മാറ്റിക്കളയുന്നതോ അതിന്റെ തിരോധനത്തിന് ഇടമൊരുക്കുന്നതോ അല്ല, പിന്നെയോ രഹസ്യത്തെ അന്തിമമായി ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നതാണ്. അതിന്റെ നിത്യവും സമഗ്രവുമായ സാമീപ്യത്തെ ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയാണിത്. ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ ആന്തരിക പ്രകൃതിയുടെ ശക്തിയാലുണ്ടാകുന്ന അത്മാവിഷ്കരണത്തിനുശേഷവും ദൈവം ഒരു രഹസ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു. റാനറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രഹസ്യം ഓരോ ജീവിതത്തിലുമുള്ള ഒരു അവാച്യഘടകമാണ്. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഇനിയും കണ്ടെത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുകയുമല്ല അത്. അറിവിന്റെ കഴിവില്ലായ്മയുമല്ല. രഹസ്യത്തിലേക്കു സത്താപരമായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അറിവിനെ സംബന്ധിച്ച ഓരോ ധാരണയുടെയും ആന്തരിക നിർമാണഘടകമാണത്. ബുദ്ധി എത്തിച്ചേരുന്ന ലക്ഷ്യമാണ് രഹസ്യം. സ്നേഹമായിത്തീർന്നുകൊണ്ട് തന്റെ പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ അറിവ് രഹസ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. പദങ്ങളുടെ സാജാത്യത്തിലേക്കുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ അഭാവമോ, മറ്റൊന്നിനാൽ അവ അറിയിക്കപ്പെടണമെന്ന സാഹചര്യമോ അല്ലെങ്കിൽ ഈ വസ്തുതകളുടെ സംഘടിത രൂപമോ ഒരു സത്യത്തെ ഒരു രഹസ്യമാക്കുകയില്ല എന്നാണ് റാനറുടെ അഭിപ്രായം³.

രഹസ്യത്തെ ലക്ഷ്യംവെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സത്തയാണ് മനുഷ്യൻ. ഈ ലക്ഷ്യം സ്വാഭാവികതലത്തിലും അതിസ്വാഭാവിക മഹത്തീകരണത്തിലും മനുഷ്യന്റെ ഒരു നിർമ്മാണാത്മകഘടകമാണ്. അങ്ങനെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിലോ പ്രസ്താവനയിലോ ഉള്ളതും

3. K. Rahner, "The Concept of Mystery T, pp. 44-45.

കാലക്രമേണ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതുമായ ദുർജ്ഞാനത്തിന്റെ താൽക്കാലിക ഘടകമല്ല രഹസ്യം. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ചൈതന്യവും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ അത് എപ്പോഴും നിലകൊള്ളുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ രഹസ്യം ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ ശാശ്വതരഹസ്യത്തിലേക്കുള്ള മനുഷ്യ പ്രകൃതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമാണ് മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ പൂർണ്ണത.

മനുഷ്യൻ, അറിയുന്നതിലും ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലും കേവലവും അപരിമേയവുമായ അതിശായിത്വമുള്ള സത്തയാണ്. അതിശായിത്വമുള്ള അനുഭവത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം നാമരഹിതവും നിർവചനാതീതവും അഗ്രാഹ്യവുമായ ഒന്നായി എപ്പോഴും നിലകൊള്ളുന്നു. അതിശായിത്വം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേതും സ്നേഹത്തിന്റേതുമായി കരുതപ്പെടുമ്പോൾ, അതിശായിത്വത്തിന്റെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനം വിശുദ്ധമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നു. ഭരിക്കപ്പെടാത്തതിനെ ഭരിക്കുന്ന വിദൂരസ്ഥമായ ഒറ്റപ്പെട്ട രൂപത്തിലുള്ള അതിശായിത്വത്തിൽ അനന്തപരിശുദ്ധിയുള്ള നാമരഹിതസത്തയെ കാണുന്നു. ഇതിനെ നാം രഹസ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധ രഹസ്യമെന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ രഹസ്യം നിർവചിക്കാനാവാത്തതാണ്. യഥാർത്ഥവും അതിശായിത്വപരവുമായ അനുഭവത്തിൽ മാത്രമാണ് അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ അതിശായിത്വത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ, അതിന്റെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനം കാണിച്ചുതരുന്നു. നിർമ്മലവും ലളിതവുമായ രഹസ്യമായിരിക്കത്തക്കവിധം കാണിച്ചുതരുന്നു. അതിന്റെ നാമരഹിത്യം, സർവാധിപത്യം, പരിധിരാഹിത്യം, അചഞ്ചലമായ ആധിപത്യം, സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും നിർദ്ദേശം എന്നിവയുൾക്കൊള്ളുന്ന അപ്രകാരമായിരിക്കുന്നു. അത് രഹസ്യത്തിന്റെ ആഭിമാനുഭവമാണ്. മനുഷ്യജീവി, അങ്ങനെയഥാർത്ഥത്തിൽ സർവാതിശായിത്വമാണ്, വിശുദ്ധ രഹസ്യത്തിന്റെ സത്തയാണ്⁴.

രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈ വീക്ഷണപ്രകാരം, കൃപയും സൗഭാഗ്യകരമായ ദർശനവും, യഥാക്രമം വിശുദ്ധരഹസ്യത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള സാന്നിധ്യത്തിന്റെ സാധ്യതയും സാക്ഷാത്ക്കാരവുമായി മാത്രമേ മനസിലാക്കാൻ കഴിയൂ. വിദൂരസ്ഥമായ രഹസ്യം കർത്യനിഷ്ഠമായ നമ്മുടെ അതിശായിത്വത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽ മാത്രമേ അഭിഗമ്യമാവുകയുള്ളൂ. രഹസ്യത്തിനുള്ള വിദൂരസ്ഥത ഇല്ലാതായാൽപോലും രഹസ്യം നിലനിൽക്കുന്നു. ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായ

4. Op cit. p. 53.

അർത്ഥത്തിൽ അതുതന്നെയായിരിക്കുന്നു. മൗലികമായി, നാമരഹിതമായി, അനിർവചനീയമായി നിലനിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, കൃപ, സ്ഥായിയായ രഹസ്യത്തിന്റെ സാമീപ്യത്തിന്റെ കൃപയാണ്. അത് വിശുദ്ധരഹസ്യത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ദൈവത്തെ അഭിഗമ്യനാക്കുന്നു, അഗ്രാഹ്യനായി അവിടുത്തെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരിട്ടുള്ള ഈ ദൈവദർശനത്തിൽ അനേകം രഹസ്യങ്ങൾ നീക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ആദിമരഹസ്യത്തോട് താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങൾ പരസ്പരം വ്യക്തമായി വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്ന സുനിശ്ചിത പ്രസ്താവനകളുടെ രൂപത്തിലുള്ള രഹസ്യങ്ങളാണ്. അവയ്ക്ക് അപ്രധാന രഹസ്യസ്വഭാവമേ ഉള്ളൂ എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം⁵.

4. രഹസ്യവും ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങളും

രഹസ്യത്തിന് സാരാംശപരമായി ഒരു രഹസ്യമായി നിന്നുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിയോടു നേരിട്ട് സമ്പർക്കം നടത്താനുള്ള സാധ്യത വെളിപാടുവഴി മാത്രമാണ്. ഈ വെളിപാടു വാക്കുകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നില്ല, അത് കൃപ നൽകുക കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വിഷയരഹിതവും ആന്തരികവുമായ ഒരു സ്വയം ചാലകത്വമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ദിവ്യദർശനഭാഗ്യത്തിലേക്കു വെളിപാട് നയിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആദിമമായ ഏകരഹസ്യത്തെക്കൂടാതെ മറ്റൊരു രഹസ്യവുമുണ്ട്. അത് രഹസ്യത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണ ആത്മസമ്പർക്കത്തിനുള്ള സാധ്യതയാണ്. അതുവഴി അത് മൗലികമായ സാമീപ്യത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ രഹസ്യത്തിൽനിന്ന് നമുക്കു ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് കടക്കാനാവും. രഹസ്യങ്ങൾ ഏറെയുണ്ടെങ്കിൽ, അവ ദൈവത്തിന്റെതന്നെ അഗ്രാഹ്യതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

ക്രിതാന്തകമായ രഹസ്യമെന്നത് ദൈവം തന്നെയാണ്. മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെയും കൃപയുടെയും മഹത്വത്തിന്റെയും രഹസ്യങ്ങൾ, ദൈവികമായവയും അദൈവികമായവയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ളവയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു രഹസ്യം സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ അത് ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരികജീവനിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. കാൾ റാനറിന്റെ പ്രതീക ദൈവശാസ്ത്രം വചനത്തെയും മിശിഹായെയും പിതാവിനു മറ്റൊന്നിലുള്ള ആത്മപ്രകാശനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ പ്രതീകമായ മിശിഹാലോകത്തിൽ പിതാവിനുള്ള സാമീപ്യത്തിന്റെ മാധ്യമമാണ്.

5. Op cit. pp. 58-59.

തന്നിൽനിന്നു വിഭിന്നമായ എല്ലാറ്റിനെയും ദൈവം തന്റെ സർഗ്ഗാത്മക കർതൃകാരണംവഴി അസ്തിത്വത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. എന്നാലും മനുഷ്യാവതാരം, കൃപ, മഹത്വം എന്നിവ സകലവിയമായ ശൂന്യതയിൽനിന്നും സൃഷ്ടിച്ചവയല്ല. പ്രത്യുത, അവ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പ്രകൃതിക്കു ദൈവത്തെ നൽകുന്നു. ഒരു വസ്തു പൂർണ്ണമായി സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയും അതേസമയം പ്രകൃത്യതീതമായി പൂർണ്ണമായി ദൈവികക്രമത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ഒരു വൈരുധ്യമായി തോന്നാം. പ്രകൃത്യതീതയാഥാർത്ഥ്യവും ദൈവികമായ ആത്മസമ്പർക്കത്തിൽ ഉദ്ഭൂതമാക്കപ്പെടുന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും ഒരേ തലങ്ങളിലാണ്. സൃഷ്ടിയുമായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അത്തരം ആത്മസംഘർഷത്തിന്റെ സാധ്യതയാണ്, മനുഷ്യാവതാരത്തിലും കൃപയിലുമുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ രഹസ്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അവ നിഷ്കൃഷ്ടമായ അർത്ഥത്തിൽ രഹസ്യങ്ങളാണ്⁶. എന്തെന്നാൽ അത്തരമൊരു വസ്തുയാഥാർത്ഥ്യവും സാധ്യവുമാണെന്ന് വെളിപാടിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്ക് അറിയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ഈ രഹസ്യങ്ങളിൽ ദൈവം, തികഞ്ഞസാമീപ്യമായിട്ടും വിശുദ്ധ രഹസ്യമായിട്ടും സൃഷ്ടിയുമായി സ്വന്തവ്യക്തിത്വത്തിൽ സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നു. മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യവും കൃപാരഹസ്യവും ഒന്നുപോലെയാണു്. പക്ഷേ, അടിസ്ഥാനപരമായി ഏകമാണ്. സൃഷ്ടിയുമായി ദൈവം നടത്തുന്ന ഏക ആത്മസമ്പർക്കമാണത്. സാരാംശപരമായി, മറ്റൊന്നായിത്തീർന്നുകൊണ്ട് സ്വയം മറ്റൊന്നിനു നൽകത്തക്കവിധം ദൈവം തന്നിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ടു മറ്റൊന്നിലേക്കു പോകുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ് അത്⁷. സത്താപരമായ ഐക്യം എന്നത് വിശുദ്ധ രഹസ്യമെന്ന നിലയിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണസാമീപ്യത്തിന്റെ രഹസ്യത്തിനു പുറമേയുള്ള ഒരു രഹസ്യമല്ല. പ്രത്യുത വിശുദ്ധ രഹസ്യത്തിന്റെ തികച്ചും സത്താപരവും അസ്തിത്വപരവുമായ ആത്മദാനമാണ്. ഈ ആത്മദാനമാണ് ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ യാഥാർത്ഥ്യം. പ്രത്യക്ഷമാക്കപ്പെട്ട രഹസ്യമെന്ന നിലയിലുള്ള ദൈവവചനത്തിൽ ഇത് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു.

ഒരു സത്യം ഒരു രഹസ്യമാണെന്ന വസ്തുത ഈ സത്യങ്ങളുടെ ഒരു നിഷേധാത്മക വിശേഷണമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ ഈ ലോകത്തിന്റേതായ മനുഷ്യജീവികളായതുകൊണ്ട് ഇനിയും നമ്മിൽനിന്ന് എപ്പോഴും ഒരു രഹസ്യം മറച്ചുവെച്ചിരിക്കു

6. cf. Op cit. pp.61-67.
7. Op cit. pp.67-68.

ന്നുവെന്ന് അർത്ഥവുമില്ല. സൃഷ്ടിയുടെ അതിശായിത്വം രഹസ്യത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. രഹസ്യം മാത്രമാണ്, അതിശായിത്വത്തെ അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം. അറിയാനുള്ള അന്വേഷണത്തെ രഹസ്യത്തിന്റെ അഗാധതയിൽനിന്നു തുടങ്ങുന്നു. ഈ രഹസ്യമാണ് മനുഷ്യന്റെ സൗഭാഗ്യം. ദൈവദർശനത്തിൽ അത് അലിഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. അത് സൗഭാഗ്യകരമായ ദർശനത്തിനുള്ള ഒരു പരിധിയുമല്ല, പ്രത്യുത മനുഷ്യൻ തന്നെ രഹസ്യത്തിന്റെ അതിശായിത്വമാണ്.

ക്രിസ്തുമതത്തിൽ മൂന്ന് രഹസ്യങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ കൂടുതലോ കുറവോ ഇല്ല. അവ മൂന്നും ഒരേ കാര്യം തന്നെ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. ദൈവം ആയിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ഈശോമിശിഹായിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നമുക്കു തന്നെത്തന്നെ നൽകി. അതുവഴി നമ്മിലും നമ്മുടെ മുകളിലും ഭരിക്കുന്ന അവാച്യവും നാമരഹിതവുമായ ഈ രഹസ്യം അതിനെ അറിയുകയും സ്വയം സ്നേഹമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യചൈതന്യത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യമാണ്⁸. പുറത്തേക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രണ്ട് ആത്മസമ്പർക്കങ്ങളും മാധ്യമ രഹസ്യങ്ങളല്ല. അവ ദൈവത്തിന്റെ നിഗൂഢതയുടെ മൗലിക രൂപമെന്ന നിലയിൽ ഒരേ ഒരു രഹസ്യത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പരിപൂർണ്ണവും സ്ഥായിയുമായ ഈ രഹസ്യത്തിന് വിദൂരതയിൽ മാത്രമല്ല നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്നതെന്നും ദൈവിക ആത്മസമ്പർക്കത്തിലൂടെ നമ്മോടു പരിപൂർണ്ണ സാമീപ്യത്തിൽ നിലനിൽക്കാനാവുമെന്നും ഈശോമിശിഹായിൽ വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. ക്രൈസ്തവരഹസ്യങ്ങളുടെ ബഹുത്വത്തെ ഏകരഹസ്യത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠരൂപമായി കരുതാം. പരിപൂർണ്ണസാമീപ്യത്തിലുള്ള രഹസ്യമായി കരുതാം. മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെയും കൃപയുടെയും വസ്തുനിഷ്ഠതയിൽ ഈ പരിപൂർണ്ണസാമീപ്യം നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഇതു നമ്മൾ അറിയുന്നത്.

5. രഹസ്യവും കുടാശകളും

കുടാശകൾ രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ വെളിപാടാണെന്ന നമ്മുടെ പ്രസ്താവനയെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതാണ് റാനറിന്റെ രഹസ്യസങ്കല്പം. ആദിമരഹസ്യം സ്വയം വെളിവാക്കിയ മാർഗ്ഗമാണു രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങൾ. ഷില്ലെബെക്സിനെപ്പോലുള്ള പല സമകാലീനദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സഭയുടെ പരമ്പരാഗത പ്രബോധനവും പറയുന്നത്, ആദിമരഹസ്യമായ ദൈവത്തെ വിശ്വാസികൾ

8. Op. cit.pp.72-73

കുദാശകളിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നുവെന്നാണ്. ദൈവമനുഷ്യബന്ധമെന്ന നിലയിലുള്ള കുപാവര സങ്കല്പവും ഇതേ വസ്തുത ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ കുദാശകളെ കൃപയുടെ മാർഗ്ഗങ്ങളായി കാണുന്നു. നാം ദൈവമെന്നു വിളിക്കുന്ന പരിപൂർണ്ണരഹസ്യത്തോട് അവയിലൂടെ ബന്ധപ്പെടുന്നു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും സഭാപിതാക്കന്മാരിലും കാണുന്ന രഹസ്യമെന്ന സങ്കല്പവും ഈ വസ്തുതയെ പിന്താങ്ങുന്നുണ്ട്. ദൈവവും മിശിഹായും സുവിശേഷവും രഹസ്യമാണ്. കുദാശകളെ രഹസ്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവ നമ്മെ ത്രിയേകദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു. അവയിൽ രഹസ്യം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ, രഹസ്യമെന്ന ആശയത്തിന്റെ ചില പ്രധാനവശങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാം. അവ കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രയോഗിക്കാവുന്നവയാണ്. രഹസ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് ജോൺ വാക്വിതന്റെ രഹസ്യവും സത്യവും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതേ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

1. രഹസ്യങ്ങളും അതേപോലെതന്നെ കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളും അവയിലുള്ള നമ്മുടെ ഭാഗഭാഗിത്വം വഴി മാത്രമാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. കുദാശകളുടെ ആഘോഷത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും അവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുറമേനിന്ന് ഈ രഹസ്യങ്ങളെ പഠനവിഷയമാക്കാനോ പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. കൗദാശിക ലിറ്റർജിയിലെ കുദാശകളെയും വാക്കുകളെയും അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും പ്രതീകങ്ങളെയുംകുറിച്ചുള്ള അറിവ് എപ്പോഴും ഭാഗികമാണ്. കാരണം, നിരീക്ഷണകേന്ദ്രമാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു മേഖല കുദാശകളിൽത്തന്നെയുണ്ട്.

2) രഹസ്യം അക്ഷയമാണ്. നമ്മുടെ നിരീക്ഷണകേന്ദ്രത്തിനുള്ളിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതുപോലും നമ്മുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്ക് അതീതമായിരിക്കുന്നു. നാം അതിലേക്കു കടക്കുന്നതോറും അവയുടെ ചക്രവാളങ്ങൾ പിന്നോട്ട് കൂടുതൽകൂടുതൽ നീങ്ങുന്നു. രഹസ്യത്തിനു പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതാണ് അക്ഷയത്വം. കുദാശകളെ സംബന്ധിച്ചും അങ്ങനെതന്നെയാണ്. കുദാശകളുടെ ആഘോഷത്തിൽ നമ്മുടെ നിരീക്ഷണകേന്ദ്രത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുന്നതുപോലും എപ്പോഴും നമ്മുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കു അപ്പുറത്തേക്കു നീളുന്നു. കുദാശകളുടെ ആഘോഷത്തിൽ എത്ര കൂടുതൽ നാം പങ്കെടുക്കുന്നുവോ അത്ര കൂടുതൽ ചക്രവാളങ്ങൾ വിശാലമാകുന്നു. അക്ഷയത്വം കുദാശകളുടെ സ്വഭാവമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കുർബാനയും

മറ്റുകുടാശകളും അനുഭവിച്ചവർക്ക്, അവയുടെ ആഘോഷം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ആവർത്തനമാണെങ്കിലും മുഷിച്ചിൽ തോന്നാത്തത്. രഹസ്യത്തിന്റെ പുതിയ ചക്രവാളങ്ങൾ എന്നും അവരുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നുവരുന്നു.

3) കുടാശകളും രഹസ്യവും തർക്കശാസ്ത്രത്തിന് അതീതമാണ്. അക്ഷയത്വം അളവിലല്ല ഗുണത്തിലാണ്. അളവിലായിരുന്നങ്കിൽ താത്ത്വികമായി അതിനെ കീഴടക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. സഭയുടെ ചരിത്രത്തിലുടനീളം അനേകർ അവയെ വിവരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവ മാനുഷികയുക്തി വിചാരത്തിന് അതീതമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

4) യുക്തിവിചാരത്തിന് അതീതമാണെങ്കിലും അവ ദുർഗ്രഹമല്ല. അവയ്ക്ക് അവയുടേതായ സുതാര്യതയുണ്ട്. നാം നമ്മുടെ സങ്കല്പങ്ങളെ സദൃശ്യപരമായ ഉപയോഗം വഴി വിപുലപ്പെടുത്തുന്നു. കവിയുടെയും കാല്പനികകഥകളുടെയും പ്രതിബിംബങ്ങളിലൂടെ ഇവയെ താരതമ്യേന ഊഹിച്ചറിയുന്നു. നാം നമ്മുടെ പ്രതീകങ്ങളെ യുക്തിവിചാരത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് നീട്ടുന്നു. സഭാപിതാക്കന്മാരും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സാദൃശ്യപരമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പ്രതിബിംബങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളിന്മേൽ പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞു. അവർ അവയെ അവയുടെ പ്രതീകാത്മക പ്രകൃതിയനുസരിച്ച് വിശദീകരിച്ചു.

5) രഹസ്യങ്ങളുടെ ഏകദേശജ്ഞാനമുണ്ടെന്നും കുടാശകൾ ആഘോഷിക്കുന്നതുവഴി ദൈവികാനുഭവമുണ്ടായെന്നുമുള്ള അവകാശവാദം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽത്തന്നെ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്തെന്നാൽ, സ്വാതന്ത്ര്യം, സർഗ്ഗാത്മകപ്രവൃത്തികൾ, സ്നേഹം മുതലായവയുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം തനിക്കുതന്നെ അതീതമായിത്തീരുകയും നിലനിൽക്കുകയും സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിന്റെ പരിധികൾക്കപ്പുറത്തേക്കു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. യുക്തിക്ക് അതീതമായ ഒന്നിലേക്ക് മാനുഷികചിന്തകളെ കടത്തിവിടാൻ കഴിയും. പ്രത്യേകിച്ച് വെളിപാടിന്റെ ആശയത്തിന് എന്തെങ്കിലും സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ അത് സാധിക്കും. മനുഷ്യന് അതീതമായ രഹസ്യം വെളിപാടിലൂടെ തുറന്നു കൊടുത്തുകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ മാനുഷികതലങ്ങൾക്കതീതമായി ഉയർത്തുന്നു എന്നതിനാൽ അവന് യുക്തിക്ക് അതീതമായ ഒന്നിലേക്ക് ചിന്തകളെ നയിക്കാനാവും. ഇതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാ മനുഷ്യസമൂഹത്തിലും കുടാശകൾ അല്ലെങ്കിൽ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അനുഷ്ഠാനവിധികളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്.

6) കുദാശകളും രഹസ്യവും സമ്പൂർണ്ണമായും അനുഭവങ്ങളാണ്. അവയ്ക്ക് കേവലം വൈകാരികമാനങ്ങൾമാത്രമല്ല ബൗദ്ധികമാനങ്ങളുമുണ്ട്. അപൂർണ്ണങ്ങളായ പ്രസ്താവനകളുടെ സത്യത്തോടൊപ്പം സമ്പൂർണ്ണമായ അനുഭവത്തിന്റെ ഒരു രഹസ്യം കൂടിയുണ്ടെന്ന് ഇവ വഴി ന്യായപൂർവ്വം അവകാശപ്പെടാം. സമ്പൂർണ്ണമായ ഈ അനുഭവം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തി തന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ അത് പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല. രഹസ്യത്തിന്റെ വെളിപ്പെടലിൽ ഉയർന്നുവരുന്ന സമയമാണ് അത്.

മതരഹിതലോകത്തും ശാസ്ത്രലോകത്തും രഹസ്യമെന്ന പദത്തിന്റെ പ്രയോഗങ്ങളെയും ആ പദത്തിന്റെ ആദിമപ്രയോഗത്തെയും അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട് ജോൺ.എഫ്.ഹൗട്ട് രഹസ്യത്തെയും സാധാരണമായി രഹസ്യമെന്നു പരിഗണിക്കുന്ന പ്രശ്നത്തെയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു.

മാനുഷികബുദ്ധിയുടെ പ്രയോഗത്തിലൂടെ പ്രശ്നങ്ങളെ പരിഹരിക്കാം. അവയെ ദുരീകരിക്കാം. അവ നമ്മുടെ അറിവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കീഴിലാണ്. നമ്മുടെ ബുദ്ധിപരമോ സാങ്കേതികമോ ആയ പരിശ്രമം കൊണ്ട് അവയെ ഒഴിവാക്കാം. നേരേമറിച്ച് രഹസ്യം ഒരു തരത്തിലുള്ള പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന് വഴങ്ങുകയില്ല. നമുക്ക് അറിവ് വർദ്ധിക്കുന്നതോറും അത് മറഞ്ഞുപോകുന്നതിനു പകരം അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ കൂടുതൽ വിപുലവും കൂടുതൽ അഗാധവുമായി കണ്ണാടിയിലെമ്പോഴും കാണപ്പെടുകയാണ്. നമ്മുടെ പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങളെ പരിഹരിക്കുമ്പോൾ, രഹസ്യത്തിന്റെ മണ്ഡലം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മൾ മുന്നേറുന്നതോറും പിറകോട്ടു നീങ്ങുന്ന ഒരു ചക്രവാളം പോലെയാണത്. പ്രശ്നങ്ങളെ ക്രമേണ നീക്കിക്കളയാം. രഹസ്യത്തെ ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്ന മണ്ഡലം നാം കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിലേക്കു ചെല്ലുമ്പോൾ സ്ഥിരം പിന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന അതിരായി നിലകൊള്ളുന്നു⁹.

ഉപസംഹാരം

മതരഹിതമണ്ഡലങ്ങളിലും ശാസ്ത്രമണ്ഡലങ്ങളിലും രഹസ്യമെന്ന പദം പ്രശ്നമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ പലപ്പോഴും പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. നാം എത്തിച്ചേർന്ന തരത്തിലുള്ള രഹസ്യത്തിന്റെ ദൈവ

9. J.F. Haight, *Mystery and Promise*, pp 46-47

ശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥം, പരിഹരിക്കപ്പെടാനുള്ള ഒരു പ്രശ്നമല്ല അനുഭവിച്ചറിയാനുള്ള ആത്യന്തിക യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഈ രഹസ്യമാണ് മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ വെളിവാക്കപ്പെട്ടതായി പറയപ്പെടുന്നത്. പ്രശ്നം മാനുഷികപ്രയത്നംകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ കഴിവുകൊണ്ടും പരിഹരിക്കപ്പെടാം. അതേസമയം രഹസ്യം ദൈവികമായി വെളിവാക്കപ്പെടുകയും മനുഷ്യൻ അത് അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും സംത്യപ്തിദായകമാക്കുകയും അല്ല, അവ വെളിവാക്കപ്പെടുകയും അവയെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് രഹസ്യങ്ങളുടെ ഈ സവിശേഷതകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ആദിമരഹസ്യത്തെപ്പറ്റി റാനർ പറഞ്ഞതുപോലെ, കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങളുടെ സമ്പർക്കത്തിനുള്ള സാധ്യതയും വെളിപാടിന്റെ ഒരു മണ്ഡലത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. അവ ആവർത്തിക്കപ്പെടേണ്ട കേവലം അനുഷ്ഠാനവിധികളല്ല. കൗദാശികരഹസ്യങ്ങൾ വെളിവാക്കപ്പെടേണ്ട രഹസ്യങ്ങളാണ്. ദൈവമനുഷ്യകണ്ടുമുട്ടലിന്റെ സംഭവങ്ങളാണ്. പങ്കുചേരേണ്ട സമ്പർക്കമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ആഘോഷിക്കപ്പെടേണ്ട ആത്മദാനമാണ്.

ഡോ. തോമസ് പൂവത്താനിക്കുന്നേൽ

പൗരോഹിത്യം

പുരോഹിതശുശ്രൂഷികളെക്കുറിച്ച് കാനൻ നിയമം വിശദമായി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ പുരോഹിതശുശ്രൂഷകർക്ക് നൽകുന്ന നിർവ്വചനമായി കാണാവുന്നത് 323-ാം കാനനാണ്. “ഔദ്യോഗിക സഭാധികാരിയാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട്, ഇടയനായ മിശിഹായുടെ ദൗത്യത്തിലും അധികാരത്തിലും പങ്കുചേരുന്ന സഭാശുശ്രൂഷകരായിത്തീരുന്നതിന് തിരുപ്പട്ടത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനത്താൽ നിയുക്തരായ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളാണ് വിശുദ്ധ ശുശ്രൂഷകർ എന്നുകൂടി വിളിക്കപ്പെടുന്ന പുരോഹിതശുശ്രൂഷികൾ”. ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

- അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രിസ്തീയവിശ്വാസ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് പുരോഹിതർ.
- ഔദ്യോഗിക തിരുസ്സഭാധികാരികളാണ് അവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.
- പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനത്താലാണ് അവർ നിയുക്തരാക്കപ്പെടുക.

- സഭാശുശ്രൂഷക്കായിട്ടാണ് അവർ നിയോഗിക്കപ്പെടുക
- ഈ ശുശ്രൂഷ ഇടയനായ മിശിഹായുടെ അധികാരത്തിലും ദൗത്യത്തിലുമുള്ള പങ്കുചേരലാണ്
- പുരോഹിതർ വിശുദ്ധ ശുശ്രൂഷകർ എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു.

സഭയുടെ മതബോധനഗ്രന്ഥത്തിൽ പുരോഹിതരെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്.

“പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും എന്നാൽ അതിന്റെ ശുശ്രൂഷക്കായും മിശിഹായുടെ ദൗത്യത്തിലുള്ള മറ്റൊരു പങ്കുചേരലുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ തലവനായ മിശിഹായുടെ നാമത്തിലും വ്യക്തിയിലും സമൂഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാനുള്ള ദൗത്യമാണ് പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ നൽകപ്പെടുന്നത്.

വിശ്വാസികളുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഒരു വിശുദ്ധമായ അധികാരം നൽകുന്നു എന്നതിനാൽ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്നവർ ദൈവജനത്തിനായുള്ള ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നത് പ്രബോധനം, ആരാധന, അജപാലനം എന്നിവയിലൂടെയാണ്” (1591-1592).

സഭാനിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കൂടാതെ ചില മാനങ്ങൾ കൂടി ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

- ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്.
- മിശിഹായുടെ നാമത്തിലും വ്യക്തിയിലുമാണ് അവർ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക.
- പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം.
- മിശിഹായുടെ ദൗത്യത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലാണ് ഈ പൗരോഹിത്യവും.
- സമൂഹമദ്ധ്യത്തിലാണ് അവർ ഈ ശുശ്രൂഷ നടത്തേണ്ടത്.
- ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം വിശ്വാസികളുടെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ്.
- ഇതൊരു വിശുദ്ധമായ അധികാരമാണ്.
- പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്.
- പ്രബോധനം, ആരാധന, അജപാലനം എന്നിവയാണ് ശുശ്രൂഷയ്ക്കായുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ.

സഭാനിയമവും സഭയുടെ മതബോധനഗ്രന്ഥവും ശുശ്രൂഷാ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഒരു ചിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ കുദാശയുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് കൂടുതലായി കടന്നു ചെല്ലുക ആവശ്യമാണ്.

വിവിധ പേരുകൾ

മറ്റു കുദാശകൾ പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചവരാണ് വിവിധ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. അവ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പൊരുൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

1. പുരോഹിതൻ

ലത്തീൻ ഭാഷയിലെ prae, esse എന്നീ ധാതുക്കളിൽനിന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെ priest എന്ന പദം രൂപം കൊണ്ടത്. prae = before (മുമ്പിൽ), esse = to be (ആയിരിക്കുക). മുമ്പിൽ ആയിരിക്കുക എന്നർത്ഥം.

സംസ്കൃതത്തിൽ പുരസ് + ഹിത എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിന്നും പുരോഹിത എന്ന പദം രൂപമെടുത്തു. ഇവിടെ മുമ്പിൽ നിർത്തപ്പെട്ടവൻ, നേതൃത്വം നൽകുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പുരോഹിതൻ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ദൈവജനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, അവരെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് നയിക്കുകയും അതിനായി ദൈവത്തിന്റെ ഹിതമറിഞ്ഞ് അത് അവരോട് പ്രഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് പുരോഹിതന്മാർ. ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ അവർ ദൈവജനത്തിന് മാർഗ്ഗദർശിയാണ്.

പഴയനിയമത്തിൽ “കോഹൻ” എന്ന ഹീബ്രൂപദത്തിൽനിന്നാണ് പുരോഹിതൻ എന്ന പദം രൂപമെടുത്തത്. കുനിയുക അല്ലെങ്കിൽ ആദരവുകാട്ടുക എന്നും നേരെ നിൽക്കുക എന്നും രണ്ടർത്ഥങ്ങൾ ഇതിനുണ്ട്. കുനിയുക എന്നാൽ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ ആദരവോടെ നിന്ന് ദൈവജനത്തിനായി മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുക എന്നും നേരെ നിൽക്കുക എന്നാൽ ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടി തിരുമുമ്പിൽ ആരാധനയർപ്പിക്കുക എന്നും വിവക്ഷിക്കുന്നു.

2. വൈദികൻ

വേദം എന്ന പദത്തോട് ഇക എന്ന പ്രത്യയം ചേർന്ന് രൂപപ്പെട്ടതാണ് വൈദികൻ എന്ന് സംസ്കൃതപദം. വേദം അറിയുന്നവൻ, വേദത്തെ സംബന്ധിച്ചവൻ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണ് ഈ പദത്തിനുള്ളത്. ഹൈന്ദവർക്ക് നാലു വേദങ്ങളാണുള്ളത്. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരത്തിൽ വിശുദ്ധ ബൈബിളിനെ വേദം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഷിപ്പിച്ചു. വേദം എന്നതിന് മതം, നിയമം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേദത്തിൽ ജ്ഞാനിയായിരിക്കുന്നവൻ വൈദികൻ.

3. കത്തനാർ, കശീശ, അച്ചൻ

മാർത്തോമ്മ നസ്രാണികൾ പുരോഹിതന്മാരെ കഹന, കശീശ എന്നീ സുറിയാനി പേരുകളിൽ വിളിച്ചിരുന്നു. കത്തനാർ എന്നും ആ കാലഘട്ടത്തിൽ പുരോഹിതർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.

കശീശ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിന് മുപ്പൻ, പ്രമാണി, സെനറ്റിലെ അംഗം, സന്യാസപട്ടക്കാർൻ എന്നെല്ലാമാണ് അർത്ഥം. ഖ്ശശ് എന്ന സുറിയാനി ധാതുവിൽനിന്നാണ് ഖശീശ എന്ന ശരിയായ പദം രൂപപ്പെട്ടത്. പ്രായമാവുക, പ്രമാണിയാവുക എന്നൊക്കെയാണ് ഇതിനർത്ഥം.

അധികാരി, നാഥൻ എന്നെല്ലാം അർത്ഥമുള്ള കർത്താ എന്ന സംസ്കൃത രൂപത്തിൽനിന്നും കത്തൻ എന്ന തമിഴ്പദമുണ്ടായി. ബഹുമാനസൂചകമായ “ആർ” ചേർന്ന് ‘കത്തനാർ’ രൂപപ്പെട്ടു. പുരോഹിതന്മാർ കത്തനാർ എന്നോ കശീശ എന്നോ തങ്ങളുടെ പേരോടു ചേർത്ത് എഴുതിയിരുന്നു.

ആത്മീയ ജനീതാവ് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അച്ചൻ എന്നും പുരോഹിതരെ വിളിക്കുന്നു. എന്നാൽ ജഡപ്രകാരമുള്ള പിതാക്കന്മാരെ അച്ഛൻ എന്നും ആത്മീയ പിതാക്കന്മാരെ “അച്ചൻ” എന്നും വേർതിരിച്ച് എഴുതിയിരുന്നു. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതമായ ദർശനമാണ് ആത്മീയ പിതൃത്വം. ഐക്യപരമായ ശുശ്രൂഷയിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന പൗലോസ് ശ്ലീഹാ എഴുതുന്നു: “നിങ്ങൾക്ക് മിശിഹായിൽ പതിനായിരം ഉപദേഷ്ടാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം; എന്നാൽ പിതാക്കന്മാർ അധികമില്ല. സുവിശേഷപ്രസംഗംവഴി ഈശോമിശിഹായിൽ നിങ്ങൾക്കു ജന്മം നല്കിയത് ഞാനാണ്” (1കോറി. 4:15).

4. പട്ടക്കാർൻ

പട്ടം എന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന “ഓർഡിനേഷൻ” (ordination) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം ‘ഓർദോ’ (ordo) എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിൽനിന്നും രൂപമെടുത്തതാണ്. പുരാതനറോമിലെ ഭരണസമിതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഈ പദത്തിൽനിന്ന് ആ സമിതിയിലേക്ക് അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിന് “ഓർഡിനാസിയോ” എന്ന പദവും രൂപമെടുത്തു. റോമിൽ സഭ പ്രബലമായപ്പോൾ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യകൂട്ടായ്മയിലേക്ക് ഒരാളെ ചേർക്കുന്ന കർമ്മത്തിനും ഇതേവാക്ക് ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. മലയാളത്തിൽ പട്ടം എന്നത് ‘ഓഡിനാ

സിയോ' എന്നതിനും പട്ടക്കാർ എന്നത് പട്ടം ലഭിച്ച വ്യക്തി എന്നതിനും ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി (CCC 1537)

2. പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ പഴയനിയമത്തിൽ

മധ്യപൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ പൊതുവിൽ നിലനിന്നിരുന്ന കുടുംബപൗരോഹിത്യം ഹെബ്രായസമൂഹത്തിലും നിലനിന്നിരുന്നു. ഗോത്രപിതാക്കന്മാർ ബലിയർപ്പണം നടത്തിയിരുന്നു. അബ്രാഹാമിന് കർത്താവു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട സ്ഥലത്ത് അബ്രാഹാം ഒരു ബലിപീഠം പണിതു (ഉൽപ്പ. 12:7-8). അദ്ദേഹം ഹെബ്രോണിലുള്ള മാമ്രെയുടെ കരുവേലത്തോടുത്തിൽ പാർത്തപ്പോൾ അവിടെയും കർത്താവിനു ബലിപീഠം പണിതു (ഉൽപ്പ. 13:18). ഇസഹാക്കും പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ പിന്നീട് പ്രവർത്തിക്കുന്നു (ഉൽപ്പ. 26:25). ഇസ്രായേൽ (യാക്കോബ്) ബലിപീഠം തീർക്കുന്നതായും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം (ഉൽപ്പ. 46:1) സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ലേവായ പൗരോഹിത്യം ആരംഭിച്ച ശേഷവും ഇത് തുടരുന്നതായി കാണാം.

1 അഹറോന്റെ പൗരോഹിത്യം

ജനത്തിന്റെ മതപരമായ ജീവിതത്തിന് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പൗരോഹിതന്മാർ എല്ലാ സമൂഹത്തിലും ദൃശ്യമാണ്. അഹറോനെ പ്രത്യേകമായി നിയോഗിക്കുന്നതു മുതൽ യഹൂദ പൗരോഹിത്യം വ്യക്തമായ ഒരു ശുശ്രൂഷയായിത്തീർന്നു. ലേവീഗോത്രം മുഴുവൻ പൗരോഹിതവംശം എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും അവർ പൗരോഹിതേതര മതകർമ്മങ്ങൾക്കായി വാഗ്ദാന കുടാരത്തിൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരാണ്. അഹറോന്റെ വംശാവലിയിൽ നിന്നുള്ളവർ മാത്രമായിരുന്നു യഥാർത്ഥ പൗരോഹിതന്മാർ. ആ കുടുംബത്തിന്റെ തലവൻ പ്രധാന പൗരോഹിതനെന്നും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.

“സമാഗമകുടാരത്തിനുള്ളിൽ സാക്ഷ്യപേടകത്തിനു മുമ്പിലുള്ള തിരശ്ശീലക്കു വെളിയിൽ സന്ധ്യമുതൽ പ്രഭാതം വരെ കർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ വിളക്ക് കത്തിനില്ക്കാൻ അഹറോനും അവന്റെ പുത്രന്മാരും ശ്രദ്ധിക്കട്ടെ. ഇസ്രായേൽക്കാർ തലമുറതോറും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ശാശ്വത നിയമമാണിത്” (പുറ. 27:21). കർത്താവിനു പൗരോഹിതന്മാരായി ശുശ്രൂഷചെയ്യാൻ അഹറോനെയും പുത്രന്മാരെയും വേർതിരിച്ച് അവർക്ക് വിശുദ്ധ വസ്ത്രങ്ങൾ നല്കി. മോശയാണ് അവരെ അതിനായി വിളിച്ച് നിയോഗിച്ചത് (പുറ. 28:1-3).

പൗരോഹിതശുശ്രൂഷ ചെയ്യേണ്ടതിന് അവരെ വിളിക്കുകയും (പുറ. 28:1) അഭിഷേചിച്ച് നിയോഗിക്കുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യണം. അവർ പ്രത്യേക വസ്ത്രമണിഞ്ഞുവേണം ദൈവാലയശുശ്രൂ

ഷ ചെയ്യുവാൻ. പുരോഹിത അഭിഷേക കർമ്മവും വിശദമായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (പുറ.29). പുരോഹിതൻ അഭിഷിക്തനാകുമ്പോൾ പാപപരിഹാരം ചെയ്യണം (ലേവ്യ. 16:32). മാത്രമല്ല പുരോഹിതന്മാർക്കും ജനസമൂഹത്തിനും വേണ്ടി പാപപരിഹാരം ചെയ്യണം (പുറ. 16:33).

പഴയനിയമത്തിൽ കൃത്യമായ ദൗത്യത്തോടെ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയിൽ രൂപമെടുത്ത ഒന്നാണ് പൗരോഹിത്യം. അഹറോനിലൂടെ വ്യക്തമായ ഒരു സമൂഹമായി പുരോഹിതന്മാർ രൂപപ്പെട്ടതിനാൽ പഴയനിയമപൗരോഹിത്യത്തെ അഹറോന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നിഴലും അടയാളവുമാണെന്നും സഭ കണക്കാക്കുന്നു. പ്രത്യേകമായ അഭിഷേക കർമ്മങ്ങൾ വഴി വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരാണ് പുരോഹിതന്മാർ. “അഹറോനെ നീ വിശുദ്ധ വസ്ത്രങ്ങളണിയിക്കുകയും അഭിഷേചിച്ച് വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും വേണം. അങ്ങനെ അവൻ പുരോഹിതപദവിയിൽ എന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കട്ടെ. അവന്റെ പുത്രന്മാരെ കൊണ്ടുവന്ന് അങ്കിയണിയിക്കണം. അവരുടെ പിതാവിനെ അഭിഷേചിച്ചതുപോലെ അവരെയും അഭിഷേകം ചെയ്യണം. പുരോഹിതരെന്ന നിലയിൽ അവർ എന്നിക്ക് ശുശ്രൂഷ ചെയ്യട്ടെ. അവരുടെ ഈ അഭിഷേകം അവരെ തലമുറകളിലൂടെ നിലനില്ക്കുന്ന നിത്യപൗരോഹിത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കും” (പുറ. 40:15). പുരോഹിതാഭിഷേകത്തെക്കുറിച്ച് ലേവ്യർ എട്ടാം അധ്യായം വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു വഴി പൗരോഹിത്യം ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ അഥവാ ഗോത്രത്തിന്റെതായി തീർന്നു. അങ്ങനെ ഇസ്രായേലിൽ ഒരു പുരോഹിത വർഗ്ഗം രൂപമെടുത്തു. പുതിയനിയമത്തിലാകട്ടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള അഹറോന്റെ പൗരോഹിത്യം അവസാനിച്ചു. സാദൃശ്യങ്ങളും ഉപമകളും ഇല്ലാതായി. യഥാർത്ഥമായ നിത്യപൗരോഹിത്യം ഈശോയിൽ വെളിവാക്കപ്പെട്ടു. അവിടുന്ന് തനിക്കിഷ്ടമുള്ളവരെ വിളിച്ച് തന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള കാരണം സംഖ്യ 25:13 വ്യക്തമാക്കുന്നു: “അവൻ തന്റെ ദൈവത്തിനു വേണ്ടി തീക്ഷ്ണത കാണിക്കുകയും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനുവേണ്ടി പ്രായശ്ചിത്തം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു”. പുരോഹിത സ്വഭാവം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് ഈ വാക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അഭിഷിക്ത പുരോഹിതഗണത്തിന് പ്രത്യേകമായ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുറപ്പാട് 28,39 അധ്യായങ്ങൾ അതു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രത്യേകം നിഷ്ഠയോടെ നിർമ്മിച്ചെടുത്ത വസ്ത്രങ്ങളാണ് അവർ ധരിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. അത് അവരുടെ ശുശ്രൂഷയുടെ മഹത്വത്തെയും അവർ വ്യാപരിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷാ മേഖലകളുടെ ഔന്നത്യത്തെയും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. സ്വർഗ്ഗീയ ദൂതന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷാസ്ഥാനത്തേക്ക് അവർ പ്രവേശിക്കുന്നു.

2. പുരോഹിത ശുശ്രൂഷകൾ

പ്രത്യേകമായ ചില സ്ഥലങ്ങളോടും അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ വിശ്വാസപാരമ്പര്യം വളർന്നതും തലമുറകളിലൂടെ പകർന്നു നൽകപ്പെട്ടതും. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ തീർത്ഥാടനവേളയിൽ സമാഗമകുടാരത്തോടനുബന്ധിച്ച് ആരംഭം കുറിച്ച് ജറുസലേം ദൈവാലയം കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് അവരുടെ ആരാധന രൂപം പ്രാപിച്ചത്. ഈ ആരാധനക്രമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് പുരോഹിതശുശ്രൂഷ രൂപമെടുത്തതും വളർന്നതും. പുരോഹിതന്മാരാണ് ജനത്തിനായി ഈ ആരാധനകളിൽ നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത്.

3. ദൈവാരാധനയിൽ നേതൃത്വം

ദൈവാലയത്തിലെ ദീപം അണയാതെ സൂക്ഷിക്കുക, വിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുക (പുറ. 28:43, 27:21, 29:30). പുരോഹിതന്മാർ ബലിയർപ്പിക്കുന്നവരാണ് (ലേവ്യർ 1:9, 13,17). ബലിവസ്തുക്കൾ ബലിപീഠത്തിങ്കൽ ക്രമീകരിക്കുന്നതും, പുരോഹിതന്മാരാണ് (ലേവ്യർ 1:12). ബലിവസ്തുക്കൾ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ഏറ്റു വാങ്ങുന്നത് പുരോഹിതന്മാരാണ് (ലേവ്യ 2:8). ശുദ്ധവും അശുദ്ധവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നത് പുരോഹിതശുശ്രൂഷയിൽപ്പെടുന്നു (ലേവ്യ 13:38). സമൂഹത്തിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ച് നിറുത്തേണ്ടവർ ആരെക്കെ എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് പുരോഹിതന്മാരാണ് (13:19).

ബലിവസ്തുവിൽ മിച്ചം വരുന്നത് പുരോഹിതർക്കുള്ളതാണ് (ലേവ്യർ 2:3) വിശുദ്ധമായ ബലിവസ്തുവിൽനിന്ന് പുരോഹിതർക്ക് ഭക്ഷിക്കാം (6:17). നേർച്ചകാഴ്ചകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും നേർച്ചകൾക്ക് ഇളവു കല്പിക്കുന്നതും പുരോഹിതർ തന്നെ (27:8).

4. വിശുദ്ധീകരിക്കുക

പുരോഹിതർ വിശുദ്ധിയുള്ളവരായിരിക്കണം. അവർ പാപം ചെയ്താൽ പരിഹാരബലിയർപ്പിക്കണം (ലേവ്യ 4:3). കൂടാതെ ജനത്തിനുവേണ്ടിയും അവർ പരിഹാരബലിയർപ്പിക്കണം (4:20). രോഗത്തിൽനിന്നുള്ള ശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടവ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും, രോഗവിമുക്തനെ സമൂഹത്തിൽ പുനഃപ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതും പുരോഹിത ശുശ്രൂഷയാണ് (14:2). വ്യക്തികളും വസ്തുക്കളും മാത്രമല്ല സ്ഥലങ്ങളും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത് പുരോഹിതശുശ്രൂഷയാലാണ് (14:35,48). എന്നാൽ പുരോഹിതരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ പാപം പോലും പുരോഹിതരെ അശുദ്ധരാക്കുന്നു (21:9).

പുറകുതലിൽ 1) ആരാധനയിൽ നേതൃത്വം നൽകുക 2) ദൈവാലയകേന്ദ്രീകൃത ജീവിതം നയിക്കുക, ദൈവാലയം സൂക്ഷിക്കുക, 3) ജനത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണം സാധിക്കുക 4) ദൈവേഷ്ടം ജനത്തെ അറിയിക്കുക, എന്നിവ പഴയനിയമ പുരോഹിതധർമ്മങ്ങളാണ്. പുരോഹിത്യശുശ്രൂഷ പുരോഹിതനുവേണ്ടിയല്ല; അവന്റെ ജീവിതവും ശുശ്രൂഷയും സമൂഹത്തോടും ദൈവത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

5. പുരോഹിതന്മാരുടെ അവകാശം

പുരോഹിതന്മാരുടെ ഓഹരിയെക്കുറിച്ച് പഴയനിയമം വിവരിക്കുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. സംഖ്യ 18:7 വ്യക്തമാക്കുന്നത് പുരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണെന്നാണ്. ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ പാപ്പാ അക്കാര്യം പലപ്പോഴും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

ദൈവമാണ് അവകാശവും ഓഹരിയും: പുരോഹിതന്മാർക്ക് ഇസ്രായേലിൽ ഭൂമി അവകാശമായി ലഭിക്കുകയില്ല, കാരണം “ഞാനാണ് നിന്റെ അവകാശവും ഓഹരിയും” എന്ന് (സംഖ്യ 18:20) കർത്താവ് അരുൾചെയ്യുന്നു. പുരോഹിതന് കർത്താവ് അവകാശമായിരിക്കുന്നതിനാൽ അവിടുത്തേയ്ക്കർപ്പിക്കുന്ന ബലിവസ്തുക്കളിലും അവന് അവകാശം ലഭിക്കുന്നു (18:8). ജോഷ്വാ 13:33 പറയുന്നു. “ലേവീ ഗോത്രത്തിന് മോശ അവകാശമൊന്നും നൽകിയില്ല. അവൻ അവരോട് പറഞ്ഞതുപോലെ ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവുതന്നെയാണ് അവരുടെ അവകാശം”. 14:4 ൽ പറയുന്നു; “താമസിക്കുന്നതിന് പട്ടണങ്ങളും കന്നുകാലികളെ മേയ്ക്കുന്നതിന് പൂൽമേടുകളു മാത്രമല്ലാതെ ലേവ്യർക്ക് അവിടെ വിഹിതമൊന്നും നൽകിയില്ല”.

പുരോഹിതന്മാരുടെ അവകാശം ലൗകികമല്ല, ഭൗതികമല്ല, ആയിരിക്കുകയുമാറുത്. അവർ ദൈവികഭാവങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കേണ്ടവരും ദൈവികതയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിരിക്കേണ്ടവരുമാണ്. പുരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ ശിഷ്യരെ ഏല്പിക്കുന്ന വേളയിൽ ശിഷ്യരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകി ഈശോ ശിഷ്യർക്ക് തന്നോടുകൂടെ പങ്കാളിത്തം നൽകുകയുണ്ടായി (യോഹ 13:8). ഈ വലിയ അവകാശത്തിലൂടെ മനുഷ്യരായ നമുക്കു നൽകപ്പെടുന്ന പുരോഹിത്യം വലിയ ഒരു രഹസ്യം തന്നെ. ഇപ്രകാരം അവകാശം സിദ്ധിച്ചവർ മറ്റൊരു മിശിഹാ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. അവർ മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷ അവിടുന്നിലുള്ള അവകാശത്തോടെ അവിടുത്തെ അധികാരത്തോടെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ആകയാൽ പുരോഹിതന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷയാണ് അന്വർത്ഥമായിത്തീരുക. മിശിഹാതന്നെ പുരോ

ഹിതനിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആകയാൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു: “മിശിഹാ സഭയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ലിറ്റർജി സംബന്ധമായ കർമ്മങ്ങളിൽ സദാ സന്നിഹിതനാണ്. ശുശ്രൂഷകനിൽ മാത്രമല്ല, ദിവ്യകാര്യങ്ങളുടെ സാദൃശ്യങ്ങളിൽ അവിടുന്ന് സന്നിഹിതനാണ്. ഒരാൾ മാമ്മോദീസാ നൽകുമ്പോൾ മിശിഹാതന്നെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ മാമ്മോദീസാ നൽകുന്നത്” (LG. 7).

ബലിവസ്തുക്കളിലുള്ള അവകാശം: പുരോഹിതന്മാർ ജീവിക്കേണ്ടത് ബലിവസ്തുവിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വത്തിലൂടെയാണ്. അവരുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന് ആവശ്യമായവ ജനങ്ങളുടെ കാഴ്ചവസ്തുക്കളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നു. പഴയനിയമപുരോഹിതശുശ്രൂഷകളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന വചനഭാഗങ്ങൾ ഇക്കാര്യം അടിവരയിട്ടു സ്ഥാപിക്കുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിൽ വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായും അപ്പസ്തോലൻ എന്ന നിലയിൽ തനിക്കുള്ള അവകാശത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. “സ്വന്തം ചെലവിൽ സൈനിക സേവനത്തിന് പോകുന്നവനുണ്ടോ? മുന്തിരിത്തോട്ടം ഉണ്ടാക്കിയിട്ട് അതിന്റെ ഫലത്തിൽ നിന്ന് ഭക്ഷിക്കാത്തവനുണ്ടോ? ആട്ടിൻപറ്റത്തെ വളർത്തിയിട്ട് അതിന്റെ പാൽ കുടിക്കാത്തവനുണ്ടോ?” (1 കോറി 9:7) വീണ്ടും ശ്ലീഹാ ചോദിക്കുന്നു: “ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെയിടയിൽ ആത്മീയ നന്മകൾ വിതച്ചെങ്കിൽ നിങ്ങളിൽനിന്നും ഭൗതികഫലം കൊയ്യുന്നത് അധികപറ്റാണോ? (9:11). അദ്ദേഹം തുടരുന്നു. “ദൈവാലയ ജോലിക്കാർക്കുള്ള ഭക്ഷണം ദൈവാലയത്തിൽനിന്നാണെന്നും അർത്താശുശ്രൂഷകർ ബലിവസ്തുക്കളുടെ പങ്കുപറ്റുന്നുവെന്നും നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലേ? അതുപോലെ, സുവിശേഷ പ്രഘോഷകർ, സുവിശേഷം കൊണ്ടുതന്നെ ഉപജീവനം കഴിക്കണമെന്ന് കർത്താവ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു” (9:13-14). എന്നാൽ ശ്ലീഹാ ഇതൊന്നും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഇന്നും പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള ജീവിതനിയമം ഇതുതന്നെ. ആകയാൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വസ്തുക്കൾ നൽകുന്നതിനു പകരം പണം നൽകുന്നുവെങ്കിൽ അതുവഴി പുരോഹിതന് ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നേടാവുന്നതാണ്. അതിനെ തൊഴിലിനു കൂലിയായോ അർഹതയില്ലാത്ത അവകാശം പറ്റുന്നതായോ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല. ഒപ്പം പുരോഹിതന് ഈ ലോകത്തിൽ അവകാശങ്ങളില്ല എന്നും വചനം പറയുന്നതിനാൽ ഭൗതികലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനും അവ സ്വന്തമാക്കുവാനുമുള്ള വാഞ്ചി ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

6. പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള ജീവിതനിയമങ്ങൾ

അഭിഷിക്തപുരോഹിതന്മാർക്ക് കർത്താവ് വ്യക്തമായ ജീവിതക്രമം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ലേവ്യർ 10:8 മുതലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഇതു വിവരിക്കുന്നു. വീഞ്ഞോ ലഹരി സാധനങ്ങളോ കുടിക്കരുത്, കുടി

ച്ചാൽ അവൻ മരിക്കും. പുരോഹിതന്മാർ ലഹരിക്കടിപ്പെടുന്നതുവഴി പൗരോഹിത്യത്തിൽ മരിച്ചവരാണ്.

പുരോഹിതന്മാർക്ക് വിശുദ്ധവും അവിശുദ്ധവും, ശുദ്ധവും അശുദ്ധവും വേർതിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയണം. അവർ ജനത്തെ അവരുടെ ഇഷ്ടങ്ങൾക്കെതിരാണെങ്കിലും അതു പഠിപ്പിക്കണം. സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, ധാർമ്മിക നിയമങ്ങൾ, വചനത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത ഇവയിൽ മായം ചേർക്കാതെ, അതെ, അതെ എന്നും അല്ല, അല്ല എന്നും പഠിപ്പിക്കുവാൻ പുരോഹിതന് കഴിയണം. വിശുദ്ധ വസ്തുക്കൾ വിശുദ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടവരാണ് പുരോഹിതന്മാർ. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ദൈവത്തെ പ്രതി തീക്ഷ്ണതയുള്ളവരും ജനത്തിന്റെ പാപത്തിൽ സ്വയം പരിഹാരം ഏറ്റെടുക്കുന്നവരുമാകണം.

വിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് സംഭവിക്കുന്ന അകൃത്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദികൾ പുരോഹിതന്മാരാണ് (സംഖ്യ 18:1). പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്ന തെറ്റുകൾ പുരോഹിതന്മാർ ഏറ്റെടുക്കണം. വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തിന്റെയും ബലിപീഠത്തിന്റെയും ചുമതല അവർ കൃത്യമായി നിർവ്വഹിക്കണം. ഇതാകട്ടെ ജനത്തിന്റെമേൽ ക്രോധം പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. പുരോഹിതൻ ദൈവജനത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനു മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിയാകുന്നു.

പുതിയ നിയമത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിലുള്ള പങ്കുചേരൽ എന്ന നിലയിൽ മിശിഹായുടെ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങൾ ഓരോന്നും പുരോഹിതൻ പകർത്തണം. ആത്മാക്കളുടെ കണക്ക് ഏല്പിക്കേണ്ടവർ (ഹെബ്രാ. 13:17) എന്ന നിലയിൽ അവർ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യണം. അപ്പസ്തോലന്മാരെ അയച്ചുകൊണ്ട് ഈശോ നല്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ പുരോഹിതന്റെ ജീവിതചര്യ എപ്രകാരമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. മത്തായി 10:5-42 ഇത് വിശദീകരിക്കുന്നു. വിലക്കപ്പെട്ട ഇടങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കരുത്, നഷ്ടപ്പെട്ട ആടുകളെ തേടണം, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പ്രസംഗിക്കണം, രോഗികൾക്കുള്ള സൗഖ്യവും, മരിച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പും, പിശാചുക്കളുടെ ബഹിഷ്കരണവും അവരിലൂടെ സംഭവിക്കണം. ഭൗതിക ബന്ധത്തിൽ ആശ്രയം അരുത്, സമാധാനസ്ഥാപകരായിരിക്കണം. ശുശ്രൂഷയിൽ പീഡനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ ഭയപ്പെടാതെ സാക്ഷ്യം നല്കണം.

പൗരോഹിത്യം എന്നത് ഒരു യാത്രികാവസ്ഥയല്ല. അത് ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഏറെ ഉത്തരവാദിത്വം നല്കുന്നതാണ്. പുരോഹിതൻ എന്ന പ്രതീകം എത്രമാത്രം നിത്യപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോട് ചേർന്നു നില്ക്കുന്നുവോ, എത്രമാത്രം ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ

താനാകുന്ന പ്രതീകത്തിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാകുന്നുവോ അത്രമാത്രം അയാൾ പുരോഹിതശുശ്രൂഷയിൽ വിജയിക്കുന്നു.

പുതിയനിയമ പുരോഹിത ശുശ്രൂഷ

പുരോഹിത്യമെന്ന കുദാശയെ സഭയിലുള്ള ശുശ്രൂഷാദൗത്യവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് മനസ്സിലാക്കുക. സഭയോടും സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാദൗത്യത്തോടും ബന്ധപ്പെടുത്താതെയുള്ള പുരോഹിത്യ ദർശനങ്ങൾ വികലമാണ്. സഭ ദൈവികമായി രൂപം കൊണ്ടതും മിശിഹായുടെ ദൗത്യം യുഗാന്ത്യത്തോളം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. മിശിഹായുടെ ദൗത്യം തുടരുന്നു എന്ന നിലയിൽ മിശിഹായുടെ തുടർച്ചയാണ് ഈ ലോകത്തിൽ സഭ. മിശിഹായുടെ ശിഷ്യത്വത്തിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച മിശിഹായുടെ ദൗത്യം തുടർന്ന അപ്പസ്തോലന്മാരാകുന്ന ആദിമസഭയുടെ തുടർച്ചയായ സഭ മിശിഹായുടെ തുടർച്ചയാണ് എന്നതു വ്യക്തമാണ്. സഭയിലെ വിവിധ ശുശ്രൂഷകൾ ഈ ശൈലിക പിന്തുടർച്ച വിശ്വസ്തതയോടെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും കൈമാറുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്.

സഭ തന്റെ വിശ്വാസവും ജീവിതവും ആദിമസഭാവിശ്വാസവും ജീവിതവുമായി വിശ്വസ്തതയോടെ ചേർത്തു നയിക്കുമ്പോൾ ശൈലിക പിന്തുടർച്ച കൈവരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ആദ്യസാക്ഷികളായവരിൽ നിന്നു രൂപമെടുത്തു എന്നതിനാലും ഈ പിന്തുടർച്ച സഭയ്ക്കവകാശപ്പെട്ടതാണ്. സഭയിൽ പ്രവാചകന്മാരും, പ്രബോധകരും, വിശ്വാസികളുമെല്ലാം ഒന്നുചേർന്ന് ഒരു ശരീരമായി വർത്തിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിൽ ശുശ്രൂഷാ ദൗത്യത്തിനായി പ്രത്യേകം നിയുക്തരായവർ ഉണ്ടായിരിക്കുക അവശ്യമാവശ്യമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ശുശ്രൂഷകരെ സഭയിൽ സാഹോഷം നിയോഗിക്കുക എന്നത് കൗദാശികമാണ്.

സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാദൗത്യങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായ ലക്ഷ്യമുണ്ട്. സഭയിലെ ശുശ്രൂഷാക്രമത്തെക്കുറിച്ച് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ 1കോറി 14:26-33 വിശദമാക്കുന്നു. ശ്ലീഹന്മാർ, പ്രവാചകന്മാർ, സുവിശേഷപ്രഘോഷകന്മാർ, ഇടയന്മാർ, പ്രബോധകന്മാർ എന്നിങ്ങനെ ശുശ്രൂഷകളെക്കുറിച്ച് എഫേസ്യൻ 2:11 പറയുന്നു. ഈ ശുശ്രൂഷയുടെ ലക്ഷ്യമെന്തെന്നും ശ്ലീഹാ വിവരിക്കുന്നു.

(1) വിശുദ്ധരെ പരിപൂർണ്ണരാക്കുക. വിശുദ്ധർ എന്നത് ശ്ലീഹായുടെ എഴുത്തുകളിൽ മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസികളേവരുമാണ് (1 കോറി. 1:2, റോമാ 1:7). അതായത് വിശ്വാസസമൂഹത്തെ പരിപൂർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുക. ഈ പരിപൂർണ്ണതയാകട്ടെ “സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണത”യാണ് (മത്താ. 5:48). ആകയാൽ

ഈ ദൗത്യം വിശ്വാസസമൂഹം സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിൻപക്കൽ എത്തി ചേരുന്നതുവരെ തുടരുന്നതാണ്.

(2) ശുശ്രൂഷയുടെ ജോലി ചെയ്യുക (എഫേ. 4:12). ഈശോ ശിഷ്യരെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചത് ശുശ്രൂഷകനാവുക എന്നാണ് (മത്താ. 20/26). ഇതിനു കാരണമായി അവിടുന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്, “ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടുവാനല്ല, ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും അനേകരുടെ മോചനദ്രവ്യമായി സ്വജീവൻ കൊടുക്കുവാനും മനുഷ്യപുത്രൻ വന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ” (20:28) എന്നതാണ്. ഈശോയുടെ ശുശ്രൂഷ എന്തെന്നും മോചനദ്രവ്യമാവുക എന്നാൽ എന്തെന്നും വി. യോഹന്നാൻ കൂടുതൽ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നാൽ ആടുകളുടെ കാവൽക്കാരനായിരിക്കുക എന്ന ദൗത്യമാണ്. ഈശോ നല്ല ഇടയനാണ്. നല്ല ഇടയൻ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ജീവൻ നൽകുന്നു. മോചനദ്രവ്യമായിത്തീരുന്നതിവിടെയാണ്. ഇടയശുശ്രൂഷയിൽ ഇടയൻ ആടുകളെ അറിയണം. ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ബലിയാടാവുക ഇടയദൗത്യമാണ് (യോഹ. 10:1-18).

യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ഈശോയുടെ ശുശ്രൂഷയെക്കുറിച്ചു വീണ്ടും പറയുന്നു. അവിടുന്ന് അത്താഴത്തിനിടയിൽ ശിഷ്യരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകി തുടച്ചു. ഗുരുവും നാഥനുമായ കർത്താവു കാട്ടിത്തന്ന ശുശ്രൂഷ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനമാണ്. മാത്രമല്ല ഈ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായിട്ടാണ് ശിഷ്യരെ നിയോഗിച്ചാക്കിയതും. “ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകിയെങ്കിൽ, നിങ്ങളും പരസ്പരം പാദങ്ങൾ കഴുകണം. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതിന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊരു മാതൃക നൽകിയിരിക്കുന്നു” (യോഹ. 13:12-15). കാലുകഴുകിയത് വിശുദ്ധീകരണകർമ്മമായിരുന്നു. ഇതാകട്ടെ തന്നോടുകൂടിയുള്ള പങ്കാളിത്തമാണെന്നും ഈശോ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു (യോഹ. 13:7-10). ഇപ്രകാരം വിശുദ്ധീകരണദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നവരാണ് പുരോഹിതരാകുന്ന ശൈൽഹിക ശുശ്രൂഷകർ. കൂടാതെ അവരുടെ ജീവിതം വിശ്വാസസമൂഹത്തിനായി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെട്ടതാണ്. അവരിൽ ജനത്തിന് പങ്കാളിത്തം അവകാശപ്പെടാനാകണം.

പുരോഹിത്യം ഈശോയുടെ ബലിജീവിതം സ്വജീവിതത്തിൽ തുടർന്നുകൊണ്ട് അനേകരുടെ വിമോചനം സാധ്യമാക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയാണ്. പുരോഹിതന്മാർ അജഗണത്തിന്റെ കാവൽക്കാരും അവർക്കാവശ്യമായ ആഹാരം നൽകുവാൻ നിയുക്തരുമാണ്. അപ്പം ഇല്ലാതെ വലയുന്നവർക്ക് “നിങ്ങൾ അവർക്ക് ഭക്ഷണം കൊടുക്കുവിൻ” (ലൂക്കാ 9:13) എന്ന കല്പന പൂർത്തിയാക്കണം. ദൈവജനത്തെ മാമോദീസാജലത്താൽ കഴുകി ശുദ്ധീകരിക്കുവാനും അവർക്ക് സഭാ

ഗാത്രത്തിൽ പങ്കാളിത്തം നൽകുവാനും പുരോഹിതൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അനുരഞ്ജനകൂദാശയിലൂടെ പാപമോചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ തുടരണം.

(3) മിശിഹായുടെ ശരീരത്തെ പണിതുയർത്തുക (എഫേ 4:13): സഭയിലെ ശുശ്രൂഷയുടെ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം മിശിഹായുടെ ശരീരമാകുന്ന സഭയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുചേരുക എന്നതാണ്. എഫേസുസിലെ സഭയ്ക്കുള്ള ലേഖനഭാഗത്തു (2:20-21) സഭയുടെ നിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ് : “ശ്ലീഹന്മാരും പ്രവാചകന്മാരുമാകുന്ന അടിത്തറമേൽ പണിതുയർത്തപ്പെട്ടവരാണ് നിങ്ങൾ. ഈ അടിത്തറയുടെ മൂലക്കല്ല് മിശിഹായാണ്. മിശിഹായിൽ ഭവനമൊന്നാകെ സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; കർത്താവിൽ പരിശുദ്ധ ആലയമായി അതു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു”. ഈ വളർച്ചയാകട്ടെ മിശിഹായുടെ പ്രവർത്തനമാണ് : “ഞാൻ നട്ടു; അപ്പോളോസ് നനച്ചു ; എന്നാൽ ദൈവമാണു വളർത്തിയത്” (1 കോറി 3:6). ഈ വലിയ ശുശ്രൂഷയിൽ, “ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ടുവേലക്കാരാണ്” (1 കോറി 3:9). പൗരോഹിത്യം ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ടുവേലക്കാരായി അവിടുന്ന് വിളിക്കുന്നവരെ വേർതിരിച്ചു നിയോഗിക്കുന്ന കൂദാശയാണ്. അപ്രകാരം നിയുക്തരാകുന്നവർ തങ്ങൾക്ക് “നൽകപ്പെട്ട ദൈവകൃപയനുസരിച്ച് ഒരു വിദഗ്ദ്ധ ശില്പിയെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനമിടുകയും മറ്റൊരുവൻ അതിൽ പണിയുകയും വേണം. എപ്രകാരമാണ് താൻ പണിയുന്നതെന്ന് ഓരോരുത്തരും ഗൗരവപൂർവ്വം ചിന്തിക്കണം” (1 കോറി 3:10).

(4) പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള ശുശ്രൂഷ: ഈ ശുശ്രൂഷ എന്നുവരെ തുടരണം എന്നും ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. (1) വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ എല്ലാവരും എത്തിച്ചേരുക. (2) ദൈവപുത്രനെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണജ്ഞാനം എല്ലാവർക്കുമുണ്ടാവുക. (3) മിശിഹായുടെ പരിപൂർണ്ണതയുടെ അളവനുസരിച്ച് പകരയാർന്ന മനുഷ്യരാവുക. ഈ ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്കാരം വരെ സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാദൗത്യം തുടരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത് മറ്റൊരുകാര്യംകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതായത്, സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്തായിരിക്കണം എന്നത് ഈ വാക്കുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ എല്ലാവരും എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ സജീവപ്രഘോഷകരായിരിക്കണം പുരോഹിതന്മാർ. ദൈവപുത്രനെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണജ്ഞാനം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാവണം. അതാകട്ടെ എങ്ങനെയാണെന്ന് യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. “ആദിമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും ഞങ്ങൾ കേട്ടതും സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു കണ്ടതും സൂക്ഷിച്ചുവീക്ഷിച്ചതും കൈകൊണ്ടു

സ്വപർശിച്ചതുമായ ജീവന്റെ വചനത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നു. ജീവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു; ഞങ്ങൾ അതു കണ്ടു; അതിനു സാക്ഷ്യം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങൾ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തതു നിങ്ങളെയും ഞങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നു” (1 യോഹ 1:1-3). മറ്റുള്ളവരിൽ മിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം പൂർണ്ണമാക്കുക എന്ന പൗരോഹിത്യധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ പുരോഹിതന്മാർ യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ വിവരിക്കുന്നതുപോലുള്ള അനുഭവത്തിലുള്ളവരാകണം. മൂന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യമായി പറഞ്ഞത്, പക്ഷതയാർന്ന മനുഷ്യരുണ്ടാവുക എന്നതാണ്. ഈ പക്ഷതയാകട്ടെ മിശിഹായുടെ പരിപൂർണ്ണതയുടെ തോതനുസരിച്ചുള്ളതാവണം.

4. പൗരോഹിത്യം - ദൈവശാസ്ത്രദർശനം

പുരോഹിതൻ സഭയിൽ ആരെന്നും പൗരോഹിത്യ കുടാശയുടെ വ്യതിരക്തത എന്തെന്നും വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇത് പുജാരി ശുശ്രൂഷയല്ല. ഇത് മാനുഷികമായ സ്ഥാപനവുമല്ല. ഇതൊരു കുടാശയാണ്. കുടാശകൾ ഈശോയിൽനിന്നും ഉറവെടുത്തു.

1. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ

അപ്പസ്തോലന്മാർ ഈശോയിൽ ദൈവികവെളിപാട് ലഭിച്ചവരാണ്. ഇവർ മിശിഹായുടെ നേരിട്ടുള്ള സാക്ഷികളും വെളിപാടിന്റെ സ്വീകർത്താക്കളുമാണ്. ഇവിടെ അപ്പസ്തോലൻ എന്നതിന് ഒരു ശുശ്രൂഷാസ്ഥാനം എന്ന വിവക്ഷയില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ അവർക്ക് പിന്തുടർച്ചക്കാർ ഉണ്ടാവുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ മത്തിയാസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അവസരത്തിലുള്ള വി. പത്രോസിന്റെ പ്രസംഗം ശ്രദ്ധേയമാണ്. “അവൻ നമ്മിലൊരുവനായി എണ്ണപ്പെടുകയും ഈ ശുശ്രൂഷയിൽ അവനു ഭാഗഭാഗിത്വം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു ... അവന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ സ്ഥാനം മറ്റൊരുവൻ ഏറ്റെടുക്കട്ടെ എന്നും സങ്കീർത്തനപുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ കർത്താവായ ഈശോയുടെ പുനരുത്ഥാനത്തിന് ഒരാൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം സാക്ഷിയായിരിക്കണം. യോഹന്നാന്റെ സ്നാനം മുതൽ നമ്മിൽനിന്ന് ഉന്നതങ്ങളിലേക്ക് സംവഹിക്കപ്പെട്ട നാൾവരെ ഈശോ നമ്മോടൊപ്പം സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാലം മുഴുവനും നമ്മുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരുവനായിരിക്കണം അവൻ” (അപ്പ 1:17-22). തിരഞ്ഞെടുപ്പുവേളയിൽ പത്രോസ് ഇപ്രകാരം ഓർമ്മിച്ചു: കർത്താവേ യൂദാസ് ഉപേക്ഷിച്ച അപ്പസ്തോലസ്ഥാനവും ശുശ്രൂഷാപദവിയും സ്വീകരിക്കാൻ ഇവരിൽ ആരെയാണ് അങ്ങു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കണമെ” (അപ്പ 1:25).

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച വചനം വ്യക്തമാക്കുന്നത്, അപ്പസ്തോലന്മാർ ഈശോയ്ക്ക് സാക്ഷികളാണ് എന്നും അവർ ഈശോയുടെ ഇഹലോകജീവിതത്തിൽ അവിടുത്തോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നവരായിരിക്കണം എന്നതുമാണ്. അതോടൊപ്പം അപ്പസ്തോലനാവുക എന്നത് ഒരു ശുശ്രൂഷ ഏറ്റെടുക്കലാണെന്നും വചനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാർ മത്തിയാസിനെ കണ്ടെത്തുമ്പോഴും അത് കർത്താവുതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതാണെന്ന് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച പത്രോസിന്റെ പ്രാർത്ഥന വ്യക്തമാക്കുന്നു.

2. മിശിഹായുടെ സാക്ഷികൾ

മിശിഹായ്ക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക എന്ന ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിയുക്തരാണ് അപ്പസ്തോലന്മാർ. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഈശോ ഇഹലോകജീവിതകാലത്ത് തിരഞ്ഞെടുത്ത വ്യക്തിയല്ല, എങ്കിലും ഉത്തമാനന്തരനാണെന്നുള്ള ദൈവിക നന്മയാൽ താൻ അപ്പസ്തോലനാണെന്ന് ശ്ലീഹാ സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. “നിങ്ങൾ കർത്താവിൽ എന്റെ അപ്പസ്തോലവൃത്തിയുടെ മുദ്രയാണ്” (1 കോറി 9:2). പൗലോസ് തന്റെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിന്റെ നല്ല ഫലങ്ങളെ തന്റെ അപ്പസ്തോലവൃത്തിയുടെ ഫലമായി കാണുന്നു. അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു: “ഞാൻ അപ്പസ്തോലനല്ലേ ? ഞാൻ കർത്താവായ ഈശോയെ കണ്ടിട്ടില്ലേ ? കർത്താവിനുവേണ്ടിയുള്ള എന്റെ അധ്വാനങ്ങളുടെ ഫലമല്ലേ നിങ്ങൾ ? മറ്റുള്ളവർക്കു ഞാൻ അപ്പസ്തോലനല്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു തീർച്ചയായും അപ്പസ്തോലനാണ്” (1 കോറി 9:1-2).

3. കൈവയ്പിലൂടെ തുടരുന്ന ശുശ്രൂഷ

ഇപ്രകാരം മിശിഹായുടെ ഉത്തമാനന്തരം ശിഷ്യത്വത്തിലേക്ക് വരികയും അനന്തിയാസിന്റെ കൈവയ്പിലൂടെ (അപ്പ. പ്രവ. 9:17) അപ്പസ്തോലശുശ്രൂഷ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്ത പൗലോസ് കൈവയ്പിലൂടെ തിമോത്തിയോസിനെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിയോഗിക്കുന്നു. തന്റെ കൈവയ്പിലൂടെ തിമോത്തിയോസിനു ലഭിച്ച ദൈവികവരം വീണ്ടും ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കണമെന്ന് അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (2 തിമോ 1:6).

വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തീത്തോസിനോട് കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ നിയോഗിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു: “ഞാൻ നിന്നെ ക്രൈസ്തവത്തിൽ വിട്ടിട്ടുപോകുന്നത്, നീ അവിടുത്തെ കുറവുകളെല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനും ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചവിധം എല്ലാ പട്ടണങ്ങളിലും ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ നിയമിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ്” (തീത്തോ. 1:5)

യാക്കോബ് ശ്ലീഹാ രോഗികൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനായും അവരെ തൈലാഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതിനായും സഭയിലെ ശ്രേഷ്ഠ

ന്മാരെ വിളിക്കുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു (യാക്കോ 5:14). ഈ ഉപദേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്തെന്നാൽ, സഭയിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ചിലർ നിയുക്തരായിരുന്നു എന്നതാണ്.

വി. പത്രോസ് തന്റെ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ ഒരു സഹശ്രേഷ്ഠനായി വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതുന്നു : “ഒരു സഹശ്രേഷ്ഠനും മിശിഹായുടെ സഹനങ്ങളുടെ സാക്ഷിയും വെളിപ്പെടാനിരിക്കുന്ന മഹത്വത്തിന്റെ പങ്കുകാരനും എന്ന നിലയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെയിടയിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നു : നിങ്ങളെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ അജഗണത്തെ പരിപാലിക്കുവിൻ” (1 പത്രോ 5:1-2). അജഗണമായ വിശ്വാസസമൂഹത്തെ നയിക്കുന്നതിനായി ഇടയന്മാരെ നിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാകുന്നു.

ശിഷ്യന്മാർ എല്ലാവരുംതന്നെ ഞങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമിട്ട സഭാസമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കായി പ്രത്യേകം മേൽനോട്ടക്കാരെയും, അജപാലകരെയും, ശ്രേഷ്ഠന്മാരെയും നിയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണ്. കൂടാതെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ പത്രോസ് ശിഷ്യരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഭക്ഷണമേശയിലെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി ഏഴു ഡീക്കന്മാരെ നിയോഗിക്കുന്നതായും വചനം സാക്ഷിക്കുന്നു (അപ്പ 6:1-6). അവരുടെമേലും കൈകൾ വച്ചാണ് അവരെ അതിനായി നിയോഗിച്ചാക്കിയത്. ശ്ലീഹന്മാരുടെ കൈവയ്പ്പു സ്വീകരിച്ചവർ അവരുടെ പിൻഗാമികളെയും നിയോഗിച്ചതായി നാം കാണുന്നു. സഭയിലെ ഈ ശൈഹിക പാരമ്പര്യം ഇന്നും പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ തുടരുന്നു.

ശൈഹിക ശുശ്രൂഷയുടെ പിന്തുടർച്ചയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതർ ഉണ്ടെങ്കിലും, മേലുദ്ധരിച്ചവ ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ആദിമസഭയിൽ ആരംഭിച്ച വൈവിധ്യമാർന്ന ശുശ്രൂഷ ഇന്നും സഭയിൽ തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏതൊരു സമൂഹത്തിനും നേതൃത്വം ആവശ്യമാണ്. പൗരോഹിത്യത്തെ നിഷേധിച്ച് വചനവ്യാഖ്യാനം നടത്തിയിരുന്ന ചില സമൂഹങ്ങൾപോലും കൈവയ്പ്പുവഴി ശൈഹിക പിന്തുടർച്ച അവകാശമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതും ഈയവസരത്തിൽ ചിന്തനീയമാണ്. അതിനായി ശൈഹികപിന്തുടർച്ചാവകാശം ഉണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്ന സഭാസമൂഹത്തിന്റെ മെത്രാന്മാരെ തേടിയെന്നതും പ്രത്യേകം ചിന്താവിഷയമാക്കേണ്ടതാണ്.

4. പൗരോഹിത്യം ഒരു ശുശ്രൂഷ

മിശിഹാ ഈ ഭൂമിയിൽ നടത്തിയ പിതൃഹിതാനുസാരമുള്ള ശുശ്രൂഷ ലോകാവസാനം വരെ തുടരുക ആവശ്യമാണ്. അവിടുത്തെ രക്ഷാ

പദ്ധതി നിത്യമായിട്ടുള്ളതും മറ്റൊന്ന് ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം അനന്യവും എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയുള്ളതുമാണ്. ഈ രക്ഷാപദ്ധതി അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിക്കുംപ്രകാരം ലോകാവസാനംവരെയുള്ള എല്ലാ ജനത്തിനും അനുഭവഭവദ്യമാംവിധം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ മാനുഷിക തലങ്ങളിലൂടെ അല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. മിശിഹായുടെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും അതാണല്ലോ. മിശിഹായുടെ രക്ഷാപദ്ധതിക്ക് ഇന്ന് മാനുഷികഭാവം നൽകുവാൻ, അതിന് നേതൃത്വം നൽകുവാൻ നിയുക്തരാണ് പുരോഹിതന്മാർ. പരിശുദ്ധ മറിയത്തിൽനിന്നും സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യത്വം പുത്രൻ തമ്പുരാന്റെ ഈ ലോകപരിത്രാണപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായിരുന്നതുപോലെ, അനന്യമാംവിധം അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിന് മനുഷ്യൻ ആവശ്യമായിരുന്നതുപോലെ, ഈ പദ്ധതിയുടെ തുടർച്ചയ്ക്ക് സമൂഹത്തിൽനിന്നും അവിടുന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന മനുഷ്യർ ആവശ്യമാണ്. ഇപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യവ്യക്തികളാണ് പുരോഹിതന്മാർ.

സഭയാകുന്ന മിശിഹായുടെ ശിഷ്യസമൂഹത്തിന് ഒന്നാകെയാണ് അവിടുന്ന് എല്ലാ ആഹ്വാനങ്ങളും നൽകുന്നതെങ്കിലും ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും എന്നപോലെ സഭയിലും ഈ ശുശ്രൂഷകൾ പ്രായോഗികമാക്കുവാൻ പ്രത്യേകം നിയുക്തരായവർ ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്. അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷ സമൂഹത്തിന്റേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നല്ല. സമൂഹത്തിൽ നിയുക്തമായിരിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയുടെ യാഥാർത്ഥീകരണമാണ് അവരിലൂടെ നടക്കുക. ആകയാൽ അവർ ആ സമൂഹവുമായി അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും വേറിട്ടൊരു അസ്തിത്വം അവർക്കില്ല. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം നിയുക്തരാകുന്നതുവഴി അവർ ആ സമൂഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ പ്രതീകങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്രഭാഷയിൽ കുടാശകളുമായിത്തീരുന്നു. അതായത് രാജകീയപുരോഹിത്യത്തിലൂടെ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബലിയർപ്പണം, പ്രഘോഷണം, പരിപാലനം തുടങ്ങിയ ശുശ്രൂഷകളുടെ സജീവപ്രതീകങ്ങളും, അതുവഴി കുടാശകളുമാണ് പുരോഹിതന്മാർ. ഇപ്രകാരമുള്ള ശുശ്രൂഷകരിലൂടെയാണ് ആ സമൂഹത്തിന്റെ അസ്തിത്വം പൂർണ്ണമാവുക, യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുക.

5. നേതൃത്വശുശ്രൂഷ

സഭ ഒരു സമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഏതൊരു സമൂഹത്തിനും അതിന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു നേതൃത്വം അനിവാര്യമാണ്. ആദിമസഭാസമൂഹം തുടങ്ങി ഒരു നേതൃത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും അതിനായി സമൂഹത്തിൽനിന്നും വ്യക്തികളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സഭ ഒരു ദൈവികയാഥാർത്ഥ്യം എന്ന സത്യം ആദിമുതൽ അംഗങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന

തിനാൽ ഇപ്രകാരം തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവർ ദൈവികമായി വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നും. ദൈവികവരങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിക്കുന്നു എന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. സഭയുടെ പട്ടം നൽകൽ ശുശ്രൂഷയുടെ പ്രാർത്ഥനകളിലും ഈ ദർശനം കാണാവുന്നതാണ്. കൈവയ്പ്പു പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമാണ് : “എന്റെ കർത്താവേ, ദൈവികശുശ്രൂഷയുടെ കൈവയ്പ്പുവഴി ഞങ്ങൾക്കേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, നിന്റെ ഈ ദാസൻ നിന്റെ വിശുദ്ധ സഭയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പുരോഹിതനായിത്തീരുന്നതിന് ഇതാ ഇയാളെ നിന്റെ മുമ്പാകെ ഞങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നു”. മെത്രാൻ തുടരുന്നു: “ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഇയാൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപാവരം ഇയാളിൽ ഇറങ്ങിവന്ന്, നിന്റെ ഏകജാതന്റെ അനുഗ്രഹത്താലും കരുണയാലും ഇയാൾക്കു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയുടെ നിർവ്വഹണത്തിന് ഇയാളെ പരിപൂർണ്ണനാക്കട്ടെ”.

രണ്ടാമത്തെ സ്യാമീദാ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: “പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവാസംവഴി വിശുദ്ധമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇയാളെ നീ സ്വീകരിക്കേണമെ”. പൗരോഹിത്യധർമ്മങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി എടുത്തുപറഞ്ഞശേഷം പ്രാർത്ഥന തുടരുന്നു: “ഇയാളെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കേണമെ”. മത്തിയാസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നവേളയിൽ വി. പത്രോസ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ഇപ്രകാരം തന്നെ എന്നു നാം മുകളിൽ കണ്ടു. ഡീക്കന്മാരെ ജനം തിരഞ്ഞെടുത്ത് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ മുമ്പിൽ നിറുത്തി. അപ്പസ്തോലന്മാർ അവരുടെമേൽ കൈകൾവെച്ച് ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി നിയോഗിച്ചു.

പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയിൽ സഭയുടെ മാനുഷികദൈവികമാനങ്ങൾ ഒന്നുചേരുന്നു. ഒരു സാമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിലും പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ അനിവാര്യമെന്നും എന്നാൽ അത് സഭയുടെ ദൈവികഭാവങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതാണെന്നും ദൈവികമായി പുരോഹിതന്മാരെ നിയോഗിക്കുകയാണ് എന്നും നാം കാണുന്നു.

6. ഈശോയുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ മനുഷ്യാവതാരം

ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം മിശിഹായുടെ പ്രവൃത്തികൾ ഈ ലോകത്തിൽ സ്പർശ്യതരമാക്കുന്നു. മിശിഹാ സഭയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടവനല്ല, പ്രത്യുത സഭയിൽ നിത്യം സന്നിഹിതനും പ്രവർത്തിക്കുന്നവനുമാണെന്നുള്ള സത്യത്തിന് സാക്ഷികളാണ് പുരോഹിതന്മാർ. മിശിഹായുടെ ജനനത്തെ “സകല ജനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള വലിയ സന്തോഷത്തിന്റെ സദാർത്ഥം” എന്നാണ് (ലൂക്കാ 2:10) വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൗരോഹിത്യമാകട്ടെ ദൈവജനത്തിനായുള്ള അവി

ടുത്തെ ദാനമാണ്. പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ മനുഷ്യാവതാരരഹ സ്യത്തെ ഇന്നിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാക്കിയവതരി പ്പിക്കുകയാണ്. “അപ്പസ്തോലന്മാർ വരെ എത്തുന്ന മെത്രാന്മാരുടെ പിന്തുടർച്ചാക്രമത്തിൽനിന്നും സമൂഹത്തിനു ലഭിക്കുന്ന സമ്മാനമാണ് പുരോഹിതർ” എന്നാണ് എക്ജേസിയ ദെ യുക്കരിസ്തിയ എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ (29) ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ പാപ്പ പ്രസ്താ വിക്കുക. തിരുസ്തുഭയെ സംബന്ധിക്കുന്ന രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രമാണരേഖ (10) ശുശ്രൂഷാപുരോഹിതൻ മിശിഹാ യുടെ വ്യക്തിസത്തയിൽ നിലനില്ക്കുന്നു എന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

മിശിഹായുടെ “വ്യക്തിസത്തയിൽ” എന്ന പ്രയോഗം “മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ” അർപ്പിക്കുന്നു, “മിശിഹായ്ക്കുപകരം” അർപ്പിക്കുന്നു എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളെക്കാൾ അർത്ഥമേറിയതാണ്. “മിശിഹായിൽ” എന്നാൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ പ്രധാന കർത്താവും കാരണവു മായ മഹാപുരോഹിതനായ മിശിഹായുമായുള്ള കൗദാശിക ഒന്നാ കലാണ്. ഈ ബലിയിൽ മറ്റാർക്കും ഈശോയുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാനാവുകയില്ല.¹

എല്ലാ കുടാശകളും മിശിഹായുടെ പെസഹാരഹസ്യങ്ങളിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വമാണ്. പൗരോഹിത്യം അവിടുത്തെ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂ ഷയിലുള്ള പങ്കാളിത്തമാണ്. അവിടുന്ന് ബലിവസ്തുവും ബലിയർപ്പ കനുമായതുപോലെ പുരോഹിതനും ആയിത്തീരുവാൻ വിളിക്കപ്പെ ടുന്നു. അവിടുന്ന് വിശുദ്ധീകരണം നല്കിയതുപോലെ വിശുദ്ധീക രിക്കുവാനും അവിടുത്തെ ഇടയശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കാളിയായിക്കൊണ്ട് അജഗണത്തിന്റെ നല്ലയിടയനാകാനും പൗരോഹിത്യം ഒരുവനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു.

ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അനന്യത മിശിഹായുടെ പൗരോ ഹിത്യത്തിലുള്ള പ്രത്യേക ഭാഗഭാഗിത്വമാണ്. സഭയിൽ, സഭയ്ക്കു വേണ്ടി യഥാർത്ഥ്യവും ജീവനുള്ളതും വിശ്വസ്തവുമായ മിശിഹാ യുടെ അധികാരത്തിൽ പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ ഒരുവൻ ഭാഗഭാക്കാ കുന്നു. മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യവുമായി ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവിടുത്തെ പൗരോ ഹിത്യം നാം മനസ്സിലാക്കണം.

മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യം

മിശിഹായെ പുരോഹിതനായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഹെബ്രോ യർക്കുള്ള ലേഖനമാണ്. മെൽക്കിസെദേക്കിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ ശാരീ രിക ജനനക്രമപ്രകാരമല്ലാതെ അക്ഷയജീവന്റെ ശക്തി നിമിത്തം കർത്താവു പുരോഹിതനാണെന്നു ലേഖനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു (ഹെ

(ബ്രാ. 7:1-1). കാരണം ഇപ്രകാരം അവിടുന്ന് പുരോഹിതനായിരിക്കുമെന്നു സാക്ഷ്യമുണ്ട്. സങ്കീർത്തനം 110:4 ആണ് ഇവിടെ സൂചിതമായിരിക്കുന്ന സാക്ഷ്യം. ഇതനുസരിച്ച് മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത മനസ്സിലാക്കാൻ മെൽക്കിസെദേക്കിന്റെ പൗരോഹിത്യപ്രത്യേകത വ്യക്തമാക്കണം.

മെൽക്കിസെദേക്ക് അബ്രാഹത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും അബ്രാഹത്തിൽനിന്നും ദശാംശം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉൽപ. 14:17-24 ആണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സംഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നത് മെൽക്കിസെദേക്ക് അബ്രാഹത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നതാണ്. മെലെക് + സാദേക് എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിന്നു രൂപമെടുത്ത മെൽക്കിസെദേക്ക് എന്ന പേരിന്റെ അർത്ഥം നീതിമാനായ രാജാവ് എന്നാണ്. അദ്ദേഹം ശാലേമിന്റെ രാജാവു കൂടിയായിരുന്നു. ശാലോം എന്നാൽ സമാധാനം എന്നർത്ഥം. അതായത് സമാധാനത്തിന്റെ രാജാവ്. മെൽക്കിസെദേക്കിന്റെ വംശാവലി അറിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യത്തെക്കുറിച്ചും വിവരണങ്ങളില്ല. ആദിയും അന്ത്യവുമില്ലാത്തവനാണ് അദ്ദേഹമെന്നാണിതിന്റെ സൂചിതാർത്ഥം. ഇത്തരത്തിൽ അദ്ദേഹം ദൈവപുത്രന്റെ സാദൃശ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

മെൽക്കിസെദേക്ക് അനുഗ്രഹിച്ച അബ്രാഹത്തിന്റെ മൂന്നാം തലമുറയിൽ (അബ്രാഹം - ഇസഹാക്ക് - യാക്കോബ് - ലേവി) പെട്ടവനാണ് ലേവി. അതിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്കാരാണു ലേവി പുരോഹിതർ. ഇവിടെ അനുഗ്രഹത്തെപ്പോലും (അബ്രാഹം) അനുഗ്രഹിച്ച മെൽക്കിസെദേക്ക് ലേവീ പുരോഹിതനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായി നിലകൊള്ളുന്നു. ലേവീ പൗരോഹിത്യത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ മെൽക്കിസെദേക്കിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിലുള്ളതാണ് മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യം. ലേവായ പൗരോഹിത്യം ദൈവഹിതാനുസാരമുള്ളതായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരുടെ ബലികൾ പാപവിമോചകങ്ങളായിരുന്നില്ല. മിശിഹാ ലേവീ വംശജനായിരുന്നില്ല, യുദയാഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ടവനായിരുന്നു.

ലേവീ പുരോഹിതർ തങ്ങളുടെതല്ലാത്ത രക്തം പാപപരിഹാരബലിയായി അർപ്പിച്ചു എങ്കിൽ പാപപരിഹാരാർത്ഥം ഈശോ പിതാവിനു സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. പഴയനിയമ പുരോഹിതർ മരണവിയേയരായിരുന്നു. അവർ പിൻതലമുറക്കാരിലേക്കു പൗരോഹിത്യം കൈമാറേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മിശിഹാ നിത്യനാണെന്നതിനാൽ നിത്യപുരോഹിതനാണ്. അവിടുത്തെ പൗരോഹിത്യം കൈമാറേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. അവിടുന്ന് മധ്യസ്ഥനായി നിത്യമായി പിതാവിൻപക്കൽ നിലകൊള്ളുന്നു. മനുഷ്യർക്ക് ഈ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയിൽ

പങ്കുചേരുവാൻ മാത്രമെ സാധിക്കൂ. അത് കൈമാറ്റപ്പെട്ടു ലഭിക്കുക യില്ല (ഹെബ്രോ 7:24-25).

“സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് കടന്നുപോയ ശ്രേഷ്ഠനായ ഒരു പ്രധാന പുരോ ഹിതൻ” എന്നാണു ദൈവപുത്രനായ ഈശോയെ ഹെബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനം (4:14) വിശേഷിപ്പിക്കുക. അവിടുന്ന് നമ്മുടെ ബലഹീനത കളിൽ നമ്മോടൊത്തു സഹതപിക്കാൻ കഴിയുന്ന പുരോഹിതനാ ന്നെന്നും പറയുന്നു (4:15). ഇതേ ലേഖനത്തിൽ 9, 10 അധ്യായങ്ങൾ മിശിഹായുടെ ബലിയെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു. ഇതു വിശുദ്ധ കുർബാ നയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. അവി ടുന്ന് നിത്യപുരോഹിതനായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവിടുത്തെ ബലിയും നിത്യമായ ബലിയാണ്. നമുക്കു പാപമോചനം നൽകു ന്നതും നമ്മെ പരിപൂർണ്ണരാക്കുന്നതുമായ ബലിയാണവിടുത്തേത്. മനുഷ്യരാശിക്കു മുഴുവനായി അർപ്പിച്ച മിശിഹായുടെ ബലി രക്ഷ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

പഴയനിയമ പുരോഹിതർ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തത് ശപഥം കൂടാ തെയാണെങ്കിൽ, “നീ എന്നേക്കും പുരോഹിതനാണ്” എന്നു തന്നോടു പറഞ്ഞവന്റെ ശപഥത്തോടുകൂടിയാണ് ഈശോ പുരോ ഹിതനായത് (ഹെബ്രോ 7:20-21). ഇത് അവിടുത്തെ പൗരോഹി ത്യത്തെ ശ്രേഷ്ഠമാക്കുന്നു.

ലേവീ പുരോഹിതർക്ക് ആദ്യമേ സ്വന്തം പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും അനന്തരം ജനങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടി വന്നു. എന്നാൽ മിശിഹായാകുന്ന നിത്യപുരോഹിതൻ തനിക്കുവേണ്ടി ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. പുരോഹിതൻ മധ്യസ്ഥനാണ്. ഈശോയും മധ്യസ്ഥനാണെന്നും ലേഖനകർത്താവ് വിശദമാക്കുന്നു (ഹെബ്രോ. 8:6).

പുരോഹിതധർമ്മങ്ങളാണ് മധ്യസ്ഥത വഹിക്കുക, ബലി യർപ്പിക്കുക, വിശുദ്ധീകരിക്കുക, പ്രബോധിപ്പിക്കുക തുടങ്ങിയവ. മിശി ഹായിൽ ഇവയെല്ലാം നാം കാണുന്നു. അവിടുന്ന് പറയുന്നു: “ഞാൻ നല്ലയിടയനാകുന്നു. നല്ലയിടയൻ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി ജീവൻ അർപ്പി ക്കുന്നു” (യോഹ. 10:11). “ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞ വചനം നിമിത്തം നിങ്ങൾ ശുദ്ധിയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു” (യോഹ 15:3). “സത്യത്താൽ ഇവരെ വിശുദ്ധീകരിക്കണമേ... അവരും സത്യത്തിൽ വിശുദ്ധീകരി ക്കപ്പെടേണ്ടതിന് അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ എന്നെതന്നെ വിശുദ്ധീക രിക്കുന്നു” (യോഹ 17:17-19). ഈ വാക്കുകൾ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈശോയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വചനപ്രഘോഷകനായ ഈശോ യുടെ ചിത്രമാണല്ലോ സുവിശേഷങ്ങളിൽ മുഖ്യമായും നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നത്.

പൗരോഹിത്യവും സഭയും

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കൗദാശികത വ്യക്തമാക്കുന്നതും അതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നതും സഭയോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ്. സഭ മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥ പ്രതീകവും അടിസ്ഥാന കുദാശയുമാണ്. ഉറവിടകുദാശയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മിശിഹായുടെ സജീവസാന്നിധ്യവും അവിടുത്തെ ദൗത്യപൂർത്തീകരണവും സഭയിൽ നടക്കുന്നു. സഭ മിശിഹായുടെ ദൗത്യപൂർത്തീകരണമെന്ന തന്റെ അടിസ്ഥാന അസ്തിത്വത്തിൽനിന്നു ഉരുത്തിരിയുന്ന പ്രവൃത്തികൾ നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ അവ കുദാശകളാണ്. കുദാശകളിൽ സഭയുടെ സ്വഭാവം പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുന്നു; മിശിഹായുടെ രക്ഷാകര ദൗത്യം തുടരുന്നു. പൗരോഹിത്യം ഇത്തരത്തിൽ സഭയിലെ ഒരു കുദാശയാണ്.

പൗരോഹിത്യവിളിയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പാസ്തോറേസ് ദാബോ വോബിസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു : “ഓരോ ക്രൈസ്തവവിളിയും ദൈവത്തിൽ നിന്നുവരുന്നു. അതു ദൈവദാനമാണുതാനും. എന്നിരുന്നാലും, അതു സഭയ്ക്ക് പുറമെയോ, സഭയെ കൂടാതെയോ ഒരിക്കലും നൽകപ്പെടുന്നില്ല. പ്രത്യുത അത് എപ്പോഴും സഭയിലും സഭയിലൂടെയും സംഭവിക്കുന്നു” (35). സഭ ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും വിളി പ്രതിബിംബി കുന്നതും ജീവിക്കുന്നതുമായ “കുദാശ”യും അഥവാ “അടയാളവും” “ഉപകരണവും” ആണ്.

ക്രൈസ്തവവിളി “സഭയിൽനിന്നും അവരുടെ മധ്യസ്ഥതയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുക മാത്രമല്ല - “സഭയിൽ” അറിയപ്പെടുകയും അതിന്റെ പൂർണ്ണത കണ്ടെത്തുകയും മാത്രമല്ല - ചെയ്യുന്നതി. പിന്നെയോ ദൈവത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ സേവനത്തിൽ “സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള” ഒരു സേവനമായി നിർബന്ധപൂർവ്വം കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രൈസ്തവവിളി - അത് - ഏതു രൂപം സ്വീകരിച്ചാലും ഒരു സമ്മാനമാണ്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ, സഭയെ പടുത്തുയർത്തുകയും ലോകത്തിൽ ദൈവരാജ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്” പ്രസ്തുത രേഖ തുടരുന്നു,

“വൈദികവിളി, സഭയിൽ സ്വീകരിച്ച തിരുപ്പട്ടമെന്ന കുദാശവഴി, ദൈവജനസേവനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു വിളിയാണ്. അത് പ്രത്യേകമായ വിധത്തിൽ ഈശോമിശിഹായെ സ്വന്തമാക്കുകയും അവിടുത്തോട് അനുരൂപപ്പെടുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള വിളിയാണ്. സഭയുടെ തലവനും ഇടയനുമായവന്റെ “നാമത്തിലും” - അവനു “പകരമായും” പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടിയതുമാണ് ഓരോ വൈദികന്റെയും വിളി സഭയിലും സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയും നിലകൊള്ളുന്നു. സഭയിലൂടെ ഈ വിളി സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട്

ഓരോ വൈദികനും കർത്താവിൽനിന്ന് സഭയിലൂടെ സൗജന്യപരമായ ദാനമായി തന്റെ വിളി സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നു നമുക്കു പറയാം.” വിശുദ്ധ കുർബാനയിലെ സ്വാമീദാ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇതേ സന്ദേശം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപാവരത്താൽ യഥാർത്ഥപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പദവികൾ കൈവയ്പുവഴി നൽകപ്പെടുന്നു. വിശ്വാസികൾക്ക് ആത്മീയശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നതിനു പരിശുദ്ധമായ സഭാശരീരത്തിലെ സവിശേഷാംഗങ്ങളാകുവാൻ ഞങ്ങളെ യോഗ്യരാക്കി”.

സഭയിൽ, സഭാശുശ്രൂഷക്കായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ നിയോഗിക്കുന്ന കൈവയ്പുപ്രാർത്ഥന എന്തുകൊണ്ടാണ് സഭയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രവർത്തനമായിത്തീരുന്നത് ? മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഇപ്രകാരമുള്ള അടിസ്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് കുടാശകൾ എന്നറിയപ്പെടുക. ഇതു വെറുമൊരു ശുശ്രൂഷക്കായി ഒരുവനെ നിയോഗിക്കുന്ന കർമ്മം മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ ആ വ്യക്തി കൃപയിൽ നിറയപ്പെടുന്ന കർമ്മവുമാണ്.

സഭയിലുള്ള അടിസ്ഥാനശുശ്രൂഷകളെല്ലാം സഭയുടെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണ്. സഭ നിലനിൽക്കുന്നത് മിശിഹാ സഭയെ ഭരമേല്പിച്ചവ തുടർന്നു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാണ്. മിശിഹായുടെ സന്ദേശങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക, വിശുദ്ധ കുർബാനയർപ്പിക്കുക, തുടങ്ങി അവളെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷകൾ തുടരുന്നതിനാവശ്യമായ കൃപാവരങ്ങൾ പൗരോഹിത്യത്തിൽ നൽകപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ പൗരോഹിത്യം സഭയിലുള്ള അടിസ്ഥാനകർമ്മമാണെന്നു പറയുവാൻ കഴിയും. സഭയുടെ ശുശ്രൂഷാമനോഭാവത്തിനു ചരിത്രപരതയും സമയത്തിനുവിയേയവും സ്പർശ്യവുമായ തലവും പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നു.²

പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനം

ഇത്രയും വിശദമാക്കിയതിൽനിന്നും പൗരോഹിത്യമെന്ന കുടാശസ്ഥാപിച്ചത് എപ്പോൾ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഇനിയും പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. എങ്കിലും പരമ്പരാഗതമായ ഒരു ചോദ്യത്തെ അവഗണിക്കുക ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല. സഭയുടെ ആരംഭത്തിൽ മിശിഹാ തന്റെ ദൗത്യം സഭയെ ഭരമേല്പിച്ചതോടെ ശുശ്രൂഷാ പൗരോഹിത്യവും രൂപമെടുത്തു എന്നു പറയാനാവും. വിശുദ്ധ കുർബാനയും അനുരഞ്ജനശുശ്രൂഷയും വചനശുശ്രൂഷയും രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികളുടെ തുടർന്നുള്ള മറ്റു ശുശ്രൂഷകളും സഭയെ മിശിഹാ ഭരമേല്പിച്ചു. ഇതിൽ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും വ്യക്തമായ

ബൈബിൾ വിശദീകരണം വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ ആരംഭവും അത് ശിഷ്യസമൂഹത്തെ ഭരമേല്പിക്കുന്നതുമായ ഭാഗമാണ്. അതിനാൽ പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനത്തിന്റെ അവസരമായി ഈ വലിയ രക്ഷാകരസംഭവം തന്നെ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

സഭയിൽ മിശിഹാ ഭരമേല്പിച്ച ശുശ്രൂഷകളുടെ നിർവ്വഹണം ഫലപ്രദമായി പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അവിടുന്ന് ശിഷ്യരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ മാർഗ്ഗവും കാട്ടി. അവിടെനിന്നും ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം രൂപമെടുത്തു. മിശിഹായാണ് ഇതിന്റെ ഉറവിടം. സഭയിലാണ് ഇതു വളർച്ച പ്രാപിച്ചത്.

ഈ ശുശ്രൂഷ വെറുമൊരു സാമൂഹികപ്രവൃത്തിയല്ല. പൗരോഹിത്യം വെറും ഒരു പ്രായോഗിക പദ്ധതിയുമല്ല. അവിടുന്ന് ശുശ്രൂഷ സഭയെ ഭരമേല്പിക്കുകയും അതിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവരെ തന്നോട് അനുരൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. തന്നിൽ അവർക്കവകാശം, പങ്കാളിത്തം നല്കി എന്നുമുന് വിശദമാക്കിയിരുന്നല്ലോ. ആകയാൽ ഈ ശുശ്രൂഷകരായ ശിഷ്യരോട് തന്നെതന്നെ അവിടുന്ന് താദാത്മ്യപ്പെടുത്തി. ശിഷ്യരെ സ്വീകരിക്കുന്നവർ തന്നെയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നവർ പിതാവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നും അവിടുന്ന് വ്യക്തമാക്കി. മാത്രമല്ല താനും പിതാവും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, പിതാവ് തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച, ശിഷ്യരും തന്നോടും പിതാവിനോടും ഒന്നായിരിക്കണമെന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവയെല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നത് പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ മിശിഹായുടെ ദൗത്യത്തിലും ശക്തിയിലും പങ്കാളികളായിക്കൊണ്ട് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർ അവിടുത്തെ സജീവവും യഥാർത്ഥവുമായ കുടാശയായി തീരുന്നു എന്നതാണ്. ആകയാൽ അവർ പാപം മോചിക്കുമ്പോൾ അവ മോചിക്കപ്പെടുന്നു. അവർ ബലിയർപ്പിക്കുമ്പോൾ അത് അവിടുത്തെ ബലിയായിത്തീരുന്നു. നിയോഗിക്കുക മാത്രമല്ല, നിയുക്തശുശ്രൂഷക്കായുള്ള കൃപാവരവും അവിടുന്ന് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

പൗരോഹിത്യപദവികൾ

“ദൈവജനത്തെ മേയ്ക്കാനും, അതിന്റെ അംഗങ്ങളെ അവിരാമം വർധിപ്പിക്കാനും കർത്താവായ മിശിഹാ തന്റെ സഭയിൽ വിവിധതരത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷകൾ സ്ഥാപിച്ചു. അവ ശരീരം മുഴുവന്റെയും നന്മ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. വിശുദ്ധമായ അധികാരം നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശുശ്രൂഷകർ, യഥാർത്ഥത്തിൽ, ദൈവജനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന എല്ലാവരും... രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, തങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്കു ശുശ്രൂഷ നല്കാൻ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവരാണ്” (തിരുസഭ 18).

സഭയിൽ പുരോഹിതർ എന്ന ശുശ്രൂഷകർ സഭാഗാത്രനിർമ്മിതിക്കായ് സമർപ്പിതരാണ്. ഈ ശുശ്രൂഷ നാം കണ്ടതുപോലെ തിരുപ്പട്ട കുടാശയിലൂടെ നൽകപ്പെടുന്നു. അതിനു മൂന്നു പദവികൾ ഉണ്ട്. മെത്രാൻപട്ടം, പുരോഹിതപട്ടം, മ്ശംശാനാപ്പട്ടം (CCC 1536). ശ്ലീഹന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തുള്ള മെത്രാന്റെ ശ്ലൈഹികശുശ്രൂഷ (അപ്പ. പ്രവ. 20:28; 1 തിമോ. 3:1; തീത്തോസ് 1:7, ഫിലി. 1:1) മൂപ്പന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തുള്ള വൈദിക ശുശ്രൂഷ മ്ശംശാനമാരുടെ സ്ഥാനത്തുള്ള ഉപവിയുടെ ശുശ്രൂഷ (അപ്പ. പ്രവ. 6:1-6; ഫിലി. 1:1; 1 തിമോ. 3:8) എന്നീ മൂന്നു പട്ടങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹത്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി മെത്രാൻപട്ടവും പൗരോഹിത്യപട്ടവും കരുതപ്പെടുന്നു. മ്ശംശാനമാർ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയെ സഹായിക്കുന്നു.

1. മെത്രാൻ: “മെത്രാൻ സ്ഥാനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ജോലിയാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത് എന്നത് സത്യമാണ്” (1 തിമോ. 3:1). “മെത്രാൻ ദൈവത്തിന്റെ കാര്യസ്ഥൻ എന്ന നിലയിൽ കുറ്റമറ്റവനായിരിക്കണം (തിത്തോസ് 1:7). വിശുദ്ധഗ്രന്ഥവചനങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ മെത്രാന്മാർ ശ്ലൈഹിക കൈവയ്പു സ്വീകരിച്ചവരും (1 തിമോ 1:6) ദൈവത്തിന്റെ കാര്യസ്ഥരുമാണ്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലധിഷ്ഠിതമായ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയുടെ പൂർണ്ണത മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിലാണ് നാം കാണുക.

2. പുരോഹിതന്മാർ: ഇന്ന് സഭയിൽ കാണുന്ന പുരോഹിതർ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശുശ്രൂഷ വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതേപേരിൽ കാണുന്നില്ല. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ പൗരോഹിത്യ ദർശനം മെത്രാന്മാരുടെ ശ്ലൈഹിക ശുശ്രൂഷയിലാണ് വ്യക്തമാകുന്നത്. സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ ശ്ലീഹന്മാരും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ മെത്രാന്മാരും തങ്ങളുടെ ദൗത്യത്തെയും ശുശ്രൂഷകളെയും മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് കൈവയ്പുവഴി ഭരമേല്പിച്ചു. അപ്രകാരം മെത്രാന്മാരുടെ ശ്ലൈഹിക ശുശ്രൂഷയിൽ, അഥവാ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കാളികളാകുന്നവരാണ് പുരോഹിതർ. അവരുടെ ശുശ്രൂഷ മെത്രാന്മാരെ ഭരമേല്പിച്ചിരുന്ന ശ്ലൈഹിക ശുശ്രൂഷതന്നെ. അവർ മെത്രാന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷയോടും അതുവഴി ദൈവികശുശ്രൂഷയോടും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത് വ്യതിരക്തമായ ഒരു അസ്തിത്വമാണ്. മെത്രാൻസ്ഥാനം മെത്രാന്മാരുടെ കൈവയ്പുവഴി ലഭിക്കുന്നതുപോലെ മെത്രാന്റെ കൈവയ്പുവഴി മിശിഹായുടെ ദൗത്യത്തിലും അധികാരത്തിലും പങ്കാളികളായവരാണ് പുരോഹിതർ. ഈശോയുടെ പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യുന്നത് ഇന്ന് സഭയിലെ പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെയാണ്. മെത്രാന്മാർ ഇവരുടെ മേൽനോട്ടക്കാർ, ശ്രേഷ്ഠന്മാർ എന്ന നിലയിൽകൂടി ശ്ലൈഹിക പിന്തുടർച്ച വഹിക്കുന്നു. പൗരോഹിത്യ

സ്ഥാനത്തെ സഭയോടും (സഭയുടെ ശുശ്രൂഷകർ) മെത്രാന്മാരോടുള്ള (ശൈഹിക ശുശ്രൂഷയുടെ പങ്കാളികൾ) കൂട്ടായ്മയോടും മിശിഹായോടും (മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യധർമ്മം നിർവഹിക്കുന്നവർ) ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

3. മ്ശംശാനാമാർ: മ്ശംമ്ശാനീഞ്ഞ എന്ന സുറിയാനി പദത്തിൽനിന്ന് രൂപപ്പെട്ടതാണ് മ്ശംശാന എന്ന വാക്ക്. സുറിയാനി പദത്തിന്റെ അർത്ഥം സേവകൻ, ശുശ്രൂഷകൻ, പരിചാരകൻ എന്നെല്ലാമാണ്. മാലാഖമാർ ദൈവസന്നിധിയിൽ അർപ്പിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയെയാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കൗദാശിക കൃപാവരത്താൽ ശക്തരായി മെത്രാന്മാരോടും വൈദികസമൂഹത്തോടുമുള്ള ഐക്യത്തിൽ ദൈവാരാധന, വചനശുശ്രൂഷ, പരസ്പരഹിതം എന്നിവയിലൂടെ ഇവർ ദൈവജനത്തിനു സേവനം ചെയ്യുന്നു (തിരുസഭ 29).

ശ്രീകൃഷ്ണ ഭാഷയിലെ ഡയക്കോണിയ (ശുശ്രൂഷ, സേവനം) എന്ന വാക്കിൽനിന്നും ഡീക്കൻ എന്ന പദം രൂപപ്പെട്ടു. ഇതാണ് പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അപ്പ. പ്രവ. 6:3-4 അനുസരിച്ച് ആദരണീയരും, ദൈവാത്മാവും വിജ്ഞാനവും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞവരുമായ ഏഴുപേരെയാണ് ശ്ലീഹന്മാർ കൈവയ്പുവഴി ശുശ്രൂഷക്കായി നിയോഗിച്ചത്. മ്ശംശാനാമാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളെ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (1 തിമോ 3:8-10). ഈ ശുശ്രൂഷ പൗരോഹിത്യപദവിയിലേക്കുള്ള ഒരു മുൻപടിയായിട്ടല്ല സഭാശുശ്രൂഷയുടെ സ്ഥിരമായ ഒരു സ്ഥാനമായിട്ടാണ് സഭ കാണുന്നത്. പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ ലിറ്റർജിയുടെ ആഘോഷത്തിന് മ്ശംശാനാമാർ നിർബന്ധമായും ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു നിർദ്ദേശം.

ചെറുപട്ടങ്ങൾ

“മെത്രാന്മാർ, വൈദികർ, മ്ശംശാനാമാർ എന്നിവരെ കൂടാതെ ചെറുപട്ടങ്ങളിലുള്ളവരും ശൈമ്മശന്മാർ (Minor elerics) എന്ന് സാധാരണ വിളിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ മറ്റു ശുശ്രൂഷികളെയും ദൈവജനശുശ്രൂഷയ്ക്കോ ആരാധനശുശ്രൂഷയ്ക്കോ ആയി നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്” (CCEO 327). സീറോ മലബാർ സഭയിൽ “കാരോയൂസ്” ഹെവ്പ്പിട്സ്കീനുസ് എന്നീ രണ്ടു ചെറുപട്ടങ്ങൾ ഉണ്ട്.

കാരോയപ്പട്ടം: വായനക്കാരൻ എന്നാണ് “കാരോയ” എന്ന സുറിയാനി പദത്തിനർത്ഥം. ലിറ്റർജിയുടെ ആഘോഷങ്ങളിൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ വായിക്കുവാൻ നിയുക്തരാണ് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവർക്ക് നല്കുന്നു. കൊത്തീന, സുറാന ഇവയാണ് ഔദ്യോഗികവസ്ത്രം. ഊറാന കൈകളിൽ നല്കുന്നു. മിശിഹായിൽ

നവീകരിക്കപ്പെട്ട പുതിയ മനുഷ്യനെ കൊത്താനും വിശുദ്ധിയെ സുനാനയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഹെവ്പ്പർയാക്കോന പട്ടം: സബ് ഡയക്കനേറ്റ് എന്ന് ഈ പട്ടത്തിന് ലത്തീൻ സഭയിൽ പറയാറുണ്ട്. ദൈവാലയതിരുകർമ്മങ്ങളിൽ സഹായിക്കേണ്ട ഇവരെ ശുശ്രൂഷയുടെ അടയാളമായ ഊറാന കഴുത്തിൽ അണിയിക്കുകയും ബലിയർപ്പണത്തിനാവശ്യമായ വസ്തുക്കൾ ഒരു താലത്തിൽ ഇവർക്ക് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. സങ്കീർത്തനപുസ്തകം നൽകികൊണ്ട് പ്രാർത്ഥനയിലെ ഭാഗഭാഗിതത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവാലയത്തിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുക, പ്രവചനങ്ങൾ വായിക്കുക, ദൈവാലയവാതിൽ അടയ്ക്കുക ഇവ ഹെവ്പ്പർയാക്ക്നപ്പട്ടക്കാരുടെ ചുമതലയാണ്.

ഏഴു പട്ടങ്ങൾ: പാരോഹിത്യപട്ടത്തെ ഏഴാം പട്ടം എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. ലത്തീൻ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രയോഗമാണിത്. ലത്തീൻ സഭയിൽ ദ്വാരപാലകൻ (Porter), വായനക്കാരൻ (Lector) ഭൂതോച്ചാടകൻ (Exorcist), അൾത്താരശുശ്രൂഷി (acolyte) എന്നീ ചെറു പട്ടങ്ങളും സബ്ഡീക്കൻ (Sub decon) ഡീക്കൻ (decon) പുരോഹിതൻ (Priest) എന്നീ വലിയ പട്ടങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് വായനക്കാരൻ, അൾത്താര ശുശ്രൂഷി എന്നീ രണ്ടു ചെറുപട്ടക്കാർ മാത്രമെ ഉള്ളൂ.

പുരോഹിതന്റെ ശുശ്രൂഷയിലെ വിവിധ ഭാവങ്ങൾ

പുരോഹിത്യം ഒരു കുദാശയെന്ന നിലയിൽ ഒരു പ്രതീകവും രഹസ്യവുമാണ്. പ്രതീകങ്ങൾ വിവിധോത്സവമാണ്. അവ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നവയാണ്. രഹസ്യമെന്ന നിലയിൽ പുരോഹിത്യശുശ്രൂഷ ഒരു പ്രത്യേക ദർശനഭാവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നില്ല. ആഴമേറിയ കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങൾ വിവിധ ഭാവങ്ങളിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ പുരോഹിതനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഈ വിവിധഭാവങ്ങൾ വ്യക്തമായി ഉൾകൊള്ളണം. “ദാനവും രഹസ്യവും” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പുരോഹിതന്റെ വിവിധ മുഖങ്ങൾ ജോൺ പോൾ പാപ്പാ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

1. കാരൂണ്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകൻ

അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ ഞങ്ങളെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുന്നത് (2 കോറി 5:18). പുരോഹിതശുശ്രൂഷയുടെ ഭാഗമായി പാപമോചനാധികാരം ഈശോശിഷ്യരെ ഭരമേല്പിച്ചു (യോഹ 20:22-23). അനുരഞ്ജനകുദാശയുടെ വേദിയിൽ പുരോഹിതൻ ദൈവിക കാരൂണ്യത്തിന്റെ

സാക്ഷിയും ഉപകരണവുമാണ്. കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലാണ് പുരോഹിതന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പിതൃത്വം പൂർണ്ണമായ രീതിയിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നാണ് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ പറയുന്നത്. അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകൻ ദൈവവുമായും ജനവുമായും അനുരഞ്ജനത്തിലായിരിക്കുകയും വേണം. ‘കർത്താവ് കരുണയും കൃപയുമുള്ളവൻ, ക്ഷമയും മഹാദയയും സത്യവുമുള്ളവൻ. അനേകായിരം തലമുറകളോടു കരുണ കാണിക്കുന്നവൻ; പാപങ്ങളും തെറ്റുകളും ക്ഷമിക്കുന്നവൻ’ (പുറ 34:6-7) ഈ അനുഭവം ഇന്നു പുരോഹിതശുശ്രൂഷയിലൂടെ ദൈവജനത്തിന് ഉണ്ടാവണം.

2. വചനത്തിന്റെ മനുഷ്യൻ

സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കേണ്ടവനും സ്വർഗ്ഗീയജറുസലേമിലേക്ക് അവരെ നയിക്കേണ്ടവനുമായ പുരോഹിതന്റെ വഴികളിൽ പ്രകാശവും പാദങ്ങൾക്കു വിളക്കുമായി ദൈവവചനം (സങ്കീ 118:105) ഉണ്ടായിരിക്കണം.

സഭാമണവാട്ടിയെ മിശിഹാ ജലത്താൽ കഴുകി വചനത്തിൽ വെണ്മയുള്ളവളാക്കിത്തീർത്തു (എഫേ 5:26). ആകയാൽ പുരോഹിതനും തന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ വചനത്തിന്റെ മനുഷ്യനായിരിക്കണം. പുരോഹിതനിൽ നിന്നുള്ള പ്രഘോഷിത വചനമെന്നതിനേക്കാൾ പുരോഹിതനാകുന്ന ‘ജീവിക്കുന്ന’ വചനമാണ് ഉണ്ടാവേണ്ടത്. മിശിഹാ വചനം മാംസം ധരിച്ചതാണ്. അവിടുന്നാണ് സത്യവചനം. പിതാവിൽനിന്നുള്ള വചനം, മാംസം ധരിച്ച വചനം, പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പുരോഹിതനും വചനത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും വചനമായി ജീവിക്കുകയും പ്രഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാവുക. പട്ടം നൽകൽ ശുശ്രൂഷയിൽ പുരോഹിതനു വചനഗ്രന്ഥം നൽകുന്നതും മെത്രാഭിഷേകകർമ്മത്തിൽ അഭിഷിക്തനാകുന്ന പുരോഹിതന്റെ ശിരസ്സിൽ വച്ച് വചനം വായിക്കുന്നതും പുരോഹിതാസ്തിത്വം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആകയാൽ പുരോഹിതൻ സാമൂവേലിനെപ്പോലെ “കർത്താവേ അരുൾചെയ്താലും അങ്ങയുടെ ദാസനിതാ ശ്രവിക്കുന്നു” (1 സാമു 3:9) എന്ന് സദാസമയവും പറയുവാൻ കഴിയുന്നവനാകണം. കൂടാതെ, ജറമിയാ കർത്താവിൽനിന്നും വചനം സ്വീകരിച്ചതുപോലെ (ജറെ 1:9) വചനത്തെ സ്വന്തമാക്കുകയും അതു പ്രഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ നിയുക്തനാണ് പുരോഹിതൻ. മർക്കോസ് 16:15, ലൂക്കാ 4:18, റോമാ 15:15-16, അപ്പ. പ്രവ. 6:4, 1 കോറി 9:16 എന്നിവയും ഈ സത്യത്തെ ഊന്നി പറയുന്നു. പുരോഹിതൻ പഠി

പ്പിക്കാൻ നിയുക്തനാണ്. ആ ദൗത്യം വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിലൂടെയാണ് പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുക.

3. ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ കാര്യസ്ഥൻ

“മിശിഹായുടെ ദാസന്മാരും ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരും തമ്മിൽ ഞങ്ങളെ നിങ്ങൾ പരിഗണിക്കണം” (1 കോറി 4:1) എന്നാണ് ശ്ലീഹാ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. കാര്യസ്ഥന്മാർക്ക് വിശ്വസ്തത കൂടിയേതീരു. പുരോഹിതൻ ശൈഖിയാ ശുശ്രൂഷ ഇന്നിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ തുടരുന്നവൻ എന്നനിലയിൽ ദൈവരഹസ്യങ്ങളുടെ കാര്യസ്ഥനാണ്. അവൻ വിശ്വസ്തതയോടെ അവയെ ഗ്രഹിക്കുകയും കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും വേണം. മിശിഹായിൽ മനുഷ്യരക്ഷയുടെ രഹസ്യങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയും അനാവൃതമാവുകയും ചെയ്തു. ഈ രക്ഷാരഹസ്യങ്ങളിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്തമാണ് മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുള്ള അച്ചാരം. ഈ രക്ഷാരഹസ്യമാകട്ടെ നിത്യമായി ദൈവതീരുമുന്വിലർപ്പിക്കപ്പെടുകഴിഞ്ഞതാണ്. ഇവയിൽ പങ്കുചേരുന്നതിനുള്ള വേദികളാണ് കൗദാശികരഹസ്യങ്ങൾ. സഭ മിശിഹായുടെ രക്ഷാപദ്ധതിയിൽ കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളിലൂടെ ദൈവജനത്തെ പങ്കാളികളാക്കുന്നു. ഈ വലിയ ദൗത്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണം പുരോഹിതനിലൂടെയാണ് അന്വർത്ഥമാവുക. അവൻ ഈ ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ കാര്യസ്ഥന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും അർഹരായവർക്കായി ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യണം. പുരോഹിത്യത്തിലൂടെയുള്ള മിശിഹായുമായുള്ള താദാത്മീകരണം ഏറ്റവും അർത്ഥപൂർണ്ണമാംവിധം സാധ്യമാകുന്നതും ഇവിടെതന്നെ. മിശിഹായുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലും ശക്തിയിലും ഇവിടെ പുരോഹിതൻ പങ്കാളിയായിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യവിശുദ്ധീകരണം വൈദികൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നത് ഈ രഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷങ്ങളിലൂടെയാണ്.

4. മധ്യസ്ഥൻ

“മറ്റൊരുവനിലും രക്ഷയില്ല. കാരണം നമ്മെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന മറ്റൊരു നാമവും മനുഷ്യർക്ക് ആകാശത്തിൻകീഴിൽ നല്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല” (അപ്പ 4:12). ഹെബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനം (7:25) മിശിഹായെപ്പറ്റി സാക്ഷിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്: “അവർക്കുവേണ്ടി മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കാൻ അവിടുന്ന് എന്നേക്കും ജീവിക്കുന്നു” വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ തന്റെ ലേഖനത്തിലൂടെ നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: “പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നമുക്ക് ഒരു മധ്യസ്ഥനുണ്ട്, ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഈശോ മിശിഹാ” (1 യോഹ 2:1). ആകയാൽ മറ്റൊരു മധ്യസ്ഥൻ ഉണ്ടാവേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ല. മിശിഹാ മരണംവഴി പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ മധ്യസ്ഥനായി തീർന്നു. അതാകട്ടെ വിളിക്കപ്പെട്ടവർ തങ്ങൾക്കു വാഗ്ദാനം

ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അവകാശം എന്നേക്കുമായി പ്രാപിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു (ഹെബ്രോ 9:15).

പുരോഹിതന്മാരെ മധ്യസ്ഥരായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? മിശിഹായാകുന്ന മധ്യസ്ഥന്റെ മധ്യസ്ഥ ശുശ്രൂഷ അനന്യമാംവിധവും അനുഭവവേദ്യമായും പുരോഹിതനിൽ അനർത്ഥമായിത്തീരുന്നു. പുരോഹിതൻ പുതിയൊരു മധ്യസ്ഥനല്ല. മധ്യസ്ഥനായ മിശിഹായുടെ സ്വരമായിത്തീരുന്നു പുരോഹിതൻ. വിശുദ്ധ കുർബാന യർപ്പണത്തിൽ പുരോഹിതന്റെ ഈ ശുശ്രൂഷ വളരെ വ്യക്തമാണ്. ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടി ദൈവികസാന്നിധ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അവിടെനിന്നും ദൈവജനത്തിനുള്ള സന്ദേശവും കൃപയും അനുഗ്രഹങ്ങളും വർഷിക്കുന്ന ചാലായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവവചനം പ്രഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ സ്വരമാവുകയും ദൈവജനത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ ദൈവതിരുമുഖിലർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജനത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലാവുകയും ചെയ്യുന്നു. “ഞങ്ങൾ മിശിഹായുടെ സ്ഥാനപതികളാണ്. ഞങ്ങൾവഴി ദൈവം നിങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു, മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ദൈവത്തോടു രമ്യപ്പെടുവിൻ” (2 കോറി 5:20).

5. പ്രവാചകൻ

മിശിഹാ പ്രവാചകനായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ ഹിതം അറിയിക്കുന്നവനും നന്മതിന്മകളെ വേർതിരിച്ച് വ്യക്തമാക്കി കാട്ടിയിരുന്നവനാണ് ഈശോ. വരാനിരിക്കുന്നവയെക്കുറിച്ച് അവിടുന്ന് മുന്നറിയിപ്പുകൾ നൽകി. പുരോഹിതനും ഈ ശുശ്രൂഷ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടവനാണ്. ജനത്തിന്റെ ഹിതാനുസാരം പ്രവർത്തിക്കുകയല്ല, ദൈവഹിതം അതു ജനഹിതത്തിന് എതിരായിരുന്നാലും വ്യക്തമാക്കുവാൻ പുരോഹിതനു കഴിയണം. വഴിതെറ്റിയലയുന്ന ആടുകളെ ആലയിലേക്കുള്ള വഴിയറിയിക്കണം.

6. ബലിയർപ്പകനും ബലിവസ്തുവും

മിശിഹാ എന്നേക്കുമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതുവഴി നാം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റൊരു ബലി ഇനിയും ആവശ്യമില്ലെന്നും നാം കണ്ടു. എങ്കിൽ ഇന്ന് ഏതർത്ഥത്തിലാണ് പുരോഹിതൻ ബലിയർപ്പകനും ബലിവസ്തുവുമായിത്തീരുക? ദൈവജനം മുഴുവനും ഒരർത്ഥത്തിൽ ഇതേ സ്വഭാവം സ്വന്തമാക്കിയവരല്ലേ? പുരോഹിതൻ മിശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കാളി എന്ന നിലയിൽ നിത്യപുരോഹിതനായ അവിടുന്ന് ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം പങ്കുചേരുകയും മിശിഹായോടൊപ്പം ബലി വസ്തുവായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ബലിയർപ്പകരായ ദൈവജനത്തിന്റെ നാമത്തിൽ

ലാണ് പുരോഹിതൻ അർപ്പിക്കുന്നത്. മിശിഹായുടെ അർപ്പണത്തിലാണ് പങ്കുചേരുന്നത്.

മിശിഹായുടെ അർപ്പണത്തിന്റെ അനുസ്മരണവും ആഘോഷവുമായ അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും രഹസ്യങ്ങൾ അവിടുത്തെ ആഗമനം വരെ തുടരുവാൻ അപ്പസ്തോലിക ശുശ്രൂഷകരയാണല്ലോ അവിടുന്നു ഭരമേല്പിച്ചത്. ഇന്ന് അതു പുരോഹിതശുശ്രൂഷയിൽ അർത്ഥപൂർണ്ണമായി അനുവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.

പുരോഹിതന്റെ ശുശ്രൂഷകൾ വിവിധോന്മുഖമാണ്. അവയെ അക്കമിട്ടു നിരത്തുവാൻ ഏറെയാണ്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ വിവരിച്ച ശുശ്രൂഷകളിലേക്ക് ഒതുചേർക്കാനാവും. വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നവനും വിമോചകനും പാപവിമോചകനുമായ പുരോഹിതന്റെ ധർമ്മങ്ങൾ അനുരഞ്ജകനും ബലിയർപ്പകനുമെന്ന നിലയിൽ പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുന്ന ശുശ്രൂഷകളാണ്. ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യനും ഗുരുവും നല്ലയിടയനും ആത്മീയ പിതാവും ദീനജനസേവകനും ശുശ്രൂഷകനും എന്ന നിലയിലും പുരോഹിത ധർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടണം. ഇവയെല്ലാം സ്ഥലകാലസാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമുള്ള പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണങ്ങളാണ്.

സ്ത്രീ പൗരോഹിത്യം

സഭാതലങ്ങളിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു സുപ്രധാന വിഷയമാണ് സ്ത്രീകൾക്കുള്ള പൗരോഹിത്യം. 1994 മെയ് 22ന് ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ പാപ്പാ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രബോധനം തന്റെ ശ്ലൈഹിക കത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി.

“ഈശോ തന്റെ ശിഷ്യർക്ക് കൈമാറിയ പഠിപ്പിക്കുവാനും വിശുദ്ധീകരിക്കുവാനും ജനത്തെ നയിക്കുവാനുമുള്ള പൗരോഹിത്യപട്ടം ആദിമുതലേ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പുരുഷന്മാർക്കു മാത്രമായി മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ സ്ത്രീ പൗരോഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച വിഷയത്തിൽ പോൾ ആറാമൻ പാപ്പ (നവം. 30, 1975) തന്റെ ശ്ലൈഹിക സ്ഥാനത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും സഭൈക്യത്തിൽ വരാവുന്ന വലിയ തടസ്സങ്ങളും കണ്ട് ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: “സഭ സ്ത്രീകൾക്ക് പട്ടം നൽകുന്നത് അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങളാൽ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഈശോ തന്റെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഗണത്തിലേക്ക് പുരുഷന്മാരെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു. സഭ ഈ പാരമ്പര്യം തുടർന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് പട്ടം നൽകാത്തത് സഭയിലെ ദൈവികപദ്ധതിയാണ്”. “സ്ത്രീ പൗരോഹിത്യ പട്ടം നൽകുന്നതിന് സഭക്ക് അധികാരമുണ്ട് എന്ന് സഭ കരുതുന്നില്ല”. ഈശോയുടെ വാക്കുകളും പ്രവൃത്തികളും

അന്ന് നിലവിലിരുന്ന സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുള്ളവയല്ല. ഈശോ തന്റെ സഭയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനരൂപം നൽകിയ പേപ്പാൾ (സഭ എന്നും തുടരുന്ന) മനുഷ്യദർശനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഇത്തരത്തിൽ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ മഹത്വത്തെ അന്നു നിലനിന്നിരുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളെ മറികടന്ന് ഈശോ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു (യോഹ. 7:27, മത്താ. 9:20-22; ലൂക്കാ 2:37).

ദൈവത്തിന്റെ ശാശ്വത പദ്ധതിപ്രകാരമാണ് ശ്ലീഹന്മാരെ വിളിച്ചു തന്നെ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം വ്യക്തമായി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഈശോ തനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളവരെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിളിച്ചു (മർക്കോ 3:13-14; യോഹ. 6:70). പിതാവിനോടൊപ്പം പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചിലവഴിച്ചശേഷമാണ് ഈശോ ശ്ലീഹന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് (ലൂക്കാ 6:12). ഈശോ തന്റെ സഭയിൽ സ്ഥാപിച്ച ശൈഖ്യാനിക ശുശ്രൂഷയുടെ സ്വഭാവമാണ് സഭ തുടരുന്നത്. ചില ദൗത്യ പൂർത്തീകരണത്തിനു മാത്രമല്ല, മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവവചനത്തിന്റെ ദൗത്യത്തോട് അഭേദ്യമാംവിധം ഒന്നാകപ്പെടുന്നതിനു വേണ്ടിയുമാണവർ വിളിക്കപ്പെട്ടത് (മത്താ 10:7-8; 28:16-20; മർക്കോ. 3:13-16; 16:14-15). ശ്ലീഹന്മാർ ഞങ്ങളുടെ പിൻഗാമികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തപ്പോഴും ഈ പാരമ്പര്യം തുടർന്നു.

മിശിഹായുടെയും സഭയുടെയും മാതാവായ പരിശുദ്ധ മറിയം ശൈഖ്യാനിക സംഘത്തിലോ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയിലോ പങ്കാളിയായിരുന്നില്ല. അതിനാൽതന്നെ ഈ ശുശ്രൂഷയിലേക്ക് സ്ത്രീകളെ നിയോഗിക്കുന്നില്ല എന്നത് അവരുടെ മഹത്വത്തെ ഒരു വിധത്തിലും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്ത്രീപൗരോഹിത്യം ഇല്ല എന്നത് സ്ത്രീവിവേചനമായി കാണാനാവില്ല. “സ്ത്രീകൾക്ക് പൗരോഹിത്യം നൽകാൻ സഭയ്ക്ക് യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. ഈ വിധി തീർപ്പ് സഭയുടെ എല്ലാ വിശ്വാസികളും സുനിശ്ചിതമായി മുറുകെ പിടിക്കണം” എന്നും മാർപാപ്പ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

പഴയനിയമത്തിൽ വിപ്രവാസാനന്തരം സ്ത്രീകൾ ദൈവാലയശായകരായും മറ്റുശുശ്രൂഷകളിൽ സഹായിച്ചും ദൈവികശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു (എസെ 2:65; നെഹെ 6:7; 1 ദിന 25:5, 2 ദിന 35:25). സമാഗമകൂടാരവതിക്കൽ സ്ത്രീകൾ ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതായി സുഭാ. 7:14 പരാമർശിക്കുന്നു.

ശൈഖ്യാനിക സഭയിൽ ശ്ലീഹന്മാരുടെ സഹപ്രവർത്തകരായി സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു (റോമാ 16:3-12; ഫിലി 4:2). എന്നാൽ “ദൈവത്തിന്റെ കൂട്ടുവേലക്കാർ” എന്ന് ശ്ലീഹന്മാരെക്കുറിച്ചും അപ്പോ

ഘോസ്, തിമോത്തി തുടങ്ങിയവരെക്കുറിച്ചും മാത്രമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് (1 കോറി 3:9; 1 തൈസെ 3:2).

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇരണെവുസ്, തെർത്തുല്യൻ, ഒരിജൻ തുടങ്ങിയവർ പാഷണ്ഡികളായ ജ്ഞാനവാദികൾ സ്ത്രീകൾക്ക് പൗരോഹിത്യം നൽകാൻ ശ്രമിച്ചതിനെ എതിർത്തു (cf. ആന്റണി തറേക്കടവിൽ; പൗരോഹിത്യം പൊരുളും പ്രസക്തിയും pp 125-146)

പൊതുപൗരോഹിത്യവും ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യവും

“മാമ്മോദീസായാൽ നവമായി ജനിക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ അഭിഷേചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന അവർ ഒരു ആത്മീയ ഭവനവും പരിശുദ്ധ പൗരോഹിത്യവുമായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരുന്നൂ” (LG. 34). വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ ലേഖനത്തിൽ നാം ഇപ്രകാരം വായിക്കുന്നു: “നിങ്ങളാകട്ടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു വംശവും രാജകീയ പുരോഹിതവർഗ്ഗവും വിശുദ്ധ ജനപദവും അവിടുത്തേക്കു ഇഷ്ടസ്വത്തുപോലെ ഒരു ജനതയുമാകുന്നു” (1 പത്രോ 2:9).

മിശിഹായുടെ മൗതിക ശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങളെന്ന നിലയിൽ ദൈവജനം അവിടുത്തെ പൗരോഹിത്യത്തിലും പങ്കാളികളാകുന്നു. രക്ഷകനായ ദൈവത്തിനു ബലിയർപ്പിക്കുന്ന സമൂഹമാണവർ. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയർപ്പണത്തിൽ ഈ പൗരോഹിത്യധർമ്മം അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ നിന്നുള്ള അനുഭവം തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കുമ്പോഴാണ് ഇതു പൂർത്തിയാവുക. ജീവിതവേദിയാകുന്ന ബലിപീഠത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സഹനബലി അവർ അർപ്പിക്കുന്നു. അനുദിനജീവിതത്തിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു വഴിയുള്ള ശൂന്യവൽക്കരണത്തിലൂടെ ക്രൈസ്തവപൗരോഹിത്യം അന്വർത്ഥമാകുന്നു.³

പൊതുപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അടയാളമാണ് ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം. ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം, പൊതു പൗരോഹിത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തിരുപ്പട്ടമെന്ന കുടാശയിൽ പുരോഹിതൻ സ്വീകരിക്കുന്ന അഭിഷേകത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, പിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈശോയുടെ മാധ്യസ്ഥത്താൽ അവിടുന്നുമായി അനുരൂപപ്പെടുത്തി അവിടുത്തെ ജനത്തിന്റെ തലവനും ഇടയനുമായി പുരോഹിതൻ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നു.⁴

പൊതുപൗരോഹിത്യമാണു ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെങ്കിലും പൊതുപൗരോഹിത്യം ജന്മമെടുക്കുന്നതും പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തിലൂടെയാണ്. ഇവ രണ്ടും അടിസ്ഥാനപരമായി ഒന്നാണെങ്കിലും സത്താപരമായ പങ്കാ

ളിത്തത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. മിശിഹായുടെ പുരോഹിതഗണമായി എല്ലാവരും ക്ഷണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യത്തിലൂടെ മിശിഹായുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായും ശക്തിയുടെ ചാലകമായും ഒരു വ്യക്തിയെ അവിടുന്ന് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. അതുവഴി സഭയുടെ പൊതുപുരോഹിത്യത്തിന്റെ കൗദാശികരൂപമായി അതു മാറുന്നു. പൊതുപുരോഹിത്യത്തിന്റെ നില നില്പിനും പരിപോഷണത്തിനും ശുശ്രൂഷാ പുരോഹിത്യം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ദൈവകൃപാവരം എല്ലായിടത്തും വർഷിക്കപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും കുടാശയിൽ അതിനു പ്രത്യേകഭാവം കൈവരുന്നതുപോലെ പൊതുപുരോഹിത്യം ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യത്തിൽ കൗദാശികത കൈവരിക്കുന്നു.

ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യം പൊതുപുരോഹിത്യത്തിന് പകരം നില്ക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യുത അതിനെ വളർത്തുന്നതാണ്. അതിന്റെ സഹലീകരണത്തിനു സഹായിക്കുന്നതാണ്. ഇവ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനായി നിലകൊള്ളുന്നു. കാരണം ഇവ മിശിഹായുടെ ഏക പുരോഹിത്യത്തിൽനിന്നും ഉദ്ഭവിക്കുന്നതാണ്. ദൈവജനം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പുരോഹിത്യത്തെ വിശ്വസ്തതയോടും പൂർണ്ണമായും വിനിയോഗിക്കുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രത്യേക വരദാനം ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യത്തിൽ നല്കപ്പെടുന്നു.⁵

പുരോഹിത്യത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വബന്ധം

ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യത്തിന്റെ അനന്യത നാം കാണുന്നത് മിശിഹായുടെ പുരോഹിത്യത്തിലുള്ള പ്രത്യേക ഭാഗഭാഗിത്തത്തിലാണ്. ഈ പുരോഹിത്യമെന്ന കുടാശയിലൂടെ പുരോഹിതൻ സഭയിൽ, സഭക്കുവേണ്ടി മിശിഹായുടെ യഥാർത്ഥവും സജീവവും വിശ്വസ്തവുമായ പ്രതീകമായിത്തീരുന്നു. പുരോഹിത്യത്തിലൂടെ ഒരുവൻ സഭയെ നയിക്കുന്ന മിശിഹായുടെ അധികാരത്തിൽ ഭാഗഭാകാകുന്നു. സഭയിൽ ഇടമുറിയാതെ തുടരുന്ന കൈവയ്പ്പു ശുശ്രൂഷാപാരമ്പര്യം ഇതിനെ അപ്പസ്തോലിക കാലഘട്ടവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

മിശിഹായുടെ പുരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന പുരോഹിതൻ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വവുമായും ബന്ധിതമാകുന്നു. നിത്യപുരോഹിതനായ മിശിഹാ പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടും ഒന്നുചേർന്നിരുന്നു. ഈശോ പിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെടുകയും (യോഹ 3:16) പിതാവിന്റെ ഹിതനിർവ്വഹണത്തിനായി ജീവിക്കുകയും (യോഹ 17:4) അവസാനം സ്വയം ബലിയായി പിതാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു (ലൂക്കാ 23:46). ഈശോയും പിതാവും ഒന്നായിരുന്നു

(യോഹ 17:21). അവിടുത്തെ ദർശിക്കുന്നവർ പിതാവിനെ കാണുന്നു (യോഹ 14:9-10).

ഈശോയുടെ ജീവിതം പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള ജീവിതമായിരുന്നു. ജനനം ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയാലാണ് (മത്താ 1:18, 20, ലൂക്കാ1:35). ആത്മാവിനാൽ പ്രത്യേകമായി അഭിഷിക്തനായി (ലൂക്കാ 3:22, 4:18). അവിടുന്ന് ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയാൽ നയിക്കപ്പെട്ടു (ലൂക്കാ 4:14). അവസാനം അവിടുന്ന് ആത്മാവിനെ ശിഷ്യർക്കു നൽകി (യോഹ 16:7). ശിഷ്യന്മാരുടെമേൽ ആത്മാവിനെ അവിടുന്ന് നിശ്ചയിച്ചു (യോഹ 20:20-23).

ആകയാൽ മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നവരും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വവുമായി ബന്ധത്തിലാവുന്നു. ഓരോ ക്രൈസ്തവനും മാമ്മോദീസായിലൂടെ ഈ ബന്ധത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ തിരുപ്പട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാൽ പുരോഹിതൻ പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായി പ്രത്യേകബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ സ്നേഹവും (യോഹ 17:6-9, 24) പുത്രന്റെ പൗരോഹിത്യവും (മർക്കോ 3:15) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപകളും (1 യോഹ 20:21) പുരോഹിതനുണ്ട്. പൗരോഹിത്യം പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും ഈശോമിശിഹായുടെ കൃപാവരത്തിൽനിന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഐക്യത്തിന്റെ ദാനത്താൽ ഉദ്ഭവിക്കുന്നതാണ്.⁶

ഏകവും അനന്യവുമായ മിശിഹായുടെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കാണ് ശുശ്രൂഷാപുരോഹിതൻ പങ്കുചേരുക. ഇത് അവിടുത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്ന മാധ്യസ്ഥ്യത്തിലും പ്രബോധനാധികാരത്തിലും ദൈവജനത്തെ നയിക്കുന്ന അധികാരത്തിലുമുള്ള പങ്കുചേരലാണ്. പൗരോഹിത്യം ഒരു വ്യക്തിയെ മിശിഹാരഹസ്യങ്ങളോട് പ്രത്യേകമാം വിധം ചേർക്കുന്നു.

പൗരോഹിത്യത്തിലൂടെ ആത്മാവിന്റെ മുദ്ര പുരോഹിതനിൽ പതിക്കപ്പെടുന്നു. തിരുപ്പട്ടത്തിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുരോഹിതന് ആധികാരികമായി ദൈവവചനം പ്രഘോഷിക്കുവാനും വിശദീകരിക്കുവാനുമുള്ള പ്രവാചകധർമ്മം നൽകുന്നു. ലിറ്റർജിയുടെ ആഘോഷത്തിലൂടെ പുരോഹിതൻ എപ്പോഴും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോട് ബന്ധിതമാണ്. ഈ ബന്ധത്തിലാണ് പുരോഹിതൻ തന്റെ ശക്തി കണ്ടെത്തുക.

- പുരോഹിതൻ ദൈവികശുശ്രൂഷകനായ മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ അഭൗമികമേഖലയോടും ഈ ലോകത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ടു കഴിയുന്നു. ഒരേ സമയം ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടും ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

- പുരോഹിതൻ ദൈവവചനപ്രഘോഷകൻ എന്ന നിലയിൽ വചനം ശ്രവിക്കുന്നവനും പ്രസംഗിക്കുന്നവനുമാണ്. ഒരേ സമയം കാതുകൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു തുറക്കുന്നവനും ശ്രവിച്ചവ അധരങ്ങൾ വഴി ഭൂമിയിൽ അറിയിക്കുന്നവനുമാണ്. ഈ ശ്രവണവും പ്രഘോഷണവും ആഘോഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു.

- പുരോഹിതൻ ദൈവികരഹസ്യങ്ങളുടെ ആഘോഷകൻ എന്ന നിലയിൽ ദൈവികഭാവങ്ങളും മാനുഷികഭാവങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അർപ്പകനും അർപ്പിതവസ്തുവും എന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും അവകാശമായി അവൻ തീരുന്നു.

- പുരോഹിതൻ ദൈവജനത്തിൽ നിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവൻ എന്ന നിലയിൽ ജനത്തോടും വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്ന നിലയിൽ സ്വർഗ്ഗീയസമൂഹത്തോടും ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

ഡോ. തോമസ് പൂവത്താനിക്കുന്നേൽ

End note

1. എക്‌ളേശിയ 93 യുക്കരിസ്റ്റിയ, 29.
2. K. Rahner, Church and Sacraments, pp. 97 -98. സഭയുമായുള്ള ഈ കുദാശയുടെ ബന്ധം കൂടുതൽ താത്ത്വികമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ cf : തോമസ് പൂവത്താനിക്കുന്നേൽ, കുദാശകൾ തിരുസാന്നിദ്ധ്യമുദ്രകൾ, pp. 168-172.
3. സേവ്യർ കൂട്ടപ്പുഴ, സഭാവിജ്ഞാനീയം, pp. 397, 398, 332 ff.
4. പാസ്തോറെസ് ദാബോ വോബിസ്, 12.
5. പാസ്തോറെസ് ദാബോ വോബിസ്, 17.
6. പാസ്തോറെസ് ദാബോ വോബിസ്, 12.

വിവാഹം

വിശിഷ്ടമായ വഹനം, ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കാൻ വയ്യാത്ത വഹനം എന്ന അർത്ഥമാണ് വിവാഹം എന്ന പദത്തിനുള്ളത്. ഇസ്രായേൽ ജനതയുമായി നടത്തിയ ഉടമ്പടിപ്രകാരം അവർ അത്യധികം അവിശ്വസ്തത കാട്ടിയപ്പോഴും ഉപേക്ഷിക്കാത്ത സ്നേഹത്തോടെ അവരെ പരിപാലിക്കുകയും അവരുടെ തിരിച്ചുവരവിനായി കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്ത ദൈവത്തിന്റെ പഴയനിയമചിത്രം വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം ജനമായി തീർന്ന ഉടമ്പടിയാണ് പഴയനിയമത്തിൽ കാണുക. ഈ ബന്ധത്തെ പലപ്പോഴും വൈവാഹികബന്ധത്തോട് താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതായും കാണാവുന്നതാണ്. ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ വിശിഷ്ടമാംവിധം വഹിക്കുന്നു: “പെറ്റമ്മ തന്റെ കുഞ്ഞിനെ മറന്നാലും ഞാൻ നിന്നെ മറക്കുകയില്ല; നിന്നെ എന്റെ ഉള്ളം കയ്യിൽ ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു” (ഏശ 49:15). നിരവധി വചനഭാഗങ്ങൾ ഇസ്രായേലിനെ സ്നേഹപൂർവ്വം നയിക്കുന്ന,

വഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്. “കഴുകന്മാരുടെ ചിറുകളിൽ സംവഹിച്ചു നിങ്ങളെ എന്റെ അടുക്കലേക്കുകൊണ്ടു വന്നു” (പുറ 19:4).

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ചരിത്രവും രക്ഷയുടെ ചരിത്രവും വിവാഹ ബന്ധത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ കുടുംബത്തിന്റെ ചരിത്രമാണെന്നു കാണാം. മനുഷ്യരാശിയെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്നുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനവും ശക്തവുമായ കുട്ടായ്മ കുടുംബത്തിലാണ്. സമൂഹം മുഴുവൻ ഈ കുട്ടായ്മയോട് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഭയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും അടിത്തറയാണ് ‘ഗാർഹികസഭ’ എന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന കുടുംബം. ദൈവകൃപയ്ക്ക് പാത്രവും ദൈവസ്നേഹാനുഭവത്തിന്റെ ഉറവിടവുമായ കുടുംബം “വിവാഹം” എന്ന കുദാശയാൽ സ്ഥാപിതമാണെന്നു സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും, ജാതിമത വർഗ്ഗവർണ്ണ ഭേദമെന്യേ വിവാഹം നിലനില്ക്കുന്നു. ഇതു സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും ഭൗതികനേട്ടങ്ങൾക്കു നിദാനവും വ്യക്തികളുടെ സംരക്ഷണം ഉറപ്പു നല്കുന്നതുമാണ്. ഇതു മനുഷ്യനു സന്തോഷവും സമാധാനവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ബന്ധമാണ്. എല്ലാ സമൂഹങ്ങൾക്കിടയിലും മത പരവും അലൗകികവുമായ ഒരു മാനവും ഇതിനു കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭ ഒരു കൗദാശികരഹസ്യമായി കാണുന്ന വിവാഹത്തിന്റെ വേദിയിലേക്ക് ഏറെ പ്രതീക്ഷയോടെ ഒരുക്കിയാണ് തന്റെ മക്കളെ ആനയിക്കുക. വിവാഹജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരുന്ന വർക്കായി ആരാധനക്രമത്തിന്റെ ആഘോഷത്തിലൂടെ പ്രത്യേകം കൃപാവരം മിശിഹാ ചൊരിയുന്നു. വിവാഹം സ്നേഹസമർപ്പണമാണ്. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ പരസ്പരം അർപ്പിക്കുന്ന ബലിവേദിയാണ് വിവാഹം. കുടുംബത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിവാഹത്തിന്റെ പരിപാവനമായ വേദിയിൽ അവർ ജീവിതപങ്കാളിക്കായി സ്വയം ദാനം ചെയ്യുന്നു.

വിവാഹം എന്ന കുദാശ

ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും തമ്മിൽ മരണം വരെ വേർപിരിയുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിശുദ്ധമായ ഐക്യം ഉളവാക്കുന്നതിനും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നതിനും സന്താനങ്ങളെ ദൈവമക്കളായി വളർത്തുന്നതിനും ആവശ്യമായ കൃപാവരം അവർക്കു നല്കുന്ന കുദാശയാണ് ക്രിസ്തീയ വിവാഹം.

വിവാഹഉടമ്പടി സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്താൽ സ്ഥാപിതവും അവിടുത്തെ നിയമങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിതവുമാണ്. സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള പിൻവലിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വ്യക്തിഗതമായ സമ്മതത്താലുള്ള സമ്പൂർണ്ണജീവിതകൂട്ടായ്മയാണു വിവാഹം. ഈ കൂട്ടായ്മ ദമ്പതികളുടെ നന്മയ്ക്കും സന്താനോത്പാദനത്തിനും മക്കളുടെ ശിക്ഷണത്തിനുമായി വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മിശിഹായുടെ സഭയുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിൽ അടിസ്ഥാനമായുള്ളതാണ് വിവാഹമെന്നതിനാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവർ തമ്മിലുള്ള സാധുവായ വിവാഹം ഒരു കുടാശയാണ്. ഭാര്യഭർത്തൃസ്നേഹം സഭയും മിശിഹായും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. അവർ മിശിഹായുടെ സ്നേഹത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. മിശിഹാ സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിച്ചതുപോലെ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം സമർപ്പിക്കുന്നു. ജീവൻ നൽകി സഭയെ വീണ്ടെടുത്ത മിശിഹായെപ്പോലെ സ്വയം ത്യജിച്ച് അവർ പരസ്പരം രക്ഷിതാക്കളായി വർത്തിക്കുന്നു.

ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം നൽകുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാനുഷികപ്രക്രിയ വഴി ദൈവികനിശ്ചയം അനുസരിച്ച് സമൂഹത്തിനുമുമ്പിൽ സുദൃഢമായ ഒരു ജീവിതബന്ധിതയാണിത്. വിവാഹ ഉടമ്പടി വഴിയായി പുരുഷനും സ്ത്രീയും “രണ്ടല്ല, ഒരൊറ്റ ശരീരമാണ്” (മത്താ 16:6). അവർ തങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരവും പ്രവർത്തനപരവുമായ ഗാഢബന്ധം വഴി അന്യോന്യം സഹായവും സേവനവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ദൈവികസ്നേഹത്തിന്റെ സ്രോതസ്സിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്നതും തിരുസ്സഭയുമായുള്ള ഈശോയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ബഹുമുഖ സ്നേഹമാണ് വിവാഹം.

“വിവാഹം എന്ന കുടാശ മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സഭയെ മിശിഹാ സ്നേഹിച്ച സ്നേഹത്താൽ ദമ്പതികൾക്ക് പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവാൻ ഇതു ശക്തി നൽകുന്നു. കുടാശയുടെ അനുഗ്രഹം അവരുടെ സ്വാഭാവികസ്നേഹത്തെ പരിപൂർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുകയും അവരുടെ അഖണ്ഡമായ ഐക്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും നിത്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു” (CCC 1661). ദൈവികസ്നേഹത്തിന്റെ സ്രോതസ്സിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്നതും തിരുസ്സഭയുമായുള്ള മിശിഹായുടെ ഐക്യത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതുമായ ഈ ബഹുമുഖ സ്നേഹത്തെ അവിടുന്ന് സമൃദ്ധമായി അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു (GS 48).

നെനസർഗ്ഗികമായ ഒരു ആഗ്രഹത്തിലും വികാരത്തിലും ആരംഭിച്ച് വ്യക്തമായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എത്തി വ്യക്തവും നിലനിൽക്കുന്നതുമായ സ്നേഹത്താൽ നിയന്ത്രിതമായ ഒരു ഉടമ്പടിയാണ് വിവാഹം.

വൈവാഹികബന്ധം അതിൽ തന്നെ സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിൽ പരസ്പരം അടുത്തറിയുന്നതാണ്. പഴയനിയമപശ്ചാത്തലത്തിൽ അറിയുക എന്നാൽ അനുഭവത്തിന്റെയും സഹവാസത്തിന്റെയും ലൈംഗികവേഴ്ചയുടെയും ഫലമായ വ്യക്തിപരമായ ഒരു അറിവാണ്. ഇത്തരത്തിൽ ലൈംഗികബന്ധമെന്നത് പരസ്പരം അറിയുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും ദൃഢമായ ഭാവമാണ്. അതു പരസ്പരബന്ധത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതവും അവസാനത്തേതുമായ പ്രവൃത്തിയാണ്. ഇതിലൂടെ അവർ ഏക ശരീരമായി തീരുന്നു. ജീവശാസ്ത്രപരമായി പറഞ്ഞാൽ അവർ ഒരു ജീവനായി തീരുന്നു. അതിനാൽ ലൈംഗികബന്ധം ഈ അറിവിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിലല്ലായെങ്കിൽ അതു ക്രമരഹിതമായ പ്രവൃത്തിയാണ്. രണ്ടു ജീവിതങ്ങൾ വിശ്വസ്തമായ മാനുഷിക സ്നേഹത്താൽ വിവാഹത്തിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്നു. ഈ സ്നേഹം പരസ്പരസഹായത്തിലും സഹകരണത്തിലും അഭിനിവേശത്തിലും പ്രകടമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള വിവാഹബന്ധത്തെ പഴയനിയമത്തിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉടമ്പടി വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

പഴയനിയമത്തിൽ

സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ തന്നെ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിവരിക്കുന്നു. പുരുഷനിൽ നിന്നും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ. അവരുടെ ബന്ധത്തിന്റെ ഉറവിടം ഈ സൃഷ്ടി തന്നെ. ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വചനം പറയുന്നു: “അതിനാൽ, പുരുഷൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ വിട്ട് ഭാര്യയോടു ചേരും. അവർ ഒറ്റശരീരമായിത്തീരും” (ഉൽപ 2:24). ഈ വചനഭാഗം വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയനിയമകാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ ആവർത്തിച്ച് പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. വൈവാഹികബന്ധം മനുഷ്യസൃഷ്ടിയല്ല എന്നും അതിന്റെ ഉറവിടം ദൈവമാകുന്നുവെന്നും ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പഴയനിയമത്തിൽ പല വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇസഹാക്കിനു റബേക്കായെ കണ്ടെത്തുന്നതും യാക്കോബ് ലാബാന്റെ മകളെ സ്വീകരിക്കുന്നതും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികൾക്ക് ജീവിതസഖിയെ പ്രത്യേകം ദൈവം കണ്ടെത്തി

നൽകുന്നതായും ദൈവികപരിപാലന വിവാഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തെളിയുന്നു.

ദൈവജനത്തിന് വിവാഹജീവിതം ദൈവികപദ്ധതിയിൽ സംലഭ്യമാകുന്നതാണ്. തോബിയാസ് വിവാഹരാത്രിയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു: “കർത്താവേ ഞാൻ ഇവളെ സ്വീകരിക്കുന്നത് ജഡികമായ അഭിലാഷത്താലല്ല, നിഷ്കളങ്കമായ പ്രേമത്താലാണ്” (തോബിത്ത് 8:7). ഈ ദർശനമാണു വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് പഴയനിയമം നൽകുക. നിഷ്കളങ്കപ്രേമം എന്നതു ദൈവികഭാവമാണ്, ദൈവികതയാണ്. ഉത്തമഗീതം ഈ പ്രേമത്തെ അതായതു ദൈവമനുഷ്യസ്നേഹത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ഈ ബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണല്ലോ.

ദൈവം സൃഷ്ടിയിൽ ആരംഭം കുറിച്ചതും മാനുഷികതലത്തിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതും മനുഷ്യസഹജവുമായ വിവാഹബന്ധത്തെ തനിക്ക് മനുഷ്യനോടുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളും വസ്തുക്കളുമെല്ലാം വേർതിരിക്കപ്പെടുകയും പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ വിവാഹബന്ധവും ദൈവികമായ ഒരു ബന്ധമായിത്തീരുന്നു.

അബ്രാഹവുമായി ദൈവം ഉടമ്പടി ചെയ്തു. “ഞാൻ എന്നേയ്ക്കും നിനക്കും നിന്റെ സന്തതികൾക്കും ദൈവമായിരിക്കും” (ഉൽപ. 17:7). വീണ്ടും സീനായ് ഉടമ്പടിയിൽ ദൈവം അരുൾചെയ്തു: “നിങ്ങൾ എന്റെ വാക്കു കേൾക്കുകയും എന്റെ ഉടമ്പടി പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം നിങ്ങൾ എല്ലാ ജനങ്ങളിലും വച്ച് എനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട എന്റെ സ്വന്തം ജനമായിരിക്കും; നിങ്ങൾ എനിക്ക് പുരോഹിതരാജ്യവും വിശുദ്ധ ജനവുമായിരിക്കും” (പുറ 19:5). ഇപ്രകാരം ദൈവം സ്വന്തമാക്കിയ ജനത്തെ അവിടുന്ന് എപ്പോഴും തന്നോടുകൂടെയായിരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഇസ്രായേൽ ജനതയും ദൈവവും ഒന്നുചേർന്നുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമായി പഴയനിയമം വിവാഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇസ്രായേലിന്റെ അവിശ്വസ്തതയെ വേശ്യാവൃത്തിയോടും അവിശ്വസ്തഭാര്യയുടെ അവസ്ഥയോടും ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇക്കാര്യമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിവാഹത്തെയും ദർശിച്ചിരുന്നു. തദനുസാരം വൈവാഹികസ്നേഹവും വിശ്വസ്തതയും രണ്ടു പങ്കാളികൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തെയും സംവാദത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ ജീവിതപങ്കാളികളാണ്. ആരും ആർക്കും അടിമയല്ല. സ്ത്രീയും പുരു

ഷനും തമ്മിലുള്ള ആവശ്യവും ആകർഷകത്വവും അവരുടെ പാരസ്പര്യവും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്. സ്ത്രീപുരുഷലൈംഗിക ബന്ധം പരിശുദ്ധമാണ്. ഈ ബന്ധത്തിലൂടെയുള്ള സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ അവർ സ്രഷ്ടവായ ദൈവത്തോട് അടുക്കുന്നു. ദൈവഹിതത്തിനു സ്വയം വിധേയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ബന്ധത്തിലൂടെ അവർ ചെയ്യുന്നത്.

മനുഷ്യന്റെ ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധവും ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യനിലുള്ള സർവ്വാതിശായകവും സ്വതന്ത്രവുമായ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തിയും വിവാഹം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ലൗകികവും മാനുഷികവുമായ മാറ്റങ്ങൾ വിവാഹബന്ധത്തിലൂടെ വ്യക്തികൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്നു. വിവാഹം ഒരു ഉടമ്പടി മാത്രമല്ല, മനുഷ്യന്റെ ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയിലുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരണമാണ്. സ്ത്രീപുരുഷകൂട്ടായ്മയായ വിവാഹത്തിൽ മനുഷ്യനു ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം സാധ്യമാകുന്നു. കാരണം ദൈവസാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ ദൈവികമായ സ്നേഹത്തിൽ ദൈവികപ്രചോദനത്തിൽ ഒന്നായിത്തീരുമ്പോൾ അതു ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യം തന്നെ. സ്നേഹിക്കുന്നവർ ദൈവമക്കളാണ്. കാരണം ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു. സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തെയാണ് സ്നേഹിക്കുകയെന്ന് യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സ്നേഹകൂട്ടായ്മയിൽ അവിടുത്തെ സാന്നിദ്ധ്യവും കൃപാവരവും ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വിവാഹത്തിൽ രണ്ടുവ്യക്തികൾ ഒരു ശരീരമായിത്തീരുന്ന കൂട്ടായ്മയാണുള്ളത്. മാനുഷികസ്നേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും തീവ്രവും ദൃഢവുമായ ഭാവങ്ങൾ വിവാഹത്തിലുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവമനുഷ്യബന്ധം, ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവമനുഷ്യബന്ധം വിശദമാക്കപ്പെടുകയാണ്.

ദൈവം ഏകനാണ്. ദൈവജനം ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിൽ വളരുന്നതോടൊപ്പം വൈവാഹികബന്ധത്തിലും “ഏകത്വം” വെളിപ്പെട്ടു. അഭേദ്യമായ ദൈവത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയും ബന്ധവും വിവാഹത്തിന്റെ “അവിഭാജ്യതയ്ക്കും” നിദാനമായി. ഇസ്രായേലിന്റെ ഏകകർത്താവായ ദൈവത്തെ വിട്ട് മറ്റു ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കുക ശിക്ഷാർഹമാണെന്നു വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ അവിഭാജ്യവും ഏകവുമായ ബന്ധത്തിന്റെ പ്രകാശനമായ വിവാഹബന്ധവും അപ്രകാരമായിരിക്കണം (പുറ 20:1-7). പഴയനിയമഉടമ്പടിക്കടിസ്ഥാനം വിശ്വസ്തതയും ദൈവത്തിന്റെ സ്വയം ദാനവുമാണ്. ഇതുതന്നെ ദൈവജനത്തിൽനിന്നും ദൈവം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ആമോസ് (2:7, 4:1-2), ജറ

മിയ (3:1-25; 5:1-11; 11:9-17). എസക്കിയേൽ (16:1), മലാക്കി (2:15-16) എന്നീ പ്രവാചകന്മാരുടെ ഇസ്രായേലിനോടുള്ള വാക്കുകൾ വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതാണ്.¹ യാഹ്വേയും ഇസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുവാൻ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം ഉപയോഗിക്കുന്ന വിവാഹബന്ധം പ്രധാനമായും യാഹ്വേയുടെ കരുണാദ്രസ്നേഹമാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് (മലാ 2:14, എസെ 16:18, ഹോസി 2:18, സുഭാ 2:17).

പുതിയനിയമത്തിൽ

പുതിയനിയമത്തിൽ വിവാഹത്തിനു കൂടുതൽ പ്രതീകാത്മകത കൈവന്നു. യുഗാന്ത്യമുള്ള സർഗ്ഗീയമഹത്വത്തിന്റെ സന്തോഷത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ വിവാഹവിരുന്നിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. സർഗ്ഗീയ സൗഭാഗ്യം ഈ പ്രതീകത്തിൽ അനാവൃതമാക്കപ്പെടുന്നു. “തന്റെ പുത്രന്റെ വിവാഹത്തിനു വിരുന്നു തയ്യാറാക്കിയ ഒരു രാജാവിനു സദൃശ്യമാണ് സർഗ്ഗരാജ്യം” (മത്താ 22:2). “മണവാളനെ എതിരേൽക്കുവാൻ വിളക്കുകളുമേന്തി പുറപ്പെട്ട കന്യകകൾക്കു സമാനമാണ് സർഗ്ഗരാജ്യം” (മത്താ 25:1). ഇവിടെയും വിവാഹത്തിലെ മണവാളന്റെ പ്രതീകാത്മകതയിലാണ് സർഗ്ഗരാജ്യരഹസ്യങ്ങൾ ഈശോ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽ മണവാളന്റെ പ്രതീകം കടന്നുവരുന്നു. “മണവാളൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ വിവാഹാതിഥികൾക്ക് ദുഃഖമാചരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?” (മത്താ 9:15). ഇവിടെയെല്ലാം വിവാഹവും വിവാഹാഘോഷവും ദൈവികരഹസ്യങ്ങളുടെ പ്രതീകങ്ങളായിട്ടാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

കാനായിലെ കല്യാണത്തിലുള്ള ഈശോയുടെ സാന്നിധ്യവും മാതാവിന്റെ മാധ്യസ്ഥതയും ഒരു സാധാരണ വിവാഹത്തെ ദൈവികമാക്കുന്നതായി കാണാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ദൈവരാജ്യത്തിലുള്ള സന്തോഷത്തിന്റെ ഈ ലോകത്തിലെ പൂർത്തീകരണമാണിവിടെ സംഭവിച്ചത്. വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ പൂർണ്ണത ദൈവികസാന്നിധ്യത്തിലാണ് ഉണ്ടാവുക. ദൈവികമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്താലുള്ള വിവാഹത്തിൽ ദൈവികസാന്നിധ്യം അവിഭാജ്യമായിട്ടും ഉണ്ടാകുന്നു.

അവിഭാജ്യവും ഏകവുമായ ദൈവമനുഷ്യബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമായി തീർന്നിരുന്ന വിവാഹം പഴയനിയമത്തിൽ ജനത്തിന്റെ ഹൃദയകാഠിന്യം നിമിത്തം മോചിക്കപ്പെടാവുന്ന ബന്ധമായിത്തീരുന്നുണ്ട് (നിയ 24:1-4, മത്താ 19:1-9). എന്നാൽ ഈശോ ആ പവിത്രബന്ധത്തിന്റെ അവിഭാജ്യത ഉറന്നൽ നൽകി പഠിപ്പിച്ചു. ആദിയിൽ സ്രഷ്ടാവ് പുരുഷനും സ്ത്രീയുമായി മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഴുണ്ടായ സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ അവിടുന്ന് പുനഃസ്ഥാപിച്ചു.

കുരിശിലെ ആത്മബലിയിലൂടെ മിശിഹാ സഭാമണവാട്ടിയുമായി ഒന്നായി. ആദത്തിന്റെ പാർശ്വത്തിൽനിന്ന് എടുക്കപ്പെട്ട ഹവ്വ ആദവുമായി ഒന്നായതുപോലെ മിശിഹായുടെ പിളർക്കപ്പെട്ട പാർശ്വത്തിൽനിന്നും ഒഴുകിയ ജലത്തിലും രക്തത്തിലുംകൂടി സഭ മിശിഹായിൽ ഏകശരീരമായി. മിശിഹായുടെയും സഭയുടെയും ഐക്യത്തിന്റെ അടയാളമാണ് വിവാഹം.

വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ എഫേസുസിലെ സഭയ്ക്കുള്ള ലേഖനം 5:21-33 ആണ് സഭയുടെ വിവാഹമെന്ന കുടാശയ്ക്കുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര അടിസ്ഥാനം. ഇതേക്കുറിച്ച് ഏറെ പഠനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഭാഗ്യസ്ഥരണാർഹനായ മാർ തിമോത്തി രണ്ടാമൻ പാത്രിയാർക്കീസ്² വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുന്നു. “ദൃശ്യമായ ഈ ലോകത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരീഭവിക്കുന്നവയെല്ലാം ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ സാദൃശ്യവും നിഴലുമാണെന്ന് മഹാനായ ഡയനീഷ്യസ് പറയുന്നതുപോലെ നാം പറയുന്നു. തന്നിമിത്തം നാം ഇവിടെ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ വിധത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നവയെല്ലാം നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന മറ്റു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സാദൃശ്യമാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികമായി നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ അടയാളമാണ് അവ. ഈ വിവാഹത്തിലെ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ശാരീരികബന്ധം ആദ്ധ്യാത്മിക ബന്ധത്തിന്റെ സാദൃശ്യമാണ്. തന്നിമിത്തം വി. പൗലോസ് എഫേസുസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ നമ്മെ ഇപ്രകാരം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. “ഭർത്താവു ഭാര്യയുടെ ശിരസ്സാണ്...”³

വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുമ്പോൾ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ എഫേ 5:32 ൽ “ഇത് ഒരു മഹാരഹസ്യമാണ്” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഉൽപ 2:24 അന്വർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ട് അവർ ഒറ്റശരീരമായിത്തീരുന്നു എന്നതിനാലാവാം ഇപ്രകാരം സൂചിപ്പിക്കുക. രഹസ്യം എന്നതുവഴി പൗലോസ് ശ്ലീഹാ അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്ത് എന്ന് അറിയുമ്പോഴാണ് ഇതിന്റെ ആന്തരികത വ്യക്തമാകുന്നത്. രക്ഷാകരചരിത്രത്തിൽ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ ഒരു വസ്തുതയാണ് രഹസ്യം. ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ അപൂർണ്ണമായി വെളിവാക്കപ്പെട്ടതും ആഴമായ അർത്ഥങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നതുമായ ഒന്നാണ് രഹസ്യം. “ഒരു വലിയ രഹസ്യം” എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ ആഴമായ ആന്തരികതയുള്ള ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ് വിവാഹം എന്ന് ശ്ലീഹാ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ശരീരമായിത്തീരുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വലിയ സൂചനകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. മിശിഹായും മണവാട്ടിയായ സഭയും ഒറ്റശരീരമാകുന്നുവെന്ന സത്യം വലിയ ഒരു രഹസ്യമാണ്. ഈ രഹസ്യമാണ് സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുക.

സഭയെ മിശിഹായുടെ ശരീരമെന്നും ഭാര്യയെ ഭർത്താവിന്റെ ശരീരമെന്നും ഇവിടെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഭർത്താവും ഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിൽ പ്രകാശിതമാകുന്നു. “മിശിഹാ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുകയും നമുക്കുവേണ്ടി സുരഭിലമായ ഒരു കാഴ്ചയും ബലിയുമായി സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ നിങ്ങളും സ്നേഹത്തിൽ വ്യാപരിക്കുവിൻ” (എഫേ 5:2). ഇതു വിവാഹമെന്ന പ്രതീകത്തിലൂടെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണ് 21-33. “മിശിഹാ സഭയെ സ്നേഹിക്കുകയും അവൾക്കുവേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ സ്നേഹിക്കുവിൻ” (5:25).⁴

വിവാഹത്തിന്റെ കൗദാശികത

വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ ഇതുവരെ വിശദമാക്കിയ പ്രതീകാത്മകതയും (എഫേ 5:21-33) ഇതേക്കുറിച്ചുള്ള മിശിഹായുടെ പ്രബോധനവുമാണ് (മത്താ 19:3-9) വിവാഹത്തിന്റെ കൗദാശികതയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം. ഒരു അപ്പമെടുത്ത് ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് അതിനെ സ്വശരീരമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്ന ദൈവവചനമാണ് ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധത്തെ ദൈവികസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകമെന്നു വിളിക്കുന്നത്. വചനത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് ഇവിടെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. “എന്നെ അനുഗമിക്കുക” എന്ന ആഹ്വാനത്തിനു മുമ്പിൽ സർവ്വവും ഉപേക്ഷിച്ച് പൂർണ്ണമായി അർപ്പിക്കാൻ ശിഷ്യരെ ‘നിർബന്ധിച്ച’ അതേ ദൈവികാഹ്വാനം വിവാഹത്തിലൂടെ ദൈവികസ്നേഹത്തിന്റെ സജീവപ്രതീകമാകാൻ മനുഷ്യരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു.

വലിയ ഒരു ലോഹത്തകിടിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗം മുറിച്ചുമാറ്റി അതിനെ ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ അടയാളമായി സ്ഥാപിച്ചാൽ ആ ഭാഗം മറ്റുള്ളവയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാകുന്നു. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് ഇപ്രകാരം വസ്തുക്കളെ തങ്ങളുടെ അടയാളമാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ദൈവത്തിന് മനുഷ്യരെ തന്റെ പ്രതീകമാക്കുവാനും (പൗരോഹിത്യം) സ്ത്രീപുരുഷബന്ധത്തെ ദൈവജനത്തോടുള്ള തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകമാക്കുവാനും (വിവാഹം) കഴിയുമെന്നതിനു സംശയം വേണ്ട.

അതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന വിവാഹത്തെ ഈശോ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ഭാവാത്മകമായി ഈശോ പഠിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ഐക്യവും അവിഭാജ്യതയും വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വിവാ

ഹത്തിന്റെ ആദിമപൂർണ്ണത വീണ്ടെടുത്തു. വിവാഹമോചനത്തെക്കുറിച്ച് അവിടുന്ന് പഠിപ്പിച്ചു: ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരുവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവൻ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു, ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവൻ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. പരസംഗം മൂലമല്ലാതെ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവൻ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരുവനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവൾ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നു. ഇവ ഒന്നിച്ചു വായിക്കുമ്പോൾ ഒന്ന് വ്യക്തമാണ്; വിവാഹബന്ധം അവിഭാജ്യമാണ്.

കാമാസക്തിയോടെ സ്ത്രീയെ നോക്കുന്നതുപോലും വിലക്കിക്കൊണ്ട് ലൈംഗിക ധർമ്മികതയെ ഉന്നതമാക്കി (മത്താ 5:27). വിവാഹം ശ്രേഷ്ഠമെങ്കിലും വിളിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ദൈവരാജ്യത്തെപ്രതി അവിവാഹിതരായിരിക്കുന്നത് നല്ലതാണ് (മത്താ 19:12). കൂടാതെ ദൈവരാജ്യം അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഒരുവനെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്ന പക്ഷം വിവാഹം തിന്മയായി ഭവിക്കുന്നു (ലൂക്കാ 14:20). എദേനിൽ ദൈവം ആദ്യകുടുംബത്തെ ഒരുക്കി അനുഗ്രഹിച്ചതുപോലെ സഭയിൽ പുതിയ ഒരു കുടുംബത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന നിമിഷങ്ങളാണ് വിവാഹമെന്ന കുടാശങ്കയുടെ ആഘോഷം.

1. അദ്ദേ്യമായ സ്നേഹബന്ധം

ശ്രീകൃഷ്ണത്തിൽ സ്നേഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന് നാലു പദങ്ങളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈറോസ് (eros) ലൈംഗിക സ്നേഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഫീലിയ (philia) ബുദ്ധിയുടെ തലത്തിലുള്ള സ്നേഹമാണ് (ഉദാ. ഗുരുശിഷ്യബന്ധം). സ്തോർഗേ (storge) എന്ന പദം പിതൃപുത്രസ്നേഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അഗാപ്ലേ (agape) എന്ന പദം ദൈവസ്നേഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മുറിക്കപ്പെടുകയും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവസ്നേഹം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധ കുർബാന അഗാപ്ലേ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ 'അഗാപ്ലേ' എന്ന പദമാണ് വി. പൗലോസ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം ലൗകികസ്നേഹത്തിനും മാനുഷികസ്നേഹത്തിനുമപ്പുറം ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ തലത്തിൽ നിലക്കുന്ന ഒന്നാണ് വൈവാഹികസ്നേഹം. ഇതു വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത നിരൂപാധിക സ്നേഹമാണ്. സ്വയം ബലിയായിത്തീരുന്ന സ്നേഹം.

ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹവും സമ്പൂർണ്ണമായ സ്വയം ദാനവും മിശിഹായ്ക്ക് സഭയോടുള്ള സ്നേഹത്തിലൂടെ പ്രകാശിതമാവുന്നു. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പരസ്പരസ്നേഹവും സ്വയം

ദാനവും മിശിഹായ്ക്ക് സഭയോടുള്ള സ്നേഹത്തെയും സ്വയം ദാനത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനശ്വരവും അമൂല്യവുമാണ്. അതുപോലെ പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നാളുകൾ തമ്മിലുള്ള അനശ്വരവും അമൂല്യവുമായ ഐക്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധം. സ്നേഹവും ഐക്യവും അസാധ്യമാകുന്ന അവസരത്തിൽ വിവാഹമോചനം അനുവദിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങൾപോലും വിവാഹമോചനം ആദർശപരമായ ഒരു കാര്യമായി പരിഗണിക്കാത്തതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെ. മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും അഭേദ്യമായിരിക്കണം.

2. അതുല്യമായ സ്നേഹം

മിശിഹായും സഭയും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തെ പ്രകാശിതമാക്കുന്ന വിവാഹബന്ധം മിശിഹായും സഭയുടെ ആദ്യനേതൃത്വത്തിൽ അവിടുന്ന് അവരോടിച്ച പത്രോസുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ (യോഹ 21:15-19) വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈശോ ശിമയോൻ പത്രോസിനോട് ചോദിച്ചു: “യോഹന്നാന്റെ പുത്രനായ ശിമയോനെ, നീ ഇവരെക്കാളധികമായി എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ?” ശ്ലീഹാ പറഞ്ഞു: “ഉവ്വ് കർത്താവേ, ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് അങ്ങയ്ക്ക് അറിയാമല്ലോ”. ഈശോ പത്രോസിനോടു പ്രസ്തുത ചോദ്യം മൂന്നുതവണ ചോദിക്കുന്നു. ഓരോ ചോദ്യത്തിനും പത്രോസ് ഏതാണ്ട് ഒരേ ഉത്തരം തന്നെ നൽകുന്നു. അതിനു മറുപടിയായി തന്റെ ആടുകളെ, കുഞ്ഞാടുകളെ, മേയിക്കുന്നതിന് ഈശോ പത്രോസിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നു.

ഈശോയെ മറ്റെല്ലാറ്റിനെയുംകാൾ മറ്റെല്ലാരെയുംകാൾ സ്നേഹിക്കണം. ആ സ്നേഹബന്ധം പത്രോസ് വാക്കുകളിൽ വിവരിക്കുന്നില്ല. താൻ ഈശോയെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് ഈശോയ്ക്ക് അറിയാം എന്നു പത്രോസിന് ഉറപ്പാണ്. തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടമാകുന്ന ജീവിതമായിരുന്നു പത്രോസിന്റെത്. ആ സ്നേഹബന്ധമാണ് പത്രോസിനെ അജപാലകനായി നിയോഗിക്കുന്നതിന് ഈശോ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നത്.

ഈശോ ആടുകളെ പത്രോസിനെ ഭരമേല്പിക്കുന്നു. ഈ അജഗണമാകട്ടെ ഈശോയുടെ ജീവൻ നൽകി അവിടുന്ന് നേടിയെടുത്തതാണ്. ആടുകൾക്കു വേണ്ടി ജീവനർപ്പിച്ചവനാണവിടുന്ന്. ഒരുവൻ പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോവാതെ, പിതാവു തന്നെ ഏല്പിച്ച അജഗ

ണത്തെ പോറ്റിയവനും തന്റെ അമൂല്യരക്തത്താൽ അവയുടെ ദാഹം തീർത്തവനുമാണ് ഈശോ. “നിങ്ങൾ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വെള്ളിയോ സ്വർണ്ണമോപോലുള്ള നശ്വരവസ്തുക്കൾ കൊണ്ടല്ല, പ്രത്യുത മിശിഹാ എന്ന കറയും കളങ്കവുമില്ലാത്ത കുഞ്ഞാടിന്റെ വിലയേറിയ രക്തം കൊണ്ടാകുന്നു” (1 പത്രോ 1:19). പത്രോസിന്റെ ഈ വാക്കുകളിൽ ഈശോയും ആടുകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാണ്.

ഇപ്രകാരം സാജീവൻ നൽകി നേടിയെടുത്ത, തന്റെ ജീവന്റെ ഭാഗമായ അജഗണത്തെയാണ് പത്രോസിന്റെ പാലനത്തിന് ഈശോ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുക. മറ്റുവാക്കുകളിൽ, മറ്റാരെയുംകാൾ കൂടുതൽ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന പത്രോസിന് ഈശോ തന്നെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി നൽകുകയാണ്.

വിവാഹബന്ധം ഇപ്രകാരം സ്നേഹിക്കുവാനും സ്നേഹിക്കുന്ന ജീവിതപങ്കാളിയ്ക്കായി സ്വയം സമർപ്പിക്കുവാനുമുള്ള വിളിയാണ്. ജീവിതപങ്കാളികൾക്ക് പരസ്പരം “നിന്നെ മറ്റാരെയുംകാൾ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു” എന്നു അനുഭവഭവേദ്യമാക്കാനാവണം. സ്നേഹത്തിലൂടെ വിവാഹത്തിൽ ഒന്നുചേരുന്നവർക്ക്, പരസ്പരം പരിപൂർണ്ണമായി, തങ്ങൾ വിലനൽകി നേടിയെടുത്തവയോടൊപ്പം, സാജീവനെതന്നെ നൽകുവാൻ കഴിയണം.

വിവാഹത്തിന്റെ ആഘോഷവേളയിൽ വധുവരന്മാർ സമൂഹമധ്യേ, പത്രോസ് ശ്ലീഹായെപ്പോലെ, സനേഹിക്കുവാനുള്ള തങ്ങളുടെ തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും സമർപ്പണം നടത്തുകയും ആവാഗ്ദാനമനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള കൃപാവരം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ്. ആത്മാർത്ഥമായി, നിന്നെ ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറയുവാനും അതു നിനക്ക് അറിയാമല്ലോ എന്നു പറയുവാൻ തക്കവണ്ണം തുടർന്നു ജീവിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ വിവാഹമെന്ന കുടാശയിൽ കൃപാവരം സംലഭ്യമാകൂ. വാക്കുകളിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും സ്നേഹം വ്യക്തമാക്കുവാൻ കഴിയണം. തിരശ്ശീലകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സ്നേഹഭാജനങ്ങളുടെ വാഗിലാസത്തിൽ പ്രകടിതമാകുന്ന സ്നേഹമല്ല വിവാഹം. സ്നേഹം ജീവിതത്തിലാണ്. അതിനു വാക്കുകൾ ആവശ്യമില്ല. സ്നേഹമുള്ളിടത്തേ സമർപ്പണവും സ്വയം ദാനവും സാധ്യമാകൂ. സ്നേഹരഹിത ജീവിതവും ശാരീരിക സമർപ്പണവും ഒന്നുചേർന്ന ജീവിതങ്ങൾ ഇന്ന് ഏറെയുണ്ട്. അത് കൗദാശികമെന്നു പറയുവാനാവില്ല.

3. നീന്റെ ജനത്തെയും പിതൃഗൃഹത്തെയും മരന്നുകളയുക

വിവാഹാഘോഷവേളയിൽ ആലപിക്കുന്ന രാജകീയസങ്കീർത്തനം എന്നറിയപ്പെടുന്ന 45-ാം സങ്കീർത്തനഭാഗമാണ്: “എന്റെ പുത്രീ ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുക. നീന്റെ ജനത്തെയും പിതൃഗൃഹത്തെയും നീ മരന്നുകളയുക”. ഇപ്രകാരം നീ ചെയ്യുമ്പോൾ “നീന്റെ അഴകിൽ രാജാവു സംപ്രീതനാകും”.

മുകളിൽ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള സമ്പൂർണ്ണസമർപ്പണസ്നേഹബന്ധത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുവാൻ ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പലതും ത്യജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവം അബ്രാഹത്തെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “നീന്റെ ദേശത്തെയും ബന്ധുക്കളെയും പിതൃഭവനത്തെയും വിട്ട്, ഞാൻ കാണിച്ചുതന്ന നാട്ടിലേക്ക് പോവുക (ഉൽപ 12:1).

അബ്രാഹത്തിനു ലഭിച്ചതുപോലുള്ള ഒരു വിളിയാണ് വിവാഹം. ദേശം, ബന്ധുക്കൾ, ഭവനം, ഇവ ഒരു മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാനസുരക്ഷിതത്വങ്ങളാണ്. ഇവയെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് അവിടുന്ന് നൽകുന്നത്. വിവാഹത്തിൽ വധുവരന്മാർ തങ്ങൾക്കതുവരെയുമുണ്ടായിരുന്ന പല സുരക്ഷിതമേഖലകളും വിട്ട് ജീവിതപങ്കാളിയോട് ചേരുന്നു(മത്താ 19:5). പിതൃഭവനങ്ങൾ വിട്ട് സ്ത്രീയും പുരുഷനും പുതിയൊരു കുടുംബം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

ഏതൊരാൾക്കും പിതൃഭവനത്തിലും സ്വദേശത്തും ആയിരിക്കുക എന്നത് ഒരു പ്രത്യേക അനുഭവമാണ്. അവിടെനിന്ന് അകന്നിരിക്കുക പലപ്പോഴും വേദനാജനകവുമാണ്. എന്നാൽ ചില വ്യക്തികളാകട്ടെ ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ സ്വയം നിർമ്മിച്ചെടുക്കാറുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ജോലി, സുഹൃത്തുക്കൾ, വിനോദങ്ങൾ, മത്സരങ്ങൾ, കലാവേദികൾ തുടങ്ങിയ ചില മേഖലകളിൽ വ്യക്തികൾ സ്വയം മറന്ന് സന്തോഷിക്കാറുണ്ട്. അവർക്ക് ഇതൊക്കെയാണ് പിതൃഭവനാനുഭവം നൽകുന്നതും. എന്നാൽ വിവാഹബന്ധത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നതോടെ ഇപ്രകാരമുള്ള എല്ലാവിധ പിതൃഭവനങ്ങളെയും വിട്ട് ദൈവം കാട്ടിത്തരുന്ന ഇടത്തേക്ക് പോവണം. ദൈവം നൽകുന്ന ജീവിതപങ്കാളിയോടൊത്ത് ഈ പിതൃഭവനാനുഭവഭാവം രൂപപ്പെടുത്തണം. ഇപ്രകാരം ഉപേക്ഷിക്കുവാനും, ദൈവഹിതത്തിന് സ്വയം അർപ്പിക്കുവാനും കഴിയുന്നവരിലാണ് യഥാർത്ഥ മിശിഹാ അനുയായികളെ നാം കണ്ടെത്തുക.

അബ്രാഹത്തെ വിളിച്ച ദൈവം അദ്ദേഹത്തോട് പറയുന്നു, നീന്റെ ദേശത്തെ വിടുക. ഞാൻ കാട്ടിതരുന്ന നാട്ടിലേക്ക് പോവുക. നീന്റെ

ബന്ധുക്കളെ വിടുക. ഞാൻ നിന്നെ വലിയൊരു ജനതയാക്കും. നിന്റെ പിതൃഭവനം വിടുക. ഞാൻ നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കും.

നിന്റെ (അബ്രാഹത്തിന്റെ) ഹിതങ്ങൾ മാറ്റി ഞാൻ (ദൈവം) കാട്ടിത്തരുന്നവ സ്വീകരിക്കുക. വിവാഹജീവിതത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിവർത്തനം ആവശ്യമാണ്. ദൈവഹിതം അറിയുകയും അതിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. വിവാഹജീവിതത്തെയും പങ്കാളിയെയും ദൈവദാനമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയണം. ഇപ്രകാരമുള്ള കുടുംബജീവിതത്തെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കും. ആ കുടുംബത്തെ ദൈവം മഹത്വമുള്ളതാക്കും. അങ്ങനെ അവർ ഒരു അനുഗ്രഹമായിരിക്കും (ഉൽപ 12:2).

വിവാഹജീവിതത്തിലൂടെ ജനിക്കുന്ന മക്കളിലൂടെ വലിയൊരു ജനതയായി വിവാഹിതർ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. അവർ തലമുറകളിലൂടെ ജീവിക്കുന്നു. അവർ ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന് പാത്രീഭൂതരാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

4. ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായ മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുക

മിശിഹായും സഭയുമായുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായി ദൈവവിളി ശ്രവിച്ച് ദൈവം കാട്ടിത്തരുന്ന കുടുംബജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന ദമ്പതികൾ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായ മിശിഹായെ അനുഗമിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെടുകയാണ്.

വിവാഹഘോഷവേളയിൽ വൈദികൻ ദീപം തെളിച്ചുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. “ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു; എന്നെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ അന്ധകാരത്തിൽ നടക്കുകയില്ല. അവനു ജീവന്റെ പ്രകാശം ലഭിക്കും” (യോഹ 8:12).

എണ്ണയും തിരിയും, മെഴുകും തിരിയും ഒന്നുചേരുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് പ്രകാശം ചൊരിയുവാൻ കഴിയുന്നു. ഇവ വേർപ്പെട്ടിരുന്നാൽ ജ്വലിക്കുകയില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, തിരി അതിവേഗം കത്തിതീരുകയും പുക പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനും പരസ്പരം സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നാകുമ്പോൾ സമൂഹത്തിന് പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന ദീപങ്ങളായി പ്രശോഭിക്കും. ജലാംശം ചേർന്ന എണ്ണയും മെഴുകും തിരിയോട് ചേർത്താൽ ദീപം സുഗമമായി പ്രകാശിക്കുകയില്ല. അത്തരത്തിലുള്ളവ പുറത്തേയ്ക്കു വലിച്ചെറിയപ്പെടും. ഭാര്യാഭർതൃബന്ധത്തിൽ മാലിന്യം കലരുവാൻ അനുവദിക്കരുത്. മൂന്നാമതൊരു വ്യക്തിയോ, മാലിന്യമോ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നുവന്നാൽ ആ ബന്ധങ്ങൾ തകരുകയും പുറത്താക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിവാഹബന്ധത്തിലൂടെ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നാകുന്നതുവഴി തങ്ങൾക്ക് സ്വയം ചൊരിയുവാൻ കഴിയുന്ന പ്രകാശമേ സമൂഹത്തിന് നൽകുവാനാകൂ. ഒന്നായിരിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർക്കേ മക്കളെ പ്രകാശത്തിൽ നയിക്കാനാവൂ.

5. പരസ്പര സ്വീകരണം

പരസ്പരം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നുചേർന്ന് പ്രകാശിതരാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നവരാണ് വധുവരന്മാർ. സ്ത്രീയും പുരുഷനും വിവാഹത്തിൽ പരസ്പരം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ചില അടിസ്ഥാനവ്യവസ്ഥകൾ സഭ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

1. മിശിഹായുടെ നിയമം: അതായത്, സ്ത്രീയും പുരുഷനും അപ്പനെയും അമ്മയെയും വിട്ട് ഭർത്താവിനോട് (ഭാര്യയോട്) ചേരും. അവർ ഏക ശരീരമായിത്തീരുന്നു. ദൈവം യോജിപ്പിച്ചത് മനുഷ്യൻ വേർപെടുത്താതിരിക്കട്ടെ. ഇതാണ് മിശിഹാ നൽകുന്ന വൈവാഹിക നിയമം (മത്താ 19:5).

2. തിരുസ്സഭയുടെ നടപടി: തിരുസ്സഭ വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് നിർദ്ദേശങ്ങൾ കാലാകാലങ്ങളിൽ നൽകുന്നു. അവയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ദമ്പതിമാർക്ക് കഴിയണം.

3. സ്വതന്ത്രമായ മനസ്സ്: എന്തെങ്കിലും നിർബന്ധങ്ങളുടെയോ ഭയപ്പാടിന്റെയോ പേരിലാവരുത് വിവാഹം. ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വതന്ത്രമായി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ് വിവാഹവും വിവാഹത്തിലെ ജീവിതപങ്കാളിയും.

4. പൂർണ്ണസമ്മതം: വിവാഹം ജീവിതപങ്കാളികൾ പരിപൂർണ്ണസമ്മതത്തോടെ ഉത്തരം നൽകേണ്ട ഒരു ദൈവവിളിയാണ്.

ഇവയ്ക്കു വിരുദ്ധങ്ങളായ വിവാഹം സാധ്യവായിരിക്കുകയില്ല.

പഴയനിയമത്തിൽ ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിവരിക്കുന്ന ഭാഗത്ത് ദൈവം ഏശയ്യാപ്രവാചകനിലൂടെ അരുൾചെയ്യുന്നു. “എന്റെ വിജയകരമായ വലത്തുകൈകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ താങ്ങിനിർത്തും”(ഏശ 41:10). ഇതേ ബന്ധത്തിലേക്കാണ് ഭാര്യയും ഭർത്താവും വിവാഹത്തിലൂടെ പ്രവേശിക്കുക.

വിവാഹവേളയിൽ വധുവരന്മാർ പരസ്പരം വലതുകരം പിടിക്കുമ്പോൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ഇസ്രായേലും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള പ്രസ്തുത ബന്ധമാണ്. “അബ്രാഹത്തിന്റെയും ഇസഹാക്കിന്റെയും

യാക്കോബിന്റെയും ദൈവം നിങ്ങളോടുകൂടെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ” എന്ന ആശംസയും അപ്പോൾ വൈദികൻ നൽകുന്നു.

പെറ്റമ്മ നിന്നെ മരന്നാലും ഞാൻ നിന്നെ മറക്കുകയില്ല. എന്റെ ഉള്ളുകയ്യിൽ നിന്നെ ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (ഏശ 49:15) എന്ന ദൈവവചനം ദൈവപരിപാലനയുടെ സന്ദേശമാണ് നൽകുക. വധുവരന്മാർ പരസ്പരം സംരക്ഷിക്കുന്നു. അവർ വഴിതെറ്റിയലയാതെ പരസ്പരം കൈപിടിച്ചു നടത്തുന്നു. “ഭാര്യമാരെ നിങ്ങൾ ഭർത്താക്കന്മാർക്കു വിധേയരായിരിക്കുവിൻ. വചനം അനുസരിക്കാത്ത ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ വാക്കുകൊണ്ടല്ല പെരുമാറ്റം കൊണ്ട് വിശ്വാസത്തിലേക്ക് ആനയിക്കാൻ ഭാര്യമാർക്കു കഴിയും” (1 പത്രോ 3:1). ഇപ്രകാരം നയിക്കുവാൻ അവർ ഇവിടെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു.

പുതിയനിയമത്തിൽ ഇരുന്നൂരിൽപരം പ്രാവശ്യം കൈ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പരിപാലനയുടെയും സംരക്ഷണത്തിന്റെയും സൂചനയായി “കൈ” ഉപയോഗിക്കുന്നു (മത്താ 4:6, മർക്കോ 1:31, 5:23). അനുഗ്രഹത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ, കൈ വയ്ക്കുക എന്ന പ്രയോഗമാണ് കാണുന്നത് (മത്തായി 19:13-15). കൈ പിടിക്കുക എന്നത് ബലപ്പെടുത്തുക, മുന്നേറുവാൻ പ്രാപ്തനാക്കുക തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങൾ നൽകുന്നു (മത്താ 9:25). “കൂട്ടായ്മയുടെ വലതുകരം” (ഗലാ 2:9) എന്ന ശ്ലീഹായുടെ പ്രയോഗവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കരം പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്.

“കരങ്ങളിലെടുത്തു” (ഹേസി 11:3), “എന്റെ വിജയകരമായ വലത്തുകൈകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ താങ്ങി നിർത്തും” (ഏശ 41:10), “ഞാൻ നിന്റെ വലത്തുകൈ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു” (ഏശ 41:13) എന്നിങ്ങനെ ആവർത്തിച്ചുള്ള പഴയനിയമവചനങ്ങൾ കരംപിടിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

പരസ്പരമുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ ഉറപ്പ് വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നവർ പരസ്പരം ഹസ്തദാനം ചെയ്യുന്ന പതിവും നമ്മുടെയിടയിലുണ്ട്.

നിന്റെ ദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ഈ കരങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. നീ വീഴുമ്പോഴും തളരുമ്പോഴും താങ്ങുവാൻ ഇതാ കരങ്ങൾ, വധുവരൻമാർ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര സഹകരണത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന്റെയും സ്നേഹബന്ധത്തെ പ്രഘോഷിക്കുകയാണ് കരം പിടിക്കുന്ന കർമ്മത്തിലൂടെ. ഈശോമിശിഹാ ദമ്പതികളുടെ മേൽ ചൊരിയുന്ന കൃപയുടെ അടയാളമായി അവരുടെമേൽ വിശുദ്ധജലം തളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

6. ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായ താലി

വിവാഹത്തിന്റെ സർവ്വപ്രധാനകർമ്മമായി സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ കരുതുന്ന ഒന്നാണ് താലികെട്ട്. കുന്ദളത്താലി, മിന്ന് എന്നീ പേരുകളും താലിക്കുണ്ട്. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് രൂപമെടുത്ത ഒന്നാണ് താലി. ബ്രാഹ്മണർ ഉപയോഗിക്കുന്ന അരയാലിന്റെ ഇലയുടെ ആകൃതിയിലുള്ള താലിയോട് ഏറെ സാമ്യമുള്ളതാണ് ക്രൈസ്തവതാലി. ഹൈന്ദവവിശ്വാസത്തിൽ വിശാലമായി വളർന്ന് പക്ഷിമൃഗാദികൾക്കും മനുഷ്യനും തണുപ്പും സംരക്ഷണവും നൽകുന്ന ആൽമരം നിത്യതയെയും ഐക്യത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അത്തരത്തിൽ താലി സന്തോഷപ്രദമായ ദീർഘമായ വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. സുരക്ഷിതവും സൗഭാഗ്യദായകവുമായി കുട്ടികൾക്കു വളരാനുള്ള ഇടവുമാണ് കുടുംബം. ഏഴോ, ഏഴിന്റെ ഗുണിതങ്ങളോ അടങ്ങിയ മുകുളങ്ങൾ (അരിമ്പ്) കൊണ്ട് ക്രൈസ്തവതാലിയിൽ കുരിശ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മന്ത്രകോടിയിൽ നിന്നുള്ള ഏഴ് നൂലുകൾ എടുത്ത് പിരിച്ച് മൂന്നായി മടക്കി അതിലാണ് താലികെട്ടുക. ഈ താലി ഭാര്യയുടെ കഴുത്തിൽനിന്നും മരണപര്യന്തം അഴിച്ചുമാറ്റുകയില്ല. അവളുടെ മരണശേഷം അത് ദൈവാലയഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നു.

താലി ആശീർവ്വദിച്ചുകൊണ്ട് ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥന താലിയുടെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കുരിശ്, കുരിശുമരണം വഴി തിരുസ്സഭയെ വധുവായി സ്വീകരിച്ച മിശിഹായെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിവാഹജീവിതത്തിൽ കുരിശിനുള്ള പ്രാധാന്യവും വിവാഹജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ത്യാഗവും ഈ പ്രാർത്ഥന സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും വധുവരന്മാരെ ബന്ധിക്കുന്നതാണ് കുരിശ്. ദൈവമനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത് മിശിഹായുടെ ആത്മബലിയിലൂടെയാണ്. ഈ ബലിയുടെ പ്രതീകമാണ് കുരിശ്. വധുവരന്മാർ ഒന്നായിതീരുന്നതും ഈ ആത്മസമർപ്പണത്തിലൂടെയാണ്. ഇത്തരത്തിൽ താലി ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ലേശങ്ങൾ സന്തോഷപൂർവ്വം സഹിക്കുവാനും ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് പരിശുദ്ധരായി ജീവിക്കുവാനും ഈ കുരിശ് ദമ്പതികൾക്ക് ശക്തിനൽകുന്നു.

“താലി കെട്ടുക” എന്നതിന് വധുവിനെ കെട്ടിയിടുക എന്ന അർത്ഥമില്ല. ഐക്യപ്പെടുത്തുക, സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ഹോസിയ 11:1 മുതലുള്ള വാക്യങ്ങൾ ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ സ്നേഹത്തിന്റെ നൂൽകൊണ്ട് കെട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. ജനം അകന്നുപോകാതിരിക്കാൻ, തന്നോടുചേർത്തു നിറുത്താ

നുള്ള ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ബന്ധത്തെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുക. താലി കെട്ടും ഇതാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

7. കൃപാവരത്തിന്റെ അനശ്വരവസ്ത്രം

ഭാരതീയ സംസ്കാര പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നും ക്രൈസ്തവവിവാഹാഘോഷത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്ന മറ്റൊരു പ്രതീകമാണ് പുടവയണിയിക്കുന്ന കർമ്മം. പുടവ അഥവാ മന്ത്രകോടി ആശീർവ്വദിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥന അതിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കൃപാവരത്തിന്റെ അനശ്വരവസ്ത്രത്താൽ മനുഷ്യാത്മാവിനെ അലങ്കരിക്കുന്ന കർത്താവിനെ വിളിച്ചാണ് ഇവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക. വരൻ വധുവിനെ അണിയിക്കുന്ന മന്ത്രകോടി, മിശിഹാ തന്റെ കൃപാവരത്താൽ മനുഷ്യരെ ആശീർവ്വദിക്കുന്നതിന്റെ സൂചന നൽകുന്നുണ്ട്.

പൂർണ്ണമായ ആത്മസമർപ്പണത്തിന്റെയും, പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ് ഈ കർമ്മം. വധുവിന് നൽകുന്ന പുടവയോടൊപ്പം വരൻ തന്നെത്തന്നെ അവൾക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു. വരൻ സമ്മാനിക്കുന്ന മന്ത്രകോടി സ്വീകരിക്കുന്ന വധു സ്വയം വരൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഭാര്യയുടെ സംരക്ഷണം ഇവിടെ ഭർത്താവ് ഏറ്റെടുക്കുന്നു. ഭാര്യ ഭർത്താവിനോട് സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ സമർപ്പിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവഴി അവർ മിശിഹായെ ധരിക്കുകയാണ്. വിശുദ്ധമായ വസ്ത്രം നൽകുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവർ നിഷ്കളങ്കജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നു. വിവാഹജീവിതത്തിൽ നിഷ്കളങ്കമായി ജീവിക്കുന്നതുവഴി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മഹത്വത്തിന്റെ വസ്ത്രമണിയുവാൻ അവർ പ്രാപ്തരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മണവാട്ടിയെ വിശിഷ്ടവസ്ത്രവിഭൂഷിതയായിട്ടാണ് വെളിപാട് ഗ്രന്ഥം വിവരിക്കുന്നത്. വെളി. 19:5 മുതലുള്ള വാക്യങ്ങളും 21:9 മുതലുള്ള ഭാഗത്തും ഇപ്രകാരം ലഭിക്കുന്ന വസ്ത്രം ഒരു ഭാഗ്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.

മിശിഹാ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന യുഗാന്ത്യോന്മുഖ ആനന്ദത്തോടാണ് ദാവത്യസംസ്കർഷ്ണത്തെ മൊപ്സുയേസ്തിയായിലെ തിയദോറും നർസായും താരതമ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പൗരസ്ത്യസുറിയാനി സഭയിലെ മണവറ വെഞ്ചരിപ്പും വിവാഹത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയോന്മുഖതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മന്ത്രകോടി ആശീർവ്വദിക്കുമ്പോൾ മഹത്വത്തിന്റെയും നിത്യജീവനിലേക്കു നയിക്കുന്ന കൃപാവരത്തിന്റെ വസ്ത്രത്തിന്റെയും സൂചനയാണല്ലോ നൽകുക.

8. വിവാഹ പ്രതിജ്ഞ

വിവാഹപ്രതിജ്ഞ വിവാഹത്തിന്റെ ഏകത്വവും അവിഭാജ്യതയും ഏറ്റുപറയുന്നു. പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നത് ദമ്പതികൾ സുവിശേഷത്തിൽ വലതുകരം വച്ചുകൊണ്ടാണ്. സുവിശേഷം ഈശോയുടെ പ്രതീകമാണല്ലോ. അതായത് വിവാഹ ഉടമ്പടി ചെയ്യുന്നത് ഈശോയെ സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടും ഈശോയോടുള്ള ബന്ധത്തിലായിരുന്നുകൊണ്ടുമാണ്. ഉടമ്പടികളെല്ലാം ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് പ്രതിജ്ഞയോടെയാണ്. ഉടമ്പടിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും വിശ്വസ്തതയും കരുണയും അഭംഗമായിരിക്കുമെന്ന് ദൈവം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (ഹോസി 2:19; 11:8; ജെറ 31:31-34). വിവാഹ പ്രതിജ്ഞയിലൂടെ ദമ്പതികൾ അഭംഗരമായ ഐക്യത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു.

9. പരിശുദ്ധ കുർബാനയും വിവാഹവും

വൈവാഹിക ഐക്യത്തിന്റെ പ്രകാശനവും അതിന്റെ മഹനീയ മാതൃകയുമാണ് പരിശുദ്ധ കുർബാന. മിശിഹായുടെയും സഭയുടെയും വിവാഹാഘോഷത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ വിരുന്നാണത്. പാലസ്തീനായിലെ വിവാഹാഘോഷത്തിന്റെ പ്രധാനപാനീയം വീഞ്ഞായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവിടെ വിരുന്നിന്റെ പ്രധാന പാനീയം മിശിഹായുടെ തിരൂരക്തമാണ്. അവിടുത്തെ തിരൂരക്തത്താൽ വധുവരന്മാർ കൂദാശ ചെയ്യപ്പെടുന്നു (വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു). സുറിയാനി സഭാപിതാവായ മാർ അപ്രേം പരിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ, അവിടുത്തെ തിരൂരക്തത്തിന്റെ ഫലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ശവ്ത്താപുസ എന്ന പദമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ വാക്കിനർത്ഥം കൂട്ടായ്മ, പങ്കുചേരൽ എന്നെല്ലാമാണ് (കുർബാന ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന് Holy communion എന്നാണല്ലോ സാധാരണ പറയുന്നത്). ശവ്ത്താപുസ എന്ന പദം തന്നെയാണ് വിവാഹത്തെയും ലൈംഗിക കർമ്മത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ സുറിയാനിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെ ഉളവാകുന്ന കൂട്ടായ്മ വിവാഹജീവിതത്തിൽ തുടരുകയും ഫലദായകമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാർ അപ്രേമിന്റെ ദർശനത്തിൽ സഭയും മിശിഹായും (മണവാട്ടിയും മണവാളനും) തമ്മിലുള്ള ഏറ്റവും ഗാഢമായ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് പരിശുദ്ധ കുർബാന. മണവാട്ടിയായ സഭയ്ക്ക് മണവാളനായ മിശിഹാ സ്ത്രീധനമായി നല്കുന്നത് തന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളാണ്. വിവാഹത്തിന്റെ ആഘോഷത്തിൽ നാമിപ്രകാരം ആലപിക്കുന്നു:

ആനന്ദിക്കുക പ്രിയ പുത്രീ
ആത്മവിഭൂതിഷ മണവാട്ടി
നിന്നെയിതാ തിരുമണവാളൻ
മണവറയിങ്കൽ നയിച്ചല്ലോ

തൻതിരു രക്തശരീരങ്ങൾ
സ്ത്രീധനമായി നിനക്കേകി
നിന്നെ ലഭിക്കാൻ സ്വയമേവം
കുരിശിൽ പാവന ബലിയായി

മിശിഹായുടെ ആത്മദാനമാണല്ലോ പരിശുദ്ധ കുർബാന. വിവാഹത്തിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഐക്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപമാണ് പരിശുദ്ധ കുർബാന. പരിശുദ്ധ കുർബാനസ്വീകരണംവഴി നാം ഈശോയിലും ഈശോ നമ്മിലും ആയിത്തീരുന്നു. വി. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ സുവിശേഷസക്ഷ്യത്തിൽ നാം കാണുന്ന ഈ ഐക്യം തന്നെയാണ് ദമ്പതികളിലും ഉണ്ടാവേണ്ടത്.

മാർ അപ്രേമിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഈശോയുടെ മാമ്മോദീസ സഭയുമായുള്ള വിവാഹ വാഗ്ദാനവും കുരിശിലെ ആത്മബലി സഭയുമായുള്ള വിവാഹവുമാണ്. ക്രൈസ്തവന്റെ മാമ്മോദീസയെ വിവാഹത്തിന് ഒരുക്കുമായുള്ള വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ കുളിയായും അതുവഴി അവിടുത്തെ രക്ഷാകര രഹസ്യത്തിലേക്കു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നതായും സുറിയാനി പാരമ്പര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എഫേസുസുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ ശ്ലീഹ ഇതാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് “അവൻ സഭയെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് ജലംകൊണ്ട് കഴുകി (മാമ്മോദീസ) വചനത്താൽ വെണ്മയുള്ളതാക്കി. ഇത് അവളെ കറയോ ചുളിവോ മറ്റു കുറവുകളോ ഇല്ലാതെ മഹത്വപൂർണ്ണയായി തനിക്കു തന്നെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനും അവൾ കളങ്കരഹിതയും പരിശുദ്ധയുമായിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്” (5:26-27). തുടർന്ന് ശ്ലീഹ പറയുന്നു. “അതുപോലെ ഭർത്താക്കന്മാർ ഭാര്യമാരെ സ്വന്തം ശരീരത്തെ എന്നപോലെ സ്നേഹിക്കണം”.

മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ചവർ വിവാഹിതരാകുമ്പോൾ മിശിഹായുടെ ഈ രക്ഷാരഹസ്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു. അതിനാലാണ് ഈ ബന്ധം ഒരു കുടാശയായി പരിണമിക്കുന്നത്.

വിവാഹത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ

വിവാഹത്തിന്റെ സത്താപരമായ സവിശേഷതകളാണ് അതിന്റെ ഏകത്വവും അവിഭാജ്യതയും. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചവർ തമ്മി

ലുള്ള വിവാഹം കുദാശ എന്ന നിലയിൽ ഇവയ്ക്ക് ദൃഢത കൈവരുത്തുന്നു (കാനാൻ നിയമം 776).

1. ഏകത്വം

പരിശുദ്ധവും പരിപാവനവുമായ വിവാഹകൂട്ടായ്മ സൃഷ്ടിക്കർത്താവിനാൽ സ്ഥാപിതമാണ്. ഈ കൂട്ടായ്മയിൽ പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒന്നായിത്തീരുന്നു. ഇവരുടെ കൂട്ടായ്മ വ്യക്തിപരവും സ്വതന്ത്രവുമാണ്. ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് വിവാഹം. വിവാഹമെന്ന കുദാശയിൽ ബഹുഭാര്യതയോ ബഹുഭർത്തൃതയോ സീകാര്യമല്ല. വിവാഹത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിന് വിരുദ്ധമായവ പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മിശിഹാ വിവാഹത്തിന്റെ ആദിമപരിശുദ്ധിയും ഏകത്വവും പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. വിവാഹം മിശിഹായ്ക്ക് തന്റെ ഏക വധുവായ സഭയോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്. മക്കളുടെ നന്മയ്ക്ക് വിവാഹത്തിന്റെ ഏകത്വം ആവശ്യമാണ്. അതിലുപരി വിവാഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ ഒരു സ്നേഹകൂട്ടായ്മ എന്നതാണ്. ഈ കൂട്ടായ്മ പൂർണ്ണവും സത്യസന്ധവും അനന്യവുമായ സമർപ്പണം ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

2. അവിഭാജ്യത

വിവാഹബന്ധം ജീവിതാവസാനം വരെയുള്ളതാണ്. കൗദാശിക വിവാഹബന്ധം മനുഷ്യന് വേർപെടുത്താനാവില്ല. മത്തായി സുവിശേഷകൻ 19:16ൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കുദാശ എന്ന നിലയിൽ വിവാഹം ഏകവും അവിഭാജ്യവുമാണ്. കാരണം വിവാഹം വെറും ഈലോകയാഥാർത്ഥ്യമല്ല. അതിൽ അഭൗമികമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നു. ദമ്പതിമാർ ഈ ബന്ധത്തിലൂടെ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തിയിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിത്തീരുന്നു. ഇതിനു വിരുദ്ധമായ നിയമം മോശ നല്കിയത് ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം മൂലം മാത്രമാണ്. ആദിമുതൽ അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല. സംയോഗം വഴി പൂർണ്ണത കൈവരാത്ത കൗദാശികവിവാഹബന്ധം ഗൗരവമായ കാരണങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ സഭാധികാരികൾക്ക് വേർപെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇവിടെ വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്തുകയല്ല പ്രത്യുത, നിയമപരമായും സത്താപരമായും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അവാസ്തവികത പ്രഖ്യാപിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുക.

വിവാഹം സ്നേഹത്തിന്റെ ബന്ധമാണ്. അങ്ങനെ യെക്കീൽ സ്നേഹമില്ലാതെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ കഴിയുന്ന നിരവധി ദമ്പതിമാർക്ക് വേർപെടുവാനാവില്ലേ? ഇല്ല. കാരണം, വിവാഹബന്ധം ഓരോ

ദിവസവും അഥവാ ഓരോ അവസരത്തിലും ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ അനുഭവിക്കുന്ന സ്നേഹബന്ധത്തിൽ ആശ്രയിച്ചല്ല നിലനിൽക്കുന്നത്. പ്രത്യുത അവർ വിവാഹം ചെയ്തപ്പോൾ എടുത്ത തീരുമാനവും, അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹവും അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവർ നടത്തിയ സ്നേഹപ്രതിജ്ഞയുമാണ് കൂദാശികതയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം. പിന്നീടുള്ള ജീവിതത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ചില അവസരങ്ങളിൽ ഇതിനു കുറവുവന്നാൽ വിവാഹം ഇല്ലാതാവുകയില്ല. മാനുഷികപശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഈ സ്നേഹാനുഭവത്തിനും അതിന്റെ അവതരണത്തിനും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ ഉണ്ടാവാം. വിവാഹത്തിൽ ലഭിച്ച കൃപാവരത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ സ്നേഹത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരുവാൻ ദമ്പതികൾക്ക് സാധ്യമാകും. അവർ ദൈവകൃപാവരത്തോട് സഹകരിക്കണം എന്നുമാത്രം. വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനായ ദൈവം ഇസ്രായേലിനോട് ചെയ്ത ഉടമ്പടിയുടെ പ്രതീകമായ വിവാഹവും നിലനിൽക്കുന്ന ഉടമ്പടിയാണ്.

3. സ്ഥിരത

വിവാഹത്തെ ഒരു ഉടമ്പടിയായി കാണുന്നുണ്ട്. നൈയാമികമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണിത്. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഉടമ്പടിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതിനാലാണിത്. എന്നാൽ ദൈവമനുഷ്യബന്ധം നൈയാമിക തലത്തിലുള്ള ഉടമ്പടി എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു കുട്ടായ്മയാണ്. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വമാകുന്ന ദൈവികകുട്ടായ്മയുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പകർപ്പുകളാണ് നാമീലോകത്തിൽ കാണുക. ദൈവമനുഷ്യബന്ധം ത്രിത്വൈകകുട്ടായ്മയിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ പങ്കുചേരലാണ്. വിവാഹവും ഒരു ഉടമ്പടിയെന്നതിനേക്കാൾ ഒരു കുട്ടായ്മയാണ്. ഇവിടെ നിയമങ്ങളല്ല, ഹൃദയത്തിന്റെ ഐക്യമാണ് ദമ്പതികളെ നയിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിലെ ദൈവികകുട്ടായ്മയുടെ ഈ ലോകപ്രതീകമാണ് വിവാഹത്തിലെ കുട്ടായ്മ. പിതാവും പുത്രനും അവരുടെ സ്നേഹമാകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവുമാകുന്ന ത്രിത്വൈകകുട്ടായ്മാനുഭവം വിവാഹത്തിലും നിറയുന്നു. ഭാര്യയും ഭർത്താവും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുകയും ആ സ്നേഹത്തിൽ ദൈവികസാന്നിദ്ധ്യം സംലഭ്യമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹത്തിലും ത്രിത്വൈകകുട്ടായ്മയുണ്ട്. ഭാര്യയും ഭർത്താവും കർത്താവും ഒന്നുചേരുന്നതാണ്. വിവാഹമെന്ന കുട്ടായ്മ ത്രിത്വൈകകുട്ടായ്മ സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവികഭാവമാണ്. വിവാഹത്തിലും ഭാര്യാഭർത്താകുട്ടായ്മയാൽ പുതിയ സൃഷ്ടി രൂപമെടുക്കുന്നു.

ത്രിത്വൈകകുട്ടായ്മ നിത്യമായ ഒരു ഭാവമാണ്. അവിടെ കാലഗണനകളോ, ഭാവവ്യത്യാസങ്ങളോ ഇതിന് തടസ്സമാവില്ല. പുത്രൻ മനു

ഷ്യാവതാരം ചെയ്ത് പരിമിതികളിൽ സ്വയം ഉൾചേർത്തപ്പോഴും പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടും ഐക്യത്തിലായിരുന്നതു പോലെ ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധം സ്ഥിരമായ ഒരു കൂട്ടായ്മയാണ്. അത് സ്ഥലകാല സാഹചര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം നിലനില്ക്കുന്ന സ്ഥിരബന്ധമാണ്. കുടാശയുടെ ആഘോഷാവസരത്തിൽ മാത്രം നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടായ്മയല്ല. മറിച്ച്, ജീവിതാവസാനം വരെ നിലകൊള്ളുന്ന ഐക്യമാണത്.

ദൈവികകൂട്ടായ്മയുടെ സാദൃശ്യമായ വിവാഹം ദൈവികകൂട്ടായ്മ സ്ഥിരമായി ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ സ്ഥിരമായ ഒന്നാണ്. സഭയ്ക്ക് മിശിഹായുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് വിവാഹം. ഈ ബന്ധമാകട്ടെ പൂർണ്ണവും, രക്ഷാകരവും, ഫലദായകവും സ്ഥിരവുമായ ഒന്നാണ്. ആകയാൽ ഇതിന്റെ പ്രതീകമായ വിവാഹബന്ധവും പൂർണ്ണവും രക്ഷാകരവും, ഫലദായകവും സ്ഥിരവുമായ ഒന്നായിരിക്കണം.

വിവാഹം രക്ഷാകരചരിത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാണ്. വിവാഹിതരായവരുടെ രക്ഷ സാധിതമാവുക ഈ കുടാശാജീവിതത്തിലൂടെയാണ്. രക്ഷാകരപ്രവർത്തനം നിത്യമായി നിലനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് എന്നതിനാൽ വിവാഹവും സ്ഥിരമായ ഒന്നാണ്.

4. ദമ്പതികളുടെ നന്മ

വിവാഹം ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന ദമ്പതിമാരുടെ സ്നേഹത്തെയും ഐക്യത്തെയും വിവാഹമോചനം നശിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ സുഗമമായ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ആവശ്യമായ പരസ്പരസഹായം ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യൻ ഏകനായിരിക്കുന്നത് നന്നല്ല (ഉൽപ 2:18).

5. കുട്ടികളുടെ നന്മ

വിവാഹത്തിന്റെ ഫലമാണ് കുട്ടികളുടെ നന്മ. എന്നാൽ, വിവാഹമോചനം മൂലം ഏറ്റവുമധികം പ്രയാസമനുഭവിക്കുന്നത് കുട്ടികളാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മയിൽനിന്ന് അവർക്ക് അവകാശമായി ലഭിക്കേണ്ട എല്ലാ നന്മകളും നഷ്ടമാകുന്നു. “പിതാക്കന്മാരെ, നിങ്ങളുടെ മക്കളെ പ്രകോപിപ്പിക്കരുത്. മറിച്ച് അവരെ കർത്താവിന്റെ ചൈതന്യത്തിനൊത്ത ശിക്ഷണത്തിലും ഉപദേശത്തിലും വളർത്തുവിൻ (എഫേ 6:4). അതോടൊപ്പം മക്കൾക്കുള്ള ഉപദേശം പൂർത്തിയാക്കുവാനും മാതാപിതാക്കന്മാർ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ ഒന്നിച്ചായിരിക്കണം. “മക്കളെ കർത്താവിൽ നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കുവിൻ. ഇതു നിങ്ങളുടെ കടമയാണ്”. നിങ്ങളുടെ അപ്പനെയും അമ്മയെയും ബഹുമാനിക്കുക; വാഗ്ദാനത്തോടുകൂടിയ

ആദ്യത്തെ പ്രമാണമാണത്. അപ്പോൾ നിനക്ക് ശ്രേയസ്സ് ഉണ്ടാവുകയും നീ ഭൂമിയിൽ ദീർഘനാൾ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യും” (എഫേ 6:1-3). ഈ വലിയ അനുഗ്രഹം മക്കൾക്ക് സംലഭ്യമാക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇടയാക്കണം.

6. സമൂഹത്തിന്റെ നന്മ

വിവാഹത്തിന്റെ സാമൂഹികമാനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് അതു സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുപകരിക്കും എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം. സമൂഹം നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനകൂട്ടായ്മയായ കുടുംബങ്ങൾ നിലനില്ക്കണം. അടുത്ത തലമുറയുടെ ശിക്ഷണവും പുരോഗമനവും ഉറപ്പുള്ള കുടുംബങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂല്യങ്ങൾ കൈമാറ്റപ്പെടുന്നതും സാമൂഹികവൽക്കരണം സാധിക്കുന്നതും കുടുംബത്തിലാണ്. കുടുംബത്തകർച്ച സമൂഹത്തിന്റെ നാശത്തിലേക്ക് വഴിതുറക്കുന്നു.

7. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നു

ത്രിതൈകകൂട്ടായ്മയാകുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ വിവാഹത്തിലൂടെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിലും ഭാഗഭാഗിത്വം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം ആരംഭിച്ച സൃഷ്ടികർമ്മം ഇന്ന് തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നത് മനുഷ്യരിലൂടെയാണ്. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയെന്ന വലിയ ഉത്തരവാദിത്വത്തിലേക്ക് വിവാഹത്തിലൂടെ ദമ്പതിമാർ വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവികസ്നേഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതും പരിപാലിക്കുന്നതുമാണ്. ദാവത്യകൂട്ടായ്മയിൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ജന്മമെടുക്കുന്നു. ആ കൂട്ടായ്മയിൽ അവർ വളരുന്നു.

കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ജന്മം നല്കുക എന്നത് വിവാഹം എന്ന കുടാശയുടെ ഭാഗമാണ്. അത് കൗദാശികതയ്ക്കപ്പുറത്തുനിന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഒന്നല്ല. വിവാഹത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകം തന്നെയാണ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ. ബോധപൂർവ്വം ഇത് മാറ്റിവയ്ക്കുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും വിവാഹത്തിന്റെ കൗദാശികതയ്ക്കു തന്നെ എതിരാണ്. പ്രത്യുല്പാദനത്തിലേക്ക് തുറന്നിരിക്കുന്ന സ്നേഹകൂട്ടായ്മയും അതിൽനിന്നുരുത്തിരിയുന്ന സംയോഗവുമാണ് വിശുദ്ധമായ വിവാഹബന്ധം.

ഭാര്യഭർതൃഹൃദയങ്ങളിൽ, അവരുടെ സ്നേഹത്തിൽ, രൂപമെടുക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ സംയോഗത്തിലൂടെ ഉദരത്തിൽ ഉരുവാകുകയും അവരുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ വളർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യണം. ഇതിന് എവിടെയെങ്കിലും ഭംഗം വന്നാൽ അത് മക്കളുടെ വളർച്ചയെ സാരമായി ബാധിക്കും. മൃഗങ്ങളുടെ ലൈംഗികവേഴ്ചപോലെയല്ല മാനുഷികബന്ധം.

സ്വങ്ങൾ. പരിശുദ്ധവും പരിപാവനുമായ വിവാഹമെന്ന കുദാശയുടെ ഭാഗമായി അവർ ഒന്നുചേരുന്നു. മക്കൾ അവിടെ ജന്മമെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ശാസ്ത്രപുരോഗതിയിൽ ഇന്ന് മക്കൾക്ക് ജന്മം കൊടുക്കാതിരിക്കുവാനും, ദാവത്യബന്ധത്തിനപ്പുറത്ത് കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുവാനും മനുഷ്യന് സാധ്യമാകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യമക്കൾ ഒരു വിലപന വസ്തുവായി അധഃപതിക്കുന്ന അവസ്ഥ. എന്നാൽ വിവാഹമെന്ന കുദാശയുടെ ചൈതന്യത്തിൽ ഇത്തരം പ്രവണതകളെ അംഗീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. കൃത്രിമജനനനിയന്ത്രണങ്ങളും ഭ്രൂണഹത്യയും ടെസ്റ്റഡ്യൂബ് ശിശുക്കളും വാടകഗർഭപാത്രങ്ങളും ക്ലോണിങ്ങുമെല്ലാം തകർന്നടിഞ്ഞ ദാവത്യജീവിതത്തിന്റെയും വിശ്വാസമില്ലാത്ത തലമുറകളുടെയും വ്യത്യസ്തവികലപ്രവണതകൾ മാത്രം. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന ദുഃഖദുരിതങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ ഉണർത്തുകയും പ്രവർത്തനശൈലിയെ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുകയും വേണം. ചുരുക്കത്തിൽ വിവാഹത്തിന്റെ മൂന്നുലക്ഷ്യങ്ങളായ വിശ്വസ്തത (സ്നേഹം), സൃഷ്ടികർമ്മം, കൗദാശികത (അവിഭാജ്യത) ഇവ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടണം.

വിവാഹത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

വിവാഹത്തിൽ വധുവരന്മാരുടെ പരസ്പര സമർപ്പണത്തിലൂടെ അവർ തമ്മിൽ പവിത്രമായ ഒരു ബന്ധം സംജാതമാകുന്നു. ഈ ബന്ധം ദൈവത്താൽ ആശീർവ്വദിക്കപ്പെട്ടതും സമൂഹത്തിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. വിവാഹജീവിതത്തിനാവശ്യമായ പ്രത്യേക കൗദാശികാനുഗ്രഹങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. മക്കളെ ദൈവമക്കളെന്ന നിലയിൽ വളർത്തുന്നതിനാവശ്യമായ കൃപാവരവും സംലഭ്യമാകുന്നു (ccc 1638 - 1641).

വിവാഹം ഒരു കുദാശയാണ്, ഇത് ഒരു ദൈവവിളിയുമാണ്. ആകയാൽ ദൈവികവും സഭാത്മകവും സാമൂഹികവുമായ ത്രിവിധതലങ്ങൾ വിവാഹജീവിതത്തിനുണ്ട്. വിവാഹം ദൈവിക നിയമത്താൽ നിയന്ത്രിതമാണെന്നു നാം കണ്ടു. സഭാമക്കളുടെ ഉടമ്പടി എന്നനിലയിൽ വിവാഹം സഭാത്മകമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. ഒരു കുദാശയെന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ അന്തഃസത്തയിൽ തന്നെ സഭാത്മകമാണ്. കാരണം കുദാശകൾ സഭയുടെ പ്രവൃത്തികളാണ്. അതിനാൽ ഇത് സഭാനിയമത്തിന് വിധേയവുമാണ്.

വിവാഹം സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ കുടുംബത്തിന് അടിത്തറയിടുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ ദമ്പതിമാർ സമൂഹത്തോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സമൂഹത്തിന്റെ

നിയമത്താൽ നിയന്ത്രിതവുമാണ് വിവാഹം. ഈ മൂന്നു തലങ്ങളിലും ദമ്പതിമാർക്ക് വലിയ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും കൈവരുന്നു. ഇവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ കൃപാവരം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാൽ ഈ കുദാശയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നു.

ഒരു ദൈവവിളിയെന്ന നിലയിൽ വിവാഹമെന്ന കുദാശയിലൂടെ ഉന്നതശുശ്രൂഷകൾക്കായി ദമ്പതിമാർ നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും അതിനായി അവർ പ്രാപ്തരാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. വിവാഹത്തിലൂടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായുള്ള നിത്യവും ദൃഢവുമായ സൗഹൃദബന്ധം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള വിളി ലഭിക്കുന്നു. വിവാഹം സ്വതന്ത്രമായും സമ്പൂർണ്ണമായും സമർപ്പിക്കുവാനുള്ള വിളിയാണ്. കൂടാതെ സ്നേഹവും സമർപ്പണവും വഴി പരസ്പരം വളർത്തുവാനും മക്കളെ ദൈവമക്കളായി വളർത്തുവാനും ജീവിതത്തികവിൽ എത്തുവാനുമുള്ള ദൈവവിളിയാണിത്.

വിവാഹമെന്ന കുദാശയിലും ദൈവവിളിയിലും അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള കുടുംബത്തെ ഗാർഹികസഭയെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് മതബോധനഗ്രന്ഥം വിവാഹത്തെ കുറിച്ചുള്ള പഠനം സമാപിപ്പിക്കുക. സഭ ദൈവത്തിന്റെ ഭവനമാണ്. ഓരോ കുടുംബവും ദൈവം വസിക്കുന്ന ഇടമാണ്. രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ ഒന്നു ചേരുമ്പോൾ അവിടെ തന്റെ സാന്നിധ്യം കർത്താവു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ വിവാഹമെന്ന കുദാശയിൽ രൂപംകൊള്ളുന്ന കുടുംബം യഥാർത്ഥദൈവികസന്നിധ്യമുള്ള ഇടമായിരിക്കും. അലക്സാണ്ട്രിയയിലെ വി. ക്ലൈമന്റ് എഴുതുന്നു: “രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ മിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചു കൂടുമ്പോൾ അവരുടെ മധ്യേ ഞാനുണ്ട്” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ആരെപ്പറ്റിയാണ്? പുരുഷനും സ്ത്രീയും ശിശുവും അല്ലെ അവർ? കാരണം പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും യോജിപ്പിക്കുന്നത് ദൈവമാണ് (സ്ത്രോമാത്ത 3, 10, 68) ദൈവികസ്നേഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതും പരിപാലിക്കുന്നതുമാണ്. അതുപോലെ കുടുംബവും സൃഷ്ടികർമ്മത്തിന്റെയും പരിപാലനയുടെയും വേദിയാണ്.

ഡോ. തോമസ് പൂവത്താനിക്കുന്നേൽ

End note

1. വിശദമായ പഠനത്തിന് E.Schillebeeckx, *Marriage : Human Reality and Saving Mystery*, pp. 11 - 101.
2. 1318 - 1332 വരെ പൗരസ്ത്യസുറിയാനി സഭയുടെ പാത്രീയാർക്കീസ്.
3. തോമസ് മണ്ണുരാംപറമ്പിൽ, *പിതാക്കന്മാരുടെ കുദാശാഭാഷ്യങ്ങൾ*, p.187.
4. E. Schillebeeckx, *Marriage; Human Reality and Saving Mystery*, pp. 111 ff

**ജ്ഞാനസ്നാനം
ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ**

ജ്ഞാനസ്നാനം എന്ന കൂദാശയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സഭകൾ തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

1. എന്തുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കർ ശിശുക്കൾക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുന്നത്?

കുട്ടികളെ പഴയ ഉടമ്പടിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്ന വ്യവസ്ഥാപിത മാർഗ്ഗമായിരുന്നു ഷേരനാചാരം (ഉല്പത്തി 17:1-14). ഷേരനാചാരത്തിനു പകരമാണ് ജ്ഞാനസ്നാനം. അതിനാൽ പുതിയ ഉടമ്പടിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന് വ്യവസ്ഥാപിതമായ മാർഗ്ഗം കുട്ടികളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനമാണ്. യഹൂദ മാതാപിതാക്കൾ 8 ദിവസം പ്രായമായ തങ്ങളുടെ മക്കളുടെ പേരിൽ ദൈവവുമായി ഉടമ്പടിവെച്ചു. അതുപോലെ ക്രൈസ്തവരായ മാതാപിതാക്കളും ജ്ഞാനസ്നാനമെന്ന കൂദാശയിലൂടെ തങ്ങളുടെ മക്കൾക്കുവേണ്ടി ദൈവവുമായി ഉടമ്പടി വയ്ക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാ സഭ ശിശുക്കളെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയതിനു

കാരണം, സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ അതായിരുന്നു ആചാരം എന്നതാണ്. ശിശുക്കളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ വിശുദ്ധ ലിഖിതം ഒരിക്കലും വിലക്കിയിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ മുഴുവൻ കുടുംബങ്ങളെയും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയ അനവധി സന്ദർഭങ്ങൾ അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അവയിൽ കുട്ടികളും, വേലക്കാരും അവരുടെ മക്കളും എല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരെല്ലാം കൂടി എണ്ണത്തിൽ അനവധിയുണ്ടായിരുന്നു. “കുടുംബസമേതം ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച അവർ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു” (അപ്പോ 16:15). “അപ്പോൾത്തന്നെ അവനും (പാറാവുകാരൻ) കുടുംബവും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു (അപ്പോ 16:33). സ്തൈഫാനോസിന്റെ കുടുംബത്തെക്കുടി ഞാൻ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് (1 കോറി 1:16) (അപ്പോ 18:8; 11:14 ഭാഗങ്ങളും കാണുക). വിവേകപൂർണ്ണമായ നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടുപോലെ, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റേതായ ഈ ലോകകാഴ്ചപ്പാടിൽ, കുടുംബം എന്നാൽ, കുട്ടികളും കൂടിയുള്ള ഭവനനിവാസികൾ എന്നാണ് അർത്ഥം. ഇത് പഴയനിയമത്തിലും വ്യക്തമായിരുന്നു. ജോസഫ് തന്റെ പിതാവിനും സഹോദരന്മാർക്കും പിതാവിന്റെ വീട്ടുകാർക്കുമെല്ലാം അംഗസംഖ്യയനുസരിച്ച് ആഹാരം കൊടുത്തു പോന്നു (ഉല്പ 47:12).

അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്നും അവരുടെ തൊട്ടടുത്ത പിൻഗാമികളിൽ നിന്നും നേരിട്ട് വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ആദിമ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സാക്ഷ്യം ഈ ആചാരത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. വിശുദ്ധ പോളി കാർപ്പിനെ നേരിട്ടു പരിശീലിപ്പിച്ചത് വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ സുവിശേഷകനായിരുന്നു. പോലിക്കാർപ്പിന്റെ പിൻഗാമിയായിരുന്നു വിശുദ്ധ ഐറേനിയൂസ് (140-205) മതവിരോധികളെയും നിന്ദകരെയും എതിർക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഐറേനിയൂസ് സുചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ജ്ഞാനസ്നാനം, ശിശുക്കൾ, കുട്ടികൾ, കൗമാരപ്രായക്കാർ, മുതിർന്നവർ, പ്രായപൂർത്തിയായവർ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാവരെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു എന്നാണ്. ഒറിജൻ (180-255) സ്ഥിരീകരിക്കുന്നത്, ശിശുക്കളുടെയും കുട്ടികളുടെയും ജ്ഞാനസ്നാനം അപ്പോസ്തോലന്മാർതന്നെ സ്ഥാപിച്ചതാണ് എന്നാണ്. കാർത്തേജിലെ കൗൺസിൽ (ഏ.ഡി. 253) ശിശുക്കൾ ജനിച്ചാൽ എത്രയും പെട്ടെന്ന് ജ്ഞാനസ്നാനം നടത്തണം എന്ന് കല്പിച്ചു. ശിശുക്കളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം ഒരു പുതുമയോ അല്ലെങ്കിൽ വിപ്ലവകരമായ ഒരു ആശയമോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ സഭയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെ കടുത്ത എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. പ്രായേണ, അത് സഭയിൽ സാർവ്വത്രികമായ ഒരു ആചാരം ആയിരുന്നു.

ആദിമസഭയ്ക്കാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇച്ഛയെക്കുറിച്ച് പുതിയതും നേരിട്ടുള്ളതുമായ അറിവ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. ഈ അറിവ് ഈ ആചാരത്തിന്റെ അടിവേരായി ഭവിച്ചു.

റോമിലെ പ്രാചീന ശവകുടീരങ്ങളിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച കുട്ടികളുടെ ശവസംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന ലിഖിതങ്ങളുണ്ട്. അത്തരം ലിഖിതങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇങ്ങനെ വായിക്കുന്നു: “പുതിയതായി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച അർക്കിഡിയ ഇവിടെ ശയിക്കുന്നു. അവൾക്ക് ഒരു വയസ്സും അഞ്ചുമാസവും ആയിരുന്നു പ്രായം. അവൾ ഫെബ്രുവരി 23-ാം തീയതി മരിച്ചു.” ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിയ്ക്കാത്ത കുട്ടിയ്ക്ക് ഉത്ഭവപാപം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ അവനെ/അവളെ എത്രയും പെട്ടെന്ന് ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തണം. കുട്ടികളെ ആഴത്തിൽ സ്നേഹിച്ച, ഏവരും രക്ഷിക്കപ്പെടണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ച, ക്രിസ്തു ആയിരിക്കും ഈ ആചാരത്തിന് അനുകൂലമായി ആദ്യം വാദിയ്ക്കുന്നത്.

2. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന് മുന്നുപാധിയായി വിശുദ്ധലിഖിത വിശ്വാസത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ടോ?

ഒരുവൻ ആദ്യം വിശ്വസിക്കണം, പിന്നീട് ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടണം എന്ന് തെളിയിക്കാൻ ചില എതിരാളികൾ വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു: അവരുടെ വാദം ഇതാണ്: യുക്തിയും വിവേകവും ശിശുക്കൾ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ, വിശ്വാസം തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ, അതിനാൽ അവരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തരുത്. പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന വിശുദ്ധലിഖിതഭാഗങ്ങൾ ഇവയാണ്: “കർത്താവായ യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുക” (അപ്പോ 16:31-33). കൂടാതെ ഒരുവൻ ആദ്യം വിശ്വസിക്കണം എന്നും പിന്നീട് ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടണം എന്നും വിശുദ്ധ മർക്കോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു: “വിശ്വസിച്ച സ്നാനം സ്വീകരിയ്ക്കുന്നവൻ രക്ഷിക്കപ്പെടും” (മർക്കോ 16:16). മറ്റുവാക്കുകളിൽ, വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം, അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവ അനുസരിച്ച് ആദ്യപടി പ്രസംഗിയ്ക്കുകയാണ്; പിന്നീട് ശ്രോതാക്കൾ വിശ്വസിക്കുകയും അവസാനം ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ഈ വേർതിരിവ് കാണിക്കുന്നില്ല, കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകൾ പൊതുവായിട്ടുള്ളതാണ്. “ആകയാൽ നിങ്ങൾപോയി എല്ലാ ജനതകളെയും ശിഷ്യപ്പെടുത്തുവിൻ. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാ

വിന്റെയും നാമത്തിൽ അവർക്കു ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചവയെല്ലാം അനുസരിക്കാൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കുവിൻ” (മത്താ 28:19-20). ഇവിടെ കർത്താവ് ശിഷ്യർക്ക് ത്രിമാന കല്പനയാണ് നൽകുന്നത്: അവർ ശിഷ്യരെയുണ്ടാക്കണം; അവരെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തണം; രക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യമായവ പഠിപ്പിക്കണം. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷമനുസരിച്ച്, ജ്ഞാനസ്നാനം ആദ്യം വരുന്നു; അതിനു പിന്നാലെ സുവിശേഷപ്രസംഗവും വിശ്വസിക്കലും. മർക്കോസ്, മത്തായി എന്നീ സുവിശേഷകർ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ആശയങ്ങളാണോ പറയുന്നത്? ദൈവവചനം നിത്യസത്യമാണ്. അതിൽത്തന്നെ വൈരുദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുകയില്ല. വ്യക്തമായ അനുമാനം ഇതാണ്. വിശ്വാസപ്രബോധനത്തിനു മുമ്പോ പിമ്പോ ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുവാൻ യേശുക്രിസ്തു തന്നെ ശിഷ്യരെ അധികാരപ്പെടുത്തി. അതായത്, ജ്ഞാനസ്നാനം ആദ്യം സ്വീകരിക്കുകയും തുടർന്ന് വിശ്വാസപ്രബോധനം നേടുകയും ചെയ്യുക അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വാസപ്രബോധനം നേടിയിട്ട് ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുക. ഇതുരണ്ടും ഒരൂപോലെ സ്വീകര്യവും അനുവദനീയവുമാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നം ജ്ഞാനസ്നാനമാണ്. അല്ലാതെ സ്വീകർത്താവിന്റെ പ്രായമല്ല. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം ക്രിസ്തീയതയുടെ ആദിമഘട്ടം അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് മുതിർന്നവരോട് ആദ്യം പ്രസംഗിയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതിനുശേഷം വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചവരെ ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ശിശുക്കളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം എന്ന പ്രശ്നം ഉയർന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു, കാരണം അന്ന് ക്രൈസ്തവരോ, ക്രൈസ്തവ കുടുംബങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് സുവിശേഷം പ്രസംഗിയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട്, മുതിർന്നവരിൽനിന്ന് അവർക്ക് ആരംഭിയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. മുതിർന്നവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തിയാൽ കുട്ടികളെ അവഗണിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? ക്രിസ്തീയതയുടെ ആദിമഘട്ടം പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, കുടുംബത്തിലെ എല്ലാവരും, മുതിർന്നവർ, കുട്ടികൾ, വേലക്കാർ, കുടുംബാംഗങ്ങൾ, അടിമകൾ, അവരുടെ കുട്ടികൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാവരും ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടു, എന്നാണ്. “...അപ്പോൾത്തന്നെ അവനും കുടുംബവും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.” (അപ്പോ 16:31-33). “കുടുംബസമേതം ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച അവൾ..”. (അപ്പോ 16:15). ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തീയ കുടുംബങ്ങൾ മത്തായിയുടെ വിവരണമാണ് അവലംബിയ്ക്കുന്നത്. ശിശുക്കൾക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകിയി

ട്ട്, മതബോധനത്തിലൂടെ, കുട്ടികൾ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ വളരുവാനും ദൈവകല്പനകൾ അനുസരിക്കുവാനും കത്തോലിക്കാമാതാപിതാക്കൾ കുട്ടികളെ സഹായിക്കുന്നു.

വിശ്വാസം മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി അവൻ സ്വതന്ത്രമായി നൽകിയ ഒരു ദൈവിക വരദാനമാണ്. വിശുദ്ധ പൗലോസ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “സ്വർഗ്ഗീയമായ എല്ലാ ആത്മീയവരങ്ങളാലും, ക്രിസ്തുവിൽ നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചവനും... ഈ കൃപയാകട്ടെ അവിടുന്ന് തന്റെ ജ്ഞാനത്തിലും, വിവേകത്തിലും നമ്മിൽ സമൃദ്ധമായി ചൊരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു” (എഫേ 1:3-8). അവിടുന്ന് ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നവരിൽ അവിടുന്ന് ഇച്ഛിയ്ക്കുമ്പോൾ ദൈവം തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി ചൊരിയുന്നു. ശൈശവ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ എതിരാളികൾ ഒട്ടും വഴങ്ങാത്ത മട്ടിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നതായി തോന്നുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ ഉദാരമനസ്കതയും സ്വതന്ത്രതയും കുട്ടികളിലേക്ക് വലിച്ചുനീട്ടരുത് എന്നാണ്. ശിശുക്കളെ സ്നേഹിക്കുകയും അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന യേശു, അവരുടെ ആത്മീയവളർച്ചയ്ക്കു വേണ്ടത് ഒരുക്കുകയില്ലേ? യേശു കൈകൾവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ചിലർ ശിശുക്കളെ അവന്റെ അടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു... ശിശുക്കൾ എന്റെ അടുത്തുവരാൻ അനുവദിക്കുവിൻ; അവരെ തടയരുത്. എന്തെന്നാൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവരെപ്പോലെയുള്ളവരുടേതാണ്. അവൻ അവരുടെമേൽ കൈകൾ വെച്ചശേഷം അവിടെ നിന്നു പോയി” (മത്താ 19:13-16). വീണ്ടും നാം ഇങ്ങനെ വായിക്കുന്നു: “ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിനെ സമീപിച്ചു ചോദിച്ചു: സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ വലിയവൻ ആരാണ്? യേശു ഒരു ശിശുവിനെ വിളിച്ച് അവരുടെ മദ്ധ്യേ നിർത്തിക്കൊണ്ട് അരുളിച്ചെയ്തു: സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, നിങ്ങൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ട് ശിശുക്കളെപ്പോലെ ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ല. ഈ ശിശുവിനെപ്പോലെ സ്വയം ചെറുതാവുന്നവനാണ് സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയവൻ. ഇതുപോലുള്ള ഒരു ശിശുവിനെ എന്റെ നാമത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ എന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു (മത്തായി 18:1-5).

കുട്ടികളെ വിശുദ്ധിയുടെ മാതൃകയായി പ്രതിഷ്ഠിച്ച യേശുവിന്, അവർ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെയായിരിക്കുവാനും അങ്ങനെ അവർക്ക് സ്വർഗരാജ്യം നിഷേധിക്കപ്പെടുവാനും അനുവദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ദൈവത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ യേശു കുട്ടികൾക്ക് എങ്ങനെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു എന്ന് വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പി

കുന്നു. “യേശു ഉദ്ഘോഷിച്ചു: സ്വർഗത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും നാഥനായ പിതാവേ, നീ ഇക്കാര്യങ്ങൾ ബുദ്ധിമാന്മാരിലും വിവേകികളിലുംനിന്ന് മറച്ച് ശിശുക്കൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു” (മത്താ 11:25). അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു: “ഈ വാഗ്ദാനം, നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും വിദൂരസ്ഥർക്കും നമ്മുടെ ദൈവമായ കർത്താവ് തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിളിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതാണ്” (അപ്പോ 2:39). ‘സന്താനങ്ങൾ’, ‘എല്ലാവരും’ എന്നീ വാക്കുകളിൽ ‘ശിശുക്കൾ’ ഉൾപ്പെടുന്നില്ലേ? ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത്തിന്റെ മക്കൾ പാഷണ്ഡരെപ്പോലെ വളരാൻ അനുവദിയ്ക്കണമോ? അവർ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിനു പുറത്തു നിർത്തപ്പെടേണ്ടവരാണോ? ബുദ്ധിവൈകല്യം സംഭവിച്ചവർ, ശിശുക്കൾ എന്നിവർക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനം നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് അവരെ ഒഴിവാക്കാൻ നമുക്ക് സത്യസന്ധമായി സാധിക്കുമോ-യുക്തിപരത ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവർക്ക് കഴിവില്ല എന്ന കേവലകാരണത്താൽ? സർവ്വകാരണികനായ ദൈത്തോട് വ്യവസ്ഥകൾ കല്പിയ്ക്കുവാൻ അല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ ഉദാരമനസ്കതയെ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്ക് എന്ത് അവകാശമാണുള്ളത്? അത്തരം സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കായി വാദിയ്ക്കുന്നവർ യേശുവിന്റെ ഈ വാക്കുകളെക്കുറിച്ചു വിചിന്തനം നടത്തുന്നത് നന്നായിരിക്കും:

“കപടനാട്യക്കാരായ നിയമജ്ഞരേ, ഫരിസേയരേ, നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം! നിങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ മുന്പിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അടച്ചുതളയുന്നു. നിങ്ങൾ അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല; പ്രവേശിക്കാൻ വരുന്നവരെ അനുവദിയ്ക്കുന്നുമില്ല” (മത്താ 23:13).

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വരദാനങ്ങൾ കോരിച്ചൊരിയപ്പെടുന്നതിന്, പ്രായമോ ലിംഗഭേദമോ അപ്രസക്തമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്ക് അവകാശമില്ല. അത് ശിശുക്കൾ, കുട്ടികൾ, പ്രായപൂർത്തി ആയവർ, മുതിർന്നവർ, സ്ത്രീകൾ, പുരുഷന്മാർ എന്നിങ്ങനെ ആരുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. ആത്മാവിന് അത് ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നവരിൽ, അത് ഇച്ഛിയ്ക്കുമ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കും. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും അതിനു പരിധി നിർണ്ണയിക്കുവാനുമുള്ള ധൈര്യം ആർക്കാണുള്ളത്? നമുക്ക് പത്രോസിനെ ശ്രവിക്കാം: “നമ്മെപ്പോലെതന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചു ഇവർക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനജലം നിഷേധിക്കാൻ ആർക്കെങ്കിലും

സാധിക്കുമോ? യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ അവർക്കു സ്നാനം നൽകുവാൻ അവിടുന്നു കല്പിച്ചു” (അപ്പ 10:47-48). ലൂക്കാ സുവിശേഷകൻ നമ്മെ ഇങ്ങനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു: “മറിയത്തിന്റെ അഭിവാദനം കേട്ടപ്പോൾ എലിസബത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ ശിശു കുതിച്ചുചാടി” (ലൂക്കാ 1:42). സ്നാനപര്യന്തേ എന്തെങ്കിലും വിശ്വസിക്കാൻമാത്രം പ്രായം എത്തിയിരുന്നോ? പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി മനുഷ്യന്റെ പ്രായം, ബുദ്ധി എന്നിവയെ അതിജീവിക്കുന്നു.

ശിശുക്കളുടെയും കുട്ടികളുടെയും ജ്ഞാനസ്നാനവേളയിൽ തല തൊട്ടപ്പനും തലതൊട്ടമ്മയും ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്ന് സഭ അനുശാസിക്കുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ നാമത്തിൽ അവർ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അവർക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് മതിയാവും. യേശു ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ആചാരവുമായി അത് പൊരുത്തപ്പെടുന്നു മുണ്ട്. മറ്റുവ്യക്തികളുടെ ആത്മീയ ശുഷ്കാന്തി, വിശ്വാസം എന്നിവ നിമിത്തം ദൈവം തന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ വർഷിക്കുന്നു എന്ന് വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കുന്നു. സോദോം നഗരത്തിനുവേണ്ടി അബ്രാഹാം ദൈവവുമായി മദ്ധ്യസ്ഥത യാചിക്കുന്നു (ഉല്പ 18:16-33). ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യൻ സൗഖ്യപ്പെടുന്നത് യേശു ക്രിസ്തുവിലുള്ള ശതാധിപന്റെ വിശ്വാസം നിമിത്തമാണ്. “പൊയ്ക്കൊഴുക: നീ വിശ്വസിച്ചതുപോലെ നിനക്ക് ഭവിക്കട്ടെ. ആ സമയത്തുതന്നെ ഭൃത്യൻ സുഖം പ്രാപിച്ചു” (മത്താ 8:5-13). ഇവിടെ ഭൃത്യൻ ഇടപെട്ടില്ല. ശതാധിപൻ യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം പരസ്യമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കാനാൻകാരിയായ സ്ത്രീയുടെ മകൾ സൗഖ്യപ്പെട്ടത് അവളുടെ അമ്മയുടെ അപേക്ഷമൂലമാണ് (മത്താ 15:21-28). തളർവാതരോഗി സൗഖ്യപ്പെട്ടത്, അവന്റെ സ്നേഹിതരുടെ വിശ്വാസംമൂലമാണ്. “അപ്പോൾ നാലുപേർ ഒരു തളർവാതരോഗിയെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു... അവൻ ഇരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ മേൽക്കൂര പൊളിച്ച്, തളർവാതരോഗിയെ അവർ കിടക്കയോടെ താഴോട്ടിറക്കി,... അവരുടെ വിശ്വാസം കണ്ടറിഞ്ഞ യേശു തളർവാതരോഗിയോടു പറഞ്ഞു: മകനേ നിന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു...ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു: എഴുന്നേറ്റ് നിന്റെ കിടക്കയുമെടുത്ത്, വീട്ടിലേക്ക് പോകുക. തൽക്ഷണം, അവൻ എഴുന്നേറ്റ്, കിടക്കയുമെടുത്ത്, എല്ലാവരും കാൺകെ പുറത്തേക്കുപോയി” (മർക്കോ 2:1-12). ഈ സംഭവത്തിൽ തളർവാതരോഗി സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു മുകസാക്ഷിയായിരുന്നു. അവൻ സൗഖ്യത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചില്ല. അത്ര

യ്ക്കുപോലും യേശുവിൽ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല (കൂടുതൽ സംഭവങ്ങൾക്കായി മർക്കോ 5:22-44, 5:22-23, 35-42, 9:14-27 ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക). ചില വ്യക്തികളുടെ വിശ്വാസം കണ്ടിട്ട്, മറ്റുചില വ്യക്തികളുടെ നാമത്തിൽ യേശു അത്ഭുതകരമായി ഇടപെട്ടു എന്ന് സുവിശേഷം വ്യക്തമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ശിശുക്കളുടെയും, കുട്ടികളുടെയും, മാതാപിതാക്കൾ, തലതൊട്ടപ്പനും അമ്മയും എന്നിവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യേശുവിന് പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാൻ കഴിയും. കൂടാതെ, ലക്ഷക്കണക്കിനു കുഞ്ഞുങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് വികസര രാജ്യങ്ങളിൽ യുക്തിചിന്തയ്ക്കുള്ള പ്രായം എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് മരിക്കുന്നു. അനുകമ്പയുടെ മുർത്തിമന്ദാവമായ, ഏവരും രക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന, കുട്ടികളെ തരളമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന യേശുവിന്, തങ്ങളുടേതല്ലാത്ത കുറ്റം നിമിത്തം നിഷ്കളങ്കരായ ഇവർക്ക് സ്വർഗത്തിലേക്ക് പ്രവേശനം നിഷേധിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?

ശുശ്രൂഷകന്റെ പരിശുദ്ധി ഗണിയ്ക്കാതെ, സ്വീകർത്താവിന്റെ ലിംഗഭേദം, പ്രായം എന്നിവ കണക്കിലെടുക്കാതെ ജ്ഞാനസ്നാനം ജന്മപാപവും കർമ്മപാപവും കഴുകിക്കളയുന്നു എന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിനാൽ, ശിശുക്കൾ പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ അല്ലെങ്കിൽ യുക്തിയും വിവേകവും ഉറയ്ക്കുന്ന പ്രായമാകുന്നതുവരെ എന്തിന് അവരുടെ ജ്ഞാനസ്നാനം വൈകിക്കണം? വാദഗതി കുറച്ചുകൂടി മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോയാൽ, തങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണം തരുന്നത് എന്തിന്, തങ്ങളെ കൂളിപ്പിക്കുകയും വസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എന്തിന് എന്ന് ശിശുക്കൾ മനസ്സിലാക്കിയെന്നു വരില്ല. എന്നുവെച്ച്, മാതാപിതാക്കൾ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണം നൽകരുത്, കൂളിപ്പിക്കുകയും വസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യരുത് എന്ന് അതിനർത്ഥമുണ്ടോ? കൂടാതെ, ശിശുക്കൾക്ക് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുന്നതിൽനിന്ന് കർത്താവ് ഒരിടത്തും അപ്പസ്തോലന്മാരെ വിലക്കിയിട്ടില്ല എന്നതും പ്രസക്തമാണ്. ക്രൈസ്തവരായ മാതാപിതാക്കൾക്കു ജനിച്ച പ്രായപൂർത്തിയായ കുട്ടികൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മതപരമായ പരിശീലനം നേടിയതിന്റെ ഒറ്റ ഉദാഹരണം പോലും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം നൽകുന്നില്ല.

3. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെ മരിക്കുന്ന ശിശുക്കളുടെ വിധി എന്താണ്? അവർ നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിനാണോ അതോ നിത്യനരകശിക്ഷയ്ക്കാണോ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?

ഈ പ്രശ്നത്തിൽ വെളിപാട് വ്യക്തമായ വെളിച്ചം വീശുന്നില്ല. അതിനാൽ ദൈവിക വെളിപാടിനാൽ പ്രബുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മനു

ഷ്യയുക്തിയെ നാം ആശ്രയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നേരേമറിച്ച്, ദൈവം നീതിമാനും, സത്യസന്ധനുമാണ് എന്ന് നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവിക വെളിപാട് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത് ദൈവം കരുണാമയനും അനുകമ്പയുള്ളവനുമാണ് എന്നാണ്. വ്യക്തമായ അനുമാനം ഇതാണ്: യുക്തിചിന്തയ്ക്കു മാത്രമുള്ള പ്രായമെത്താത്ത ശിശുക്കൾ തന്മൂലം മനുപൂർവ്വം വ്യക്തിപരമായ പാപം ചെയ്യാൻ ശേഷിയുള്ളവരല്ല. നീതിമാനും, സ്നേഹമയനും, കരുണാമയനും, അനുകമ്പ നിറഞ്ഞവനുമായ ദൈവത്തിന് അവരെ നരകത്തിലേക്ക് ശിക്ഷിച്ചുതള്ളുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതേസമയം ഈ ശിശുക്കൾക്ക് ജന്മപാപം നിമിത്തം സ്വർഗപ്രവേശനത്തിന് അർഹതയില്ല. മാതാപിതാക്കളിൽനിന്ന് അവരിലേക്ക് സംക്രമിക്കപ്പെട്ടതാണ് ജന്മപാപം. കത്തോലിക്കാസഭ ഇങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു: ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെ മരിക്കുന്ന ശിശുക്കളെ സംബന്ധിച്ച്, അവരെ, അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള മൃതസംസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, ദൈവകാര്യത്തിന് സമർപ്പിക്കുവാനേ സഭയ്ക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. തീർച്ചയായും, സകല മനുഷ്യരും രക്ഷിക്കപ്പെടണം എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കാര്യവും, യേശുവിന് കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള താരതമ്യവും, ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ അവിടുത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു: “ശിശുക്കൾ എന്റെയടുത്തുവരാൻ അനുവദിയ്ക്കുവിൻ. അവരെ തടയരുത്” (മർക്കോ 10:14). ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കാതെ മരിച്ച കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് രക്ഷാമാർഗമുണ്ട് എന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം

ചില പണ്ഡിതർ “ലിംബോ” എന്ന ആശയം കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനസ്നാനം ലഭിക്കാതെ മരിക്കുന്ന ശിശുക്കൾ സ്വാഭാവിക സന്തുഷ്ടിയോടെ എന്നനേയ്ക്കുമായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ് ഇത് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാസഭ, ഈ ആശയം ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അവളുടെ മതബോധനത്തിൽ ഇതെക്കുറിച്ച് പരാമർശവുമില്ല. സഭാചരിത്രത്തിൽ വിശുദ്ധ തോമസ് ഉൾപ്പെടെ അനവധി ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ‘ലിംബോ’യെ സ്വാഭാവികസന്തുഷ്ടിയുടെ ഒരു അവസ്ഥയായി കരുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിലെ അന്തേവാസികൾ ദൈവത്തെ മുഖത്തോടു മുഖം ദർശിക്കുന്നില്ല. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, “നിത്യസൗഭാഗ്യദർശനം” കൂടാതെയുള്ള സ്വാഭാവിക സന്തുഷ്ടിയുടെ ഒരു അവസ്ഥയാണ് ലിംബോ. ദൈവനീതിയുടെയും കാര്യത്തിന്റെയും ദൈവികസവിശേഷതകൾ സംയോജിപ്പിച്ച് മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രശ്നത്തിന് തൃപ്തികരമായ ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നു ലിംബോ എന്ന ആശയം.

4. മൂപ്പതാം വയസ്സിലാണ് യേശു ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചത്. അതിനാൽ, വ്യക്തി പ്രായപൂർത്തി എത്തിയതിനുശേഷം മാത്രമേ ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകാവൂ എന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലേ?

1983-ൽ ചെന്നൈയിലെ അമ്മിണിഞ്ഞിക്കരയിലെ അസൻഷൻ ചർച്ചിൽ ഞാൻ വികാരിയായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയായിരുന്നു. അണ്ണാനഗറിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പാസ്റ്റർ ഒരുദിവസം എന്നെ ഓഫീസിൽവന്നു കണ്ടു. ശൈശവ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ നിയമവിരുദ്ധ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വിശദമായി പറഞ്ഞു. യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് 30-ാം വയസ്സിൽ പ്രായപൂർത്തിയായിട്ട് ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വാചാലമായി സംസാരിച്ചു. ആദിമസഭയിൽ ശൈശവജ്ഞാനസ്നാനം പതിവായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ശിശുക്കൾക്കും കുട്ടികൾക്കും ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുള്ള അവസരം നിഷേധിച്ച്, സ്വർഗത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നത് രക്ഷകന്റെ അനുകമ്പാർദ്രമായ മനോഭാവത്തിന് വിരുദ്ധമായിരിക്കും എന്ന് ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. ശിശുമരണനിരക്ക് വളരെ ഉയർന്നിരിക്കുന്ന ആഫ്രിക്ക, ഏഷ്യ എന്നീ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇത് ഏറെ ശരിയാണ്. നേരത്തെ വ്യക്തമാക്കിയ ചോദ്യങ്ങളിലെ വാദഗതികൾകൂടി ഞാൻ എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. സകല വാദഗതികളും വ്യർത്ഥമായപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാം അവിടുത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ വിശദാംശവും പകർത്തണം എന്നുപറയുന്നത് “ഇത്തിരി അധികപ്പറ്റാണ്” എന്ന് ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. “നിങ്ങളുടെ വാദത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ, 30-ാം വയസ്സിൽ നിങ്ങൾ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കണം; മൂന്നു വർഷത്തിനുശേഷം കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെടണം.” യുക്തി അമ്പരപ്പുള്ളവാക്കുന്നതായിരുന്നു. അതിനാൽ, പാസ്റ്റർക്കും പെട്ടെന്ന് അമ്പരപ്പായി. യേശുവിനെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അനുകരിക്കുന്നതിന് പാസ്റ്റർ ബെൽഹേമിലെ കാലിത്തൊഴുത്തിൽ ജനിക്കണം, ഛോരനാചാരത്തിനു വിധേയനാകണം, ഈജിപ്തിലേക്കുപലായനം ചെയ്യണം, 12-ാം വയസ്സിൽ ദൈവാലയത്തിൽ കാണാതാകണം, 30-ാം വയസ്സിൽ ജോർദ്ദാനിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടണം, മരുഭൂമിയിൽ 40 രാവു 40 പകലും ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയുമായി കഴിയണം, ഗ്രാമങ്ങൾതോറും മൂന്നുവർഷക്കാലം ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കണം, അതഭൂതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കണം, മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിക്കണം, ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠിക്കണം, 33-ാം വയസ്സിൽ ഒറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെടണം, അവസാനം കാൽവരി മലയിൽ കുരിശിൽ തറ

യ്ക്കപ്പെടണം, അവസാനം മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർത്ത്, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്യണം. സ്വന്തം ചിന്തയുടെ യുക്തിപരമായ പരിണതഫലങ്ങൾ കേട്ട് പാസ്റ്റർ ശരിക്കും അവരന്നു. ബഹളമൊന്നുമുണ്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹം ഓഫീസിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി. അടുത്തദിവസം അയാൾ ഉണർന്നത് കുറേക്കൂടി വിവേകിയായിട്ടായിരിക്കും എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ബൈബിളിന്റെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം നമ്മെ ഒരിടത്തും എത്തിക്കുന്നില്ല എന്ന് നാം നമ്മെത്തന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നം, ജ്ഞാനസ്നാനം എന്ന കുടാശയിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അനുവദിയ്ക്കുക എന്നതാണ്. പ്രായം, അല്ലെങ്കിൽ സ്ത്രീപുരുഷഭേദം ഇവയിലൊക്കെ നിർബന്ധം പിടിച്ചാൽ യഥാർത്ഥ വസ്തുത നഷ്ടമാകും.

5. യേശു ജോർദ്ദാൻ നദിയിൽ മുങ്ങിയാണ് ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചത്. അതിനാൽ സകല ക്രൈസ്തവരും ഏതെങ്കിലും നദിയിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടു വേണ്ട ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടാൻ?

വിശുദ്ധ മത്തായി ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: “സ്നാനം കഴിഞ്ഞയുടൻ യേശു വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറി...” (മത്താ 3:16). “അവൻ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറി” എന്ന വാക്യം, വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനമാണ് യേശു സ്വീകരിച്ചത് എന്നു വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, ഈ ചോദ്യം ഊഹാധിഷ്ഠിതമാണ്, കൂടാതെ, വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം ആവശ്യമാണ് എന്ന് ഉദ്ധരണി വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ഇത് ദൈവവചനത്തെ വളച്ചൊടിക്കലല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തി, ജലത്തിന്റെ ഗുണമനുസരിച്ച് വ്യവസ്ഥീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. വെള്ളം എടുക്കുന്ന സ്രോതസ്സിനെയും അത് ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. നദിയോ, കിണറോ, തടാകമോ എന്നതും പ്രശ്നമല്ല. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുന്നത് ഒരു പക്ഷേ ശരീരത്തിലെ അഴുക്ക് വൃത്തിയാക്കുവാൻ സഹായകമായേക്കും. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകി വൃത്തിയാക്കുക എന്നതാണ്. ഇതിന്, യേശു അവസാനത്തെ അത്താഴത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയതുപോലെ ഒരു കപ്പ് വെള്ളമായാലും മതിയാവും. “ശിമയോൻ പത്രോസ് പറഞ്ഞു: കർത്താവേ, എങ്കിൽ എന്റെ പാദങ്ങൾ മാത്രമല്ല, കരങ്ങളും ശിരസ്സുംകൂടി കഴുകണമേ! യേശു പ്രതിവചിച്ചു: കുളികഴിഞ്ഞവന്റെ കാലുകൾ മാത്രമേ കഴുകേണ്ടതുള്ളൂ. അവൻ മുഴുവൻ ശുചിയായിരിക്കും!” (യോഹ 13:10). ഇവിടെ, യേശു ജലത്തിൽ മുങ്ങുന്നതു നിഷ്കർഷിക്കുന്നതിനു പക

രം, ഒരു കപ്പു വെള്ളം കൊണ്ട് പത്രോസിന്റെ പാദങ്ങൾ കഴുകുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനംപോലെ, അത് ബാഹ്യമായ ഒരു അടയാളമായിരുന്നു. ആന്തരികശുചീകരണവും, ആന്തരിക കൃപയും ഉളവാക്കുന്ന ഒരു അടയാളം.

ആദിമ ക്രൈസ്തവർ ജോർദ്ദാൻ പോയിട്ട്, കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു പുഴയിൽപ്പോലും മുങ്ങിയല്ല ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടത് എന്ന് സുവിശേഷങ്ങൾ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പന്തക്കുസ്താദിനത്തിൽ ജറുസലേമിൽ നദികളില്ലായിരുന്നു എന്നത് അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുതയാണ്. ജോർദ്ദാൻനദി ആ നഗരത്തിൽ നിന്ന് 300 കിലോമീറ്ററോളം അകലെയായിരുന്നു. ആ മുവായിരം പേരും ജലത്തിൽ മുങ്ങിയാണോ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചത്? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഏതുമനദിയിൽ? കൂടാതെ, എത്രോപ്യക്കാരുടെ ഷൺഡൻ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചത് നദിയിൽ മുങ്ങിയിട്ടായിരുന്നില്ല. ചെറിയ ഒരു കുഴിയിലോ, കുള്ളത്തിലോ ഇറങ്ങി തലയിൽ വെള്ളം തളിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. “അവർ പോകുമ്പോൾ ഒരു ജലാശയത്തിങ്കലേത്തി. അപ്പോൾ ഷൺഡൻ പറഞ്ഞു. “എന്നെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തേണ്ടതിന് എന്തെങ്കിലും തടസ്സമുണ്ടോ?... അവർ ഇരുവരും വെള്ളത്തിലിറങ്ങി. പീലിപ്പോസ് ഷൺഡൻ സ്നാനം നൽകി (അപ്പോ 8:36-38). അതുപോലെ, ശതാധിപനായ കൊർണേലിയൂസ് അയാളുടെ ഭവനത്തിൽ വെച്ചു സ്നാനപ്പെട്ടു. ഒരുപക്ഷേ, കിണറ്റിൽനിന്നു കോരിയ വെള്ളമായിരിക്കാം അതിന് ഉപയോഗിച്ചത് (അപ്പോ 8:36-38). ജയിലറുടെയും അയാളുടെ മുഴുവൻ കുടുംബത്തിന്റെയും കഥയും ഇങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു (അപ്പോ 16:33). ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളിലും നദിയുടെയോ, അതിൽ മുങ്ങുന്നതിന്റെയോ പ്രശ്നം ഉദിച്ചതേയില്ല.

ഈ വിഷയം ആഴത്തിൽ അപഗ്രഥിച്ചാൽ, അപ്പസ്തോലന്മാർപോലും ജലത്താൽ സ്നാനപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്ന് നമുക്ക് മനസിലാകും. അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലാണ് സ്നാനപ്പെട്ടത്. വാസ്തവത്തിൽ സ്നാനപര്യായം എന്നാൽ ജനങ്ങളോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: “ഞാൻ ജലംകൊണ്ട് നിങ്ങളെ സ്നാനപ്പെടുത്തി... അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും, അഗ്നിയോടും നിങ്ങളെ സ്നാനപ്പെടുത്തും” (മത്താ 3:11). ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം, ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുക എന്നതാണ്. എന്നാൽ, പ്രസ്തുത കൂദാശ നിർവഹിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികരീതി, സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരത്തിൽപ്പെടുന്നു. Didache അഥവാ, പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, പുതിയനിയമം രചിക്കപ്പെട്ട അതേകാലത്ത്

എഴുതപ്പെട്ടതാണ് (70-100 AD). അത് ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: ജ്ഞാനസ്നാനം, ജീവജലത്തിൽ, പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ നൽകപ്പെടണം. ജീവനുള്ള ജലമില്ലെങ്കിൽ, മറ്റു സാധാരണ ജലമുപയോഗിക്കുക. തണുത്ത വെള്ളം ഉപയോഗിക്കാനാവില്ല എങ്കിൽ, ചെറുചൂടുള്ള വെള്ളം ഉപയോഗിക്കുക. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ ശിരസ്സിൽ മൂന്നുതവണ വെള്ളമൊഴിക്കുക” അതിനാൽ, തലയിൽ വെള്ളം ഒഴിക്കുന്ന ആചാരം, അപ്പസ്തോലിക കാലം മുതൽ കൈമാറി വന്നതാണ് എന്നു കാണാം. സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായ ഒരിജൻ ഇതിനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഉപസംഹാരമായി പറയാവുന്നത്, ജലത്തിൽ മുങ്ങിയുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം അസാധ്യമാണ് എന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ കരുതുന്നില്ല എന്നാണ്. പക്ഷേ, ഒരു സാർവ്വത്രികരൂപം എന്ന നിലയ്ക്ക് അത് പ്രായോഗികമാണ് എന്നു കരുതുന്നില്ല. സഭയിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുന്നത് തലയിൽ വെള്ളം ഒഴിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഇതിന് കാരണം, ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യത്തിനു ജലം ലഭ്യമല്ല എന്നതാണ്. കൂടാതെ, ശിശുക്കളെ സംബന്ധിച്ച് പൂർണ്ണമായും വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നത് ക്രൂരമായിരിക്കും. രോഗികൾക്ക് അത് മാരകവും. തടവുപുള്ളികൾക്ക് അസാധ്യവുമായിരിക്കും. അവസാനമായി, ഈ ആചാരം, അപ്പസ്തോലിക കാലംമുതൽ നമ്മിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നതാണ്.

ഡോ. ആന്റണി നെറ്റിക്കാട്ട് സി.എം

വി. കുർബ്ബാന ചില എക്യുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ

വി. കുർബ്ബാന എന്ന കുദാശയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സഭകൾ തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

1. എന്തുകൊണ്ടാണ് സഭ ദിവസവും കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്നത്? അങ്ങനെ വീണ്ടും വീണ്ടും ക്രിസ്തുവിനെ കുരിശിൽ താഴ്ക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ക്രിസ്തുവിന്റെ ത്യാഗം ലോകത്തെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ലേ?

വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന കാൽവരിയിലെ ത്യാഗവുമായി, ബലിയുമായി, ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. ലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വീണ്ടെടുപ്പും ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകരകൃപകൾ, ഗുണസവിശേഷത

കൾ, പുണ്യങ്ങൾ ഇവ വ്യക്തികളുടെ ആത്മാക്കളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കാൽവരിയിലെ തന്റെ ത്യാഗബലിയിലൂടെ മനുഷ്യരാശിയുടെ രക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യമായ സകല കൃപകളും യേശു നേടി. എന്നാൽ, കുരിശിൽ നേടിയ ഈ കൃപകൾ നമുക്ക് ബാധകമാക്കണം. ഇത് വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലെ ത്യാഗത്തിൽ, ബലിയിൽ നമ്മുടെ സഹകരണത്തോടെ സംഭവിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയും കാൽവരിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നത്, നാം ഒരു വസ്തുത മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴാണ്. ഇപ്പോൾ മഹതീകരിക്കപ്പെട്ട ഇതേ യേശുക്രിസ്തു വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ അൾത്താരയിൽ സന്നിഹിതനാണ്. തന്റെ നശ്വരമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടെ, കുരിശിൽ അവിടുന്ന് സന്നിഹിതനായിരുന്നതുപോലെയാണ് അത്. ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ അവിടുന്ന് നശ്വരമല്ല. അഥവാ, മനുഷ്യശരീരമുള്ള വ്യക്തിസ്വരൂപത്തോടുകൂടി സഹിക്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്ക് കഴിവില്ല. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ യേശു തന്റെ ഗുണങ്ങൾ, കൃപകൾ, അനുഗ്രഹങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം നമ്മുടെ പാപം നിറഞ്ഞ മാനവികതയിൽ, മനുഷ്യരാശിയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതായി, വിശുദ്ധകുർബ്ബാന ഒരു ത്യാഗബലിയാണ്. അത് പ്രധാനമായി ആരാധനയുടെയും കൃതജ്ഞത അർപ്പണത്തിന്റെയും യാചനയുടെയും അപേക്ഷയുടെയും പ്രായശ്ചിത്തം. പരിഹാരം, അനുരഞ്ജനം എന്നിവയുടെയും ബലിയാണ്. ഒരു മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും സമൂന്നതമായ ആദരവിന്റെയും ബഹുമതികളുടെയും രൂപം ബലിയാണ്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാന, ക്രിസ്തു പിതാവിനു സമർപ്പിക്കുന്ന ആരാധന, കൃതജ്ഞത പ്രാർത്ഥനയാചനകൾ, പരിഹാരം, അനുരഞ്ജനം എന്നിവയുടെ തുടർച്ചയാണ്. എങ്കിലും, കാൽവരിയിൽ ഈ ബലി രക്തരൂക്ഷിതമായിരുന്നു. കുരിശാരോഹണത്തിലൂടെ അത് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശാരീരികമരണത്തിന് ഇടയാക്കി. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിൽ അതേ യേശു രക്തരഹിതമായ രീതിയിൽ ഇപ്പോൾ തന്നെത്തന്നെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നു; കാരണം, ഇപ്പോൾ അവിടുന്ന് മഹതീകരിക്കപ്പെട്ടു; അമർത്യനായി, ത്യാഗം സഹിക്കാനാവാത്തവനായി. അതായത്, സ്വന്തം ജഡിക വ്യക്തിസ്വരൂപത്തിൽ മരണം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയാത്തവനായി.

വിശുദ്ധകുർബ്ബാന ഒരു യഥാർത്ഥ ബലിയാണ്. കാരണം, അതിൽ, കാൽവരിയിൽ തന്നെത്തന്നെ ദാനം ചെയ്ത, സമർപ്പിച്ച അതേ യേശുക്രിസ്തു, ഇപ്പോൾ അൾത്താരയിൽ തന്നെത്തന്നെ

നൽകുന്നു. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ ബലിയിൽ, യേശു തന്നെയാണ് പുരോഹിതൻ. അതേ യേശു തന്നെയാണ് ബലി വസ്തു, അഥവാ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തി. ബലിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം കാൽവരിയിലേതുപോലെ തന്നെ. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ ബലിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അഭിഷിക്തനായ വൈദികൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പവിത്രമായ വ്യക്തിസ്വരൂപത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ആ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിലാണ് ശുശ്രൂഷകൻ വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ ബലി അർപ്പിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലെ ബലിയുടെ യഥാർത്ഥ ബലിവസ്തു, ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തി, യഥാർത്ഥ ശരീരരക്തങ്ങളോടെ അതേ യേശുതന്നെയാണ്. ബലിയർപ്പണരീതി മാത്രമാണ് വ്യത്യസ്തം. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലെ ബലിയർപ്പണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം കാൽവരിയിലേതുതന്നെയാണ് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുക; അവിടുത്തേക്ക് നമ്മുടെ കൃതജ്ഞത അർപ്പിക്കുക, നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി യാചിക്കുക, പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുക, അവിടുത്തെ കാര്യം നേടുക. കാൽവരിയിൽ ക്രിസ്തു നമ്മുടെ രക്ഷ ഉറപ്പാക്കി. ഇപ്പോൾ മുഖ്യമായും വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലൂടെയാണ് തന്റെ കൃപയുടെ സമ്പത്തു മുഴുവൻ അവിടുന്ന് നൽകുന്നത്, വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ അനന്തമായ ഗുണങ്ങൾ നമുക്കു ബാധകമാക്കുന്നത്. ട്രെന്റിയിലെ കൗൺസിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലെ ബലി ഒതുതരത്തിലും ക്രിസ്തു കുരിശിൽ അർപ്പിച്ച ബലിയെ കുറച്ചുകാണിക്കുകയോ, അതിനെ ബലഹീനമാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.”

കത്തോലിക്കാ മതബോധനം പഠിപ്പിക്കുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയും വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലെ ബലിയും ഒരേ ബലിതന്നെയാണ് എന്നാണ്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ദിവ്യബലിയിൽ, കുരിശിന്റെ അർത്ഥാരയിൽ രക്തം ചിന്തി സ്വയം അർപ്പിച്ച അതേ ക്രിസ്തു ഉൾക്കൊള്ളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവലയത്തിലെ അർത്ഥാരയിൽ രക്തരഹിതമായ രീതിയിൽ അതേ ക്രിസ്തു ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തു വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിൽ വീണ്ടും കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെടുകയല്ല. പ്രത്യുത, ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശാരോഹണവും കുരിശുമരണവും വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിൽ സന്നിഹിതമാണ്. അത് അവസാനത്തെ അത്താഴത്തിന്റെയും കുരിശുമരണത്തിന്റെയും പുനഃരാവിഷ്കരണമാണ്. ക്രിസ്തു സഭയോടു കല്പിച്ച അതേ രീതിയിൽ അതു ചെയ്യുന്നു. “സമയമായപ്പോൾ... ഇത് എന്റെ ശരീരമാണ്... എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുവിൻ. അപ്രകാരം തന്നെ അത്താഴത്തിനുശേഷം അവൻ പാനപാത്രമെടുത്ത് അരുളിച്ചെയ്തു...” (ലൂക്കാ 22:14-20).

ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ സഭ വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയെ ഒരു ബലിയായി കരുതിയിരുന്നു. ഏ.ഡി. 70 നും 100 നും ഇടയ്ക്ക് എഴുതപ്പെട്ട Didache (പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ -14) അത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ദിവസം തന്നെ (ഞായറാഴ്ച); അപ്പം മുറിയ്ക്കുന്നതിനും കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കുന്നതിനും പൊതുകൂട്ടായ്മയിൽ ഒന്നുചേരുക. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ബലിയർപ്പണം സംശുദ്ധമാകേണ്ടതിന് പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുക. സഹോദരനുമായി കലഹിക്കുന്ന ഒരുവനും, അവർ അനുരഞ്ജനപ്പെടുന്നതുവരെ നിങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ പങ്കുചേരരുത്. നിങ്ങളുടെ ബലിയർപ്പണം മലീമസമായിത്തീരരുത്. അന്ത്യോക്യായിലെ വിശുദ്ധ ഇഗ്നേഷ്യസിനു പറയാനുള്ളത് ഇതാണ് “നിങ്ങളെല്ലാവരും, അതുകൊണ്ട്, ഒരു പൊതു ബലിയർപ്പണം നടത്തുന്നു എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുക. കാരണം, നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു ശരീരമേയുള്ളൂ; അവിടുത്തെ രക്തവുമായി ഐക്യപ്പെടുന്ന ഒരു പാനപാത്രമേയുള്ളൂ. ബലിയർപ്പണത്തിന്റെ ഒരേയൊരു അർത്ഥാരയേ ഉള്ളൂ (ഫിലാഡൽഫിയക്കാർക്കുള്ള കത്ത്. AD 110). രക്തസാക്ഷിയായ, മാർട്ടിന്റെ വാക്കുകളും അതുപോലെതന്നെ പ്രബുദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്: മലാക്കിയുടെ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചതിനുശേഷം (1:10-11) അവിടുന്ന് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: പ്രവാചകൻ, എല്ലാ സ്ഥലത്തും അവിടുത്തേയ്ക്ക് ബലികളർപ്പിക്കുന്ന നമ്മെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു. അതായത് “വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലെ അപ്പവും, പാനപാത്രവും” (യഹൂദനായ ട്രൈമോയുമായുള്ള സംഭാഷണം ഏ.ഡി. 155).

2. ദിവ്യകാരുണ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം കേവലം പ്രതീകാത്മകമോ അല്ലെങ്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമോ ആണ് എന്ന് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ വിശ്വസിക്കുമ്പോൾ, ദിവ്യകാരുണ്യം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥശരീര രക്തങ്ങളാണ് എന്ന് എന്തുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്?

സഭാസമീപമാണ് വ്യക്തവും, ദുരുഹതയില്ലാത്തതുമാണ്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാന, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശരീര രക്തങ്ങളാണ്. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ സമയത്ത്, പവിത്രീകരണത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ, കൗദാശികമായും, സാരാംശത്തിലും, ശരീര രക്തങ്ങളിൽ, ആത്മാവിലും ദൈവികതയിലും, അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും സാദൃശ്യത്തിൽ സന്നിഹിതനാണ്. Transubstantiation - അഥവാ

ദ്രവ്യാന്തരീകരണത്തിന്റെ (അപ്പവും വീഞ്ഞും മാംസരക്തങ്ങളായി തീരുന്നതിന്റെ) സിദ്ധാന്തം എന്നാണ് ഇത് അറിയപ്പെടുന്നത്. ദിവ്യ കാരുണ്യത്തിൽ യഥാർത്ഥ സാന്നിധ്യത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം എന്നും ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു. ഇതിനർത്ഥം അപ്പവും വീഞ്ഞും ഒരു പരിണാമത്തിനു വിധേയമാകുന്നു; യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശരീരരക്തങ്ങളായിത്തീരുന്നു എന്നാണ്. അവസാനത്തെ അത്താഴവേളയിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു പറഞ്ഞതും കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതുതന്നെയാണ്: “...ഇത് എന്റെ ശരീരം ആകുന്നു... ഇത് എന്റെ രക്തം ആകുന്നു...” (മത്താ 26:26-28). മർക്കോസും സമാനപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു: ഇത് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു...ഇത് എന്റെ രക്തം ആകുന്നു” (മർക്കോ 14:22-24). വിശുദ്ധ ലൂക്കോസും ഏറെക്കുറെ ഇതേ വാക്കുകൾ, അല്പം വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാണെങ്കിലും ആവർത്തിക്കുന്നു: ഇത് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നൽകപ്പെടുന്ന എന്റെ ശരീരമാണ്... ഈ പാനപാത്രം... എന്റെ രക്തത്തിലുള്ള പുതിയ ഉടമ്പടിയാണ്” (ലൂക്കാ 22:19-20).

വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ സ്ഥാപനം മറ്റു സുവിശേഷകർ നേരത്തെതന്നെ വിവരിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ, വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ, യഹൂദർക്കുള്ള ഒരു പ്രൗഢഗംഭീര വാഗ്ദാനത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ “വിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ നിഗൂഢരഹസ്യത്തിന്റെ” പശ്ചാത്തലം മാത്രം നൽകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ജീവനുള്ള അപ്പം ഞാനാണ്. ആരെങ്കിലും ഈ അപ്പത്തിൽനിന്നു ഭക്ഷിച്ചാൽ അവൻ എന്നന്നേക്കും ജീവിക്കും. ലോകത്തിന്റെ ജീവനുവേണ്ടി ഞാൻ നൽകുന്ന അപ്പം എന്റെ ശരീരമാണ്... നിങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും അവന്റെ രക്തം പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു ജീവൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല... എന്റെ ശരീരം യഥാർത്ഥ ഭക്ഷണമാണ്. എന്റെ രക്തം യഥാർത്ഥ പാനീയവുമാണ്. ഇതു ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്നേയ്ക്കും ജീവിക്കും” (യോഹ 6:48-58).

അപ്പസ്തോലന്മാർ വിശ്വസിച്ചത് കൃത്യമായും ഇങ്ങനെ തന്നെയാണ്. നമുക്ക് അവരെ ശ്രവിക്കാം: “നാം ആശീർവ്വദിക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തിന്റെ പാനപാത്രം ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വമല്ലേ? നാം മുറിയ്ക്കുന്ന അപ്പം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വമല്ലേ?” (1 കോറി 10:16).

പൗലോസ് തുടരുന്നു: തന്മൂലം ആരെങ്കിലും, അയോഗ്യതയോടെ കർത്താവിന്റെ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും, പാത്രത്തിൽനിന്നു പാനംചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ അവൻ കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തിനും

രക്തത്തിനും എതിരേ തെറ്റുചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ, ഓരോരുത്തരും ആത്മശോധന ചെയ്തതിനുശേഷം ഈ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും പാത്രത്തിൽനിന്നു പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യട്ടെ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശരീരത്തെ വിവേചിച്ചറിയാതെ ഭക്ഷിക്കുകയും പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവൻ തന്റെതന്നെ ശിക്ഷാവിധിയാണ് ഭക്ഷിക്കുന്നതും പാനം ചെയ്യുന്നതും” (1 കോറി 11:27-30). ഇത് രൂപകത്തിന്റെയോ, ആലങ്കാരികതയുടെയോ, പ്രതീകാത്മകതയുടെയോ ഭാഷയല്ല. ഇത് വാചാർത്ഥത്തിലുള്ള ഭാഷയാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യം, ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതീകാത്മക സാന്നിദ്ധ്യം മാത്രമേ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ എങ്കിൽ, അയോഗ്യതയോടെ കുദാശ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തിനും രക്തത്തിനും എതിരേ എങ്ങനെ കുറ്റക്കാരാകും? അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ തന്നെ ന്യായവിധിയെ എങ്ങനെ ഭക്ഷിക്കുകയും പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും? 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റിസത്തിന്റെ ആഗമനംവരെ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ക്രൈസ്തവർ ഈ സിദ്ധാന്തം വിശ്വസിച്ചു. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളും ആദിമസഭയിലെ പ്രഗത്ഭരായ പിതാക്കന്മാരും ഈ സിദ്ധാന്തം കലർപ്പില്ലാതെ, ലഘൂകരിക്കാതെ നിലനിർത്തി. രക്തസാക്ഷിയായ വിശുദ്ധ ജസ്റ്റിൻ രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ഈ ഭക്ഷണം, ഞങ്ങളുടെയിടയിൽ ദിവ്യകാരുണ്യം/ വിശുദ്ധകുർബ്ബാന എന്നറിയപ്പെടുന്നു. സാധാരണ അപ്പവും സാധാരണ പാനീയവുംപോലെ ഞങ്ങളതു സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യേക, ദൈവവചനത്താൽ ശരീരം സ്വീകരിച്ച, നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവായി.” നാലാംനൂറ്റാണ്ടിലെ ആദരണീയനായ മറ്റൊരു സഭാപിതാവായ വിശുദ്ധ സിറിൽ: ക്രിസ്തു അപ്പത്തെക്കുറിച്ച് “ഇത് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു” എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും, പറയുകയും ചെയ്തതിനാൽ, സംശയിക്കാൻ ആരാണ് മുതിരുന്നത്? “ഇത് എന്റെ രക്തമാകുന്നു” എന്ന് അവിടുന്ന് സ്ഥിരീകരിച്ചുകൊണ്ട് പറയുകയാൽ, ചോദ്യമുയർത്തി, അത് അവന്റെ രക്തമല്ല എന്നാണോ പറയുക? ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം, വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സാക്ഷ്യം കൂടാതെ, എണ്ണമറ്റ അത്ഭുതങ്ങൾ, പൊതുജനമദ്ധ്യേ ദിവ്യകാരുണ്യപ്രദർശനത്തിന് ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ സഭാപാരമ്പര്യം തിരസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ, 1500 വർഷത്തെ ഇടമുറിയാത്ത ദിവ്യകാരുണ്യപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞു.

വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ സിദ്ധാന്തം മൂന്നു തലങ്ങളിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു: പ്രതീകങ്ങൾ, വാഗ്ദാനം, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാപനം.

എ) വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങളിലെ പ്രതീകാത്മകതകൾ

1. മൽക്കിസദേക്ക് അർപ്പിച്ച അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും ബലി (ഉല്പ 14:17-20).
2. ഇസ്രായേൽജനതയുടെമേൽ യഹ്വെ വർഷിച്ച മന്നാ (പുറപ്പാട് 16:11-35).
3. ഏലിയാപ്രവാചകൻ നൽകപ്പെട്ട സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള ദിവ്യ ഭോജ്യം (1 രാജാ 19:4-9).
4. മോശ ഇസ്രായേൽ ജനതയ്ക്കു നൽകിയ നീർച്ചാൽ (പുറ 17:1-7). സമരിയാക്കാരി സ്ത്രീയ്ക്ക് യേശു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ജീവ ജലം (യോഹ 4:7-26). ഇവ ഗലീലിയിലെ കാനായിൽവെച്ച് വീഞ്ഞാക്കി മാറ്റി. ഈ വീഞ്ഞ്, അവസാനത്തെ അത്താഴത്തിൽ തന്റെ അമൂല്യരക്തമായി രൂപാന്തരപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു (മത്താ 26:26-28).
5. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കയ്യിലെ അപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചത് പ്രതീകാത്മകമാണ്. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള അവരുടെ പിൻഗാമികളുടെ കരങ്ങളിൽ ദശലക്ഷക്കണക്കിന് തിരുവോസ്തികൾ, ദിവ്യകാര്യം രൂപത്തിൽ എണ്ണത്തിൽ പെരുകുന്നതിന്റെ പ്രതീകമാണത് (യോഹ 6:1-13, മർക്കോ 8:1-11).

ബി) വിശുദ്ധകുർബ്ബാനസ്ഥാപനത്തെക്കുറിച്ച് യേശുതന്നെ നൽകുന്ന വാഗ്ദാനം: നേരത്തേ ഉദ്ധരിച്ച വിശുദ്ധഗ്രന്ഥഭാഗത്തിൽ (യോഹ 6:48-68), യഹൂദരുടെ പൂർവ്വികർ പങ്കുപറ്റിയ സ്വർഗീയ മന്നാ അവർക്കു ഭൗമികജീവിതം മാത്രമേ നൽകിയുള്ളൂ എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ച് അവിടുന്ന് അവർക്ക് ഒരു പുതിയ മന്നാ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അവർക്ക് സ്വർഗീയ ജീവിതം ഉറപ്പാക്കുന്ന അവിടുത്തെ ശരീരവും രക്തവും. തന്റെ ശരീരം ഭക്ഷണമാണ് എന്നും, അവിടുത്തെ രക്തം പാനീയമാണ് എന്നും യേശു ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അവിടുത്തെ ആശയപ്രകടനം വിപരീതവാക്യരൂപത്തിൽ കൂടുതൽ ശക്തമായി: “സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, നിങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും, അവന്റെ രക്തം പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.” അവന്റെ അനുയായികളിൽ ചിലർ നസ്രത്തിൽ നിന്നുള്ള പുതിയ “ഈ എടുത്തുചാട്ടക്കാരൻ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാണ് എന്നു കരുതി പിറുപിറുത്തു. അവരെ ഒരുതരം ഭ്രാന്തനായ നരഭോജി സംസ്കാരത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയാണ് എന്ന് അവർ

കരുതി. തത്ഫലമായി, അവരിൽ പലരും ശാന്തരായി, നിശ്ശബ്ദം അവിടെ നിന്നുപോയി, എങ്കിലും യേശു തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചു നിന്നു. തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തെ, ആധുനിക നേതാക്കൾ ചെയ്യുന്നതു പോലെ, ദുരുഹത നിറഞ്ഞ പ്രസ്താവനകളിലൂടെ, അല്ലെങ്കിൽ അവസരോചിതമായി നിലപാടുകൾ മാറിക്കൊണ്ട്, അനുയായികളെ സ്വാധീനിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി, തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്ന് യേശു പിന്നാക്കം പോയില്ല. അതിൽ വെള്ളം ചേർക്കുകയോ, അതിനെ ലഘൂകരിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. താൻ പ്രതീകാത്മകമായി അല്ലെങ്കിൽ ആലങ്കാരികമായിട്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നത് എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് യേശു ലളിതമായി വിശദീകരിച്ചില്ല? അനുയായികളെ ഒരു ദിവസം ഭിന്നിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുതരമായ ഈ തെറ്റിദ്ധാരണ എന്തുകൊണ്ട് യേശു അവസാനിപ്പിച്ചില്ല? മറ്റവസരങ്ങളിൽ തന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ കർത്താവ് തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പെട്ടെന്നുതന്നെ അവിടുന്ന് കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. അങ്ങനെ വ്യത്യസ്താഭിപ്രായക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. “ശ്രദ്ധിക്കുവിൻ. ഫരിസേയരുടെയും സദുക്കായരുടെയും പുളിമാവിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവിൻ... അപ്പം ഇല്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നതെന്തിന്? നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലയോ? ... ഞാൻ അപ്പത്തെപ്പറ്റിയല്ല സംസാരിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ട്? (മത്താ 16:5-12) പക്ഷേ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ യേശു ആഗ്രഹിച്ചത് സമൂഹപരിഷ്കരണവാദിയായ വിശ്വാസമാണ്. അത് യേശുവിനാൽ അംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടതും, പിതാവായ ദൈവം നൽകിയതുമായ ഒരു വരദാനമാണ്. യഹൂദർ വഴങ്ങാത്ത പ്രകൃതത്തോടെ വിശ്വസിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. തന്റെ വാക്യങ്ങളിലെ വ്യക്തതക്കുറവിനേക്കാൾ ശ്രോതാക്കളുടെ വഴങ്ങാത്ത പ്രകൃതമായിരുന്നു അതിനു കാരണം എന്ന് അപ്പോൾ യേശുവിന് മനസ്സിലായി. അതിനാൽ യേശു തന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവർക്കും തന്നെവിട്ടുപോകാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട് എന്ന് അറിയിച്ചു. നിലപാട് വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു: “അത് സ്വീകരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുക.” തുടർന്നു സംഭവിക്കുന്നത് പത്രോസ് യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം പരസ്യമായി അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്. സ്വർഗസ്ഥനായ തന്റെ പിതാവിന്റെ ഇടപെടൽ മൂലമാണ് അത് എന്ന് യേശു പറയുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ സിദ്ധാന്തം ലാഘവപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ പന്ത്രണ്ട് അപ്പോസ്തലന്മാർ ഉൾപ്പെടെ, സകല അനുയായികളെയും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ യേശു സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

സി) അവസാനത്തെ അന്താഘവേളയിൽ വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയുടെ സ്ഥാപനം

തന്റെ അവസാനത്തെ പെസഹാആഘോഷം, ഒരു വിടവാങ്ങൽ വിരുന്നിന്റെയും പെസഹാവിരുന്നിന്റെയും സംയുക്ത സംയുക്ത രൂപമായിരിക്കണമെന്ന് യേശു ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അത് ദിവ്യകാരുണ്യവിരുന്നിൽ പരിസമാപ്തിയടയണമെന്നും അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. മരണശയ്യയിൽ ആയിരിക്കുന്ന ഒരു പിതാവ് വിടവാങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുള്ള അവസാന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും, അവസാന ആഗ്രഹം അറിയിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മക്കളെ ഒരുമിച്ചു വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതുപോലെ, അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ കല്പന നൽകുവാൻ യേശു ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി. തുടർന്ന് ഒരു ദൈവിക പിൻതുടർച്ചാവകാശംപോലെ, യേശു ശിഷ്യന്മാർക്കും അനുയായികൾക്കുമൊത്തത്തിലും തന്നെത്തന്നെ നൽകി. മരണനിമിഷത്തിൽ ബോധമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനും ദുരുഹമായ ഭാഷയിൽ, രീതിയിൽ, തന്റെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹം വ്യക്തമാക്കുകയില്ല. കൂടാതെ, ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ പ്രബോധകൻ, അത്തരത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു സിദ്ധാന്തത്തെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കലും തന്റെ ശിഷ്യരെ വഴിതെറ്റിക്കുകയില്ല. അനുമാനം, അനുപേക്ഷണീയമാണ്: പൂർണ്ണമായ അറിവോടും, പൂർണ്ണമായ ഇച്ഛയോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ അഭിഷേകത്തിന്റെയും പവിത്രീകരണത്തിന്റെയും വാക്കുകൾ യേശു ഉച്ചരിച്ചു. അവിടുത്തെ വാക്കുകൾ വ്യക്തവും സംക്ഷിപ്തവും ആയിരുന്നു: “ഇത് എന്റെ ശരീരം ആകുന്നു; ഇത് എന്റെ രക്തം ആകുന്നു.” എന്റെ വിരലുയർത്തിയിട്ട്, “ഇത് എന്റെ വിരൽ ആണ്” എന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ, ഇത് എന്റെ വിരലാണ് എന്നാണ് ഞാൻ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നുമില്ല. കുറവുമില്ല. അതിനാൽ ഒരു സാഹചര്യത്തിലും, “ഇത് എന്റെ വിരലിന്റെ പ്രതീകമാകുന്നു” “ഇത് എന്റെ വിരലിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു” എന്ന് ആവാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ എണ്ണമറ്റ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങളും യുക്തിയുടെ വിലയിരുത്തലിനെയും പരിശോധനയെയും അതിജീവിയ്ക്കുന്നില്ല. കൂടാതെ, യേശുവിന് സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സകല അധികാരങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അപ്പം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കുകയും ചെയ്തവന് തീർച്ചയായും അപ്പത്തെ തന്റെ ശരീരമായും വീഞ്ഞിനെ തന്റെ രക്തമായും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

3. എന്തുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കർക്ക്, അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽമാത്രം ദിവ്യകാര്യം നൽകപ്പെടുന്നത്?

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ വിശ്വാസികൾക്ക് അപ്പത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ/ ഓസ്തിരൂപത്തിൽ മാത്രം ദിവ്യകാര്യം നൽകുന്നത് പ്രായോഗിക കാരണത്താൽ മാത്രമാണ്. വിശുദ്ധകുർബ്ബാന നൽകുമ്പോൾ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒരു ഓസ്തി അറിയാതെ താഴെവീണാൽ അല്ലെങ്കിൽ വസ്ത്രത്തിലോ മറ്റോ വീണാൽ മലീമസമാകാതെ അത് തിരിച്ചെടുക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ, വാഴ്ത്തിയ വീഞ്ഞ് അബദ്ധവശാൽ നിലത്തോ മറ്റവിടെയെങ്കിലുമോ വീഴാൻ ഇടയായാൽ അത് വീണ്ടെടുക്കുക എന്നത് അസാധ്യമാണ്. തത്ഫലമായി, അത് അശുദ്ധമാകാനുള്ള സാധ്യത ഏറെയാണ്. ദിവ്യകാര്യം ഒരു സാദൃശ്യത്തിൽമാത്രം, ഒരു രൂപത്തിൽമാത്രം നൽകിയാൽ, സഭ വിശ്വാസികളെ വഞ്ചിക്കുകയോ, രണ്ടുരൂപത്തിലും വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ പൂർണ്ണഫലവും വിശ്വാസികൾക്കു നിഷേധിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. സ്വീകർത്താവ് ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഴുവൻ ശരീരവും രക്തവും മാംസവും ഉൾപ്പെടെ, അവിടുത്തെ ആത്മാവും ദൈവികതയും ഉൾപ്പെടെ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പവിത്രീകരിക്കപ്പെട്ട വാഴ്ത്തിയ ഓസ്തി മാത്രമാണ് ദൈവവുമായുള്ള പരിശുദ്ധ ഐക്യം, അവിടുത്തെ ദിവ്യകാര്യം, ക്രിസ്തുവിന്റെതന്നെ പവിത്രീകരണ കൃപയുടെ പൂർണ്ണഅളവിൽ സാധ്യമാക്കുന്നത്. കാരണം അവിടുത്തുതന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: “സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ജീവനുള്ള അപ്പം ഞാനാണ്. ആരെങ്കിലും ഈ അപ്പത്തിൽ നിന്നു ഭക്ഷിച്ചാൽ അവൻ എന്നേയ്ക്കും ജീവിക്കും” (യോഹ 6:51-58). കോറിന്തോസ്സുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ, അയോഗ്യതയോടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും രക്തവും സ്വീകരിക്കുന്നത് അവിടുത്തെ തിരുശരീരത്തിനും തിരുരക്തത്തിനുമെതിരെയുള്ള കുറ്റമാണ് എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. “തന്മൂലം, ആരെങ്കിലും അയോഗ്യതയോടെ കർത്താവിന്റെ അപ്പം ഭക്ഷിക്കുകയും, പാത്രത്തിൽനിന്നു പാനംചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ അവൻ കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തിനും രക്തത്തിനും എതിരേ തെറ്റുചെയ്യുന്നു” (1 കോറി 11:27). പവിത്രീകരണത്തിനുശേഷം, വൈദികൻ, ദിവ്യബലിയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി രണ്ടു സാദൃശ്യങ്ങളിലും വിശുദ്ധകുർബ്ബാന സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. സുപ്രധാന അവസരങ്ങളിൽ, അല്ലെങ്കിൽ, സ്വീകർത്താക്കളുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവാണെങ്കിൽ രണ്ടു സാദൃശ്യങ്ങളിലും വിശ്വാസികൾക്ക് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന നൽകപ്പെടാറുണ്ട് എന്ന് കൂട്ടിച്ചേർക്കാവുന്നതാണ്.

4. എന്തുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കർ ഞായറാഴ്ച കുർബാനയിൽ നിർബന്ധമായും പങ്കെടുക്കേണ്ടിവരുന്നത്? സാബത്താരാധന എന്തുകൊണ്ടാണ് ഉപേക്ഷിച്ചത്?

ദൈവമാണ് സമൂഹത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവ്. അതനുസരിച്ച്, സമൂഹങ്ങൾ അവിടുത്തെ ആരാധിക്കണം. ജീവന്റെ വരദാനത്തിനുപുറമേ, ജനം എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള എണ്ണമറ്റ വരദാനങ്ങൾ സർവ്വശക്തനിൽനിന്ന് നേടിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, പൊതുവായുള്ള ദൈവികാരാധന കേവലം കർത്തവ്യമായി മാത്രം കണക്കാക്കരുത്; പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കർത്താവിനെ ആരാധിയ്ക്കുവാനും സ്തുതിയ്ക്കുവാനും അമൂല്യമായ ഒരു അവസരവും ഒരു സവിശേഷ അവകാശവുമായി കരുതണം. ഓരോ മതത്തിലും ജനങ്ങൾ ക്ഷേത്രം, മോസ്ക്, പള്ളി എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതിനും കാഴ്ചയർപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പതിവായി പോകുന്നു. അവർ ദൈവികശക്തിയുടെ ഊർജ്ജം സംഭരിച്ച് സ്വഭവനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു.

പഴയനിയമത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലും ഞായറാഴ്ചയെ ആഴ്ചയുടെ ഒന്നാം ദിവസമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ശനിയാഴ്ച (സാബത്ത്) ആഴ്ചയുടെ അവസാനദിവസമായിട്ടാണ് കരുതിയിരുന്നത്. ഇത് ബൈബിളിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്: “താൻ തുടങ്ങിയ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്ന് വിരമിച്ച് ഏഴാംദിവസം അവിടുന്ന് വിശ്രമിച്ചു... ഏഴാംദിവസത്തെ ദൈവം അനുഗ്രഹിച്ച് വിശുദ്ധമാക്കി...” (ഉല്പ 2:2-4). ദൈവം സാബത്തിനെ വിശുദ്ധീകരിച്ചതിനാൽ ഇസ്രായേൽക്കാർ അതിനെ വിശുദ്ധമാക്കി നിലനിർത്തി. സാബത്തിനെ സംബന്ധിച്ച നിയമം ഇതാണ്: സാബത്തു വിശുദ്ധദിനമായി ആചരിക്കണമെന്ന് ഓർമ്മിക്കുക. ആറു ദിവസം അദ്ധ്വാനിക്കുക, എല്ലാ ജോലികളും ചെയ്യുക. എന്നാൽ, ഏഴാം ദിവസം നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിന്റെ സാബത്താണ്. അന്ന്, നീയോ, നിന്റെ മകനോ, മകളോ, ദാസനോ, ദാസിയോ, നിന്റെ മൃഗങ്ങളോ, നിന്നോടൊത്തു വസിക്കുന്ന പരദേശിയോ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യരുത്... അങ്ങനെ, അവിടുന്ന് സാബത്തുദിനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു (പുറപ്പാട് 20:8-11). യഹ്വെയും ഇസ്രായേൽ ജനതയും തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടിയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു ഈ നിബന്ധന. സഭ ഇപ്പോൾ, യഹൂദരുടെ സാബത്ത് തത്വം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി ഞായറാഴ്ചകൾക്കു ബാധകമാക്കുന്നു. അതിലൂടെ, ഞായറാഴ്ച കുർബ്ബാനയിലുള്ള സാന്നിദ്ധ്യം നിർബന്ധമാക്കുന്നു.

സാബത്തിന്റെ ശരിയായ ആചരണം പഴയനിയമത്തിൽ നിർബന്ധമായിരുന്നു. അതുപോലെ ശരിയായ ഞായറാഴ്ച ആചരണവും പുതിയനിയമത്തിനുകീഴിൽ ക്രൈസ്തവർക്ക് നിർബന്ധമായും ബാധകമായിരുന്നു. ആദിമസഭയിൽ സാബത്തിൽനിന്ന് ഞായറാഴ്ചയിലേക്കുള്ള മാറ്റം പെട്ടെന്നായിരുന്നില്ല; മന്ദഗതിയിൽ ആയിരുന്നു. അതിനുള്ള ചില കാരണങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

1. യേശു മരിച്ചവരിൽനിന്ന് വിജയശ്രീലാളിതനായി ഉയിർത്തൽ ഒരു ഞായറാഴ്ചയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ശനിയാഴ്ച വേദന, ദുഃഖം, ഭയം, നിരാശ എന്നിവയുടെ ദിവസമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ആഴ്ചയുടെ ആദ്യദിവസമായ ഞായറാഴ്ച ക്രിസ്തു മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് ഉയിർത്തം. കർത്താവിൽ സന്തുഷ്ടിയുടെ ഒരു യുഗവും നമ്മുടെതന്നെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിൽ പ്രത്യാശയും ഉളവാക്കി. സ്വാഭാവികമായും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ ദിനം അവിടുത്തെ അനുയായികൾക്ക് കർത്താവിന്റെ ദിനമായിത്തീർന്നു.

2. ഉത്ഥിതനായ കർത്താവ് ആദ്യം ഈസ്റ്റർ ഞായറാഴ്ചയാണ് തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. അവർ ഭയചകിതരായിരുന്നു. യഹൂദരെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതി നിമിത്തം അവർ കതകുകളടച്ച് ഒളിച്ചിരുന്നു. അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവിടുന്ന് അവരെ തന്റെ കൈകളും പാർശ്വവും കാണിച്ചു. "... കർത്താവിനെ കണ്ട് ശിഷ്യന്മാർ സന്തോഷിച്ചു..." (യോഹ 20:19-24). അങ്ങനെ ഗുരുവിനോടൊത്ത് വിശ്വാസികൾ അവരുടെ ഗാഢബന്ധത്തിന്റെ ജീവിതം തുടങ്ങിയ ദിവസമായിത്തീർന്നു ഞായറാഴ്ച. സ്വാഭാവികമായും പുതിയ പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ ഞായറാഴ്ചയ്ക്കായി സാബത്ത് വഴിമാറേണ്ടിവന്നു.

3. ഈസ്റ്റർ ഞായറാഴ്ച എമ്മാവുസിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയിൽ യേശു ശിഷ്യന്മാരോടൊപ്പം സഞ്ചരിച്ചു. മിശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ വിശുദ്ധലിഖിതത്തിൽനിന്ന് അവർക്ക് അവിടുന്ന് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. അവസാനം, അവരോടൊപ്പം അപ്പൊമുറിച്ചു. ദിവ്യകാരുണ്യം അവനിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവർ ഗുരുവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു (ലൂക്കാ 24:13-35). ഇവിടെ യേശു നമ്മുടെ വിശിഷ്ട മാതൃകയാണ്. എമ്മാവുസിലെ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരെപ്പോലെ നാം വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിൽ പങ്കെടുക്കണം. അവിടെ ദൈവവചനം വായിക്കപ്പെടുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടെ നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാകുന്നു. ശിഷ്യന്മാർ വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്തത് ഇതാണ്. ആഴ്ചയുടെ ഓരോ ആദ്യദിനത്തിലും അവർ ഒരുമിച്ചു കൂടി. ദിവ്യബലിയിൽപ്പണം സംഘ

ടിപ്പിച്ചു. ഹൃദയസ്‌പർശിയായ ഓർമ്മകൾ ഉണർത്തുന്ന യഹൂദ സാബത്തിന്റെമേൽ അത്തരം ഒരു ദിവസത്തിന് (ഞായറാഴ്ച) മേൽക്കോയ്മ ലഭിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രം.

4. പന്തക്കുസ്താദിനത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ശിഷ്യന്മാരുടെമേൽ ആവശിച്ചു. അതും ഒരു ഞായറാഴ്ച ആയിരുന്നു (അപ്പോ 2:1-12). സഭയുടെ ജന്മദിനമായിരുന്നു അന്ന്. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ആഴ്ചയിലെ ഏറ്റവും ഓർമ്മിക്കത്തക്ക ദിവസം എന്നനിലയിൽ ഞായറാഴ്ചയെ വീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സാബത്ത് സ്വാഭാവികമായും പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി.

5. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പീഡാനുഭവം, മരണം, ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ് എന്നിവയാണ് വിശുദ്ധകുർബാനയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ആഴ്ചതോറുമുള്ള ഈ ആഘോഷം സാബത്തിനേക്കാൾ ഞായറാഴ്ച നടത്തുന്നതാണ് ഏറ്റവും ഉചിതം എന്ന് ആദിമസഭ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

6. യഹൂദരിൽനിന്ന് തങ്ങളെ വേർതിരിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയും ആദിമ ക്രൈസ്തവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. മൃഗബലി, ഛേദനാചാരം, ആഘോഷപൂർവ്വമായ അനുഷ്ഠാനാചാരങ്ങൾ, കല്പനകൾ, ഭക്ഷണം സംബന്ധിച്ച നിബന്ധനകൾ, യഹൂദ കലണ്ടർ അനുസരിച്ചുള്ള ഉത്സവങ്ങൾ, പെസഹാ എന്നിവയുടെ ആചരണം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അവർ ചിട്ടപ്പടി ഉപേക്ഷിച്ചു.

സാബത്തിൽനിന്ന് ഞായറാഴ്ചയിലേക്കുള്ള ഈ മാറ്റത്തിന് ആധികാരികത നൽകുവാൻ സഭയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ട്. “അവൻ അവരോടു പറഞ്ഞു: സാബത്ത് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ്. മനുഷ്യൻ സാബത്തിനുവേണ്ടിയല്ല. മനുഷ്യപുത്രൻ സാബത്തിന്റെയും കർത്താവാണ്” (മർക്കോ 2:27). യേശു സഭയെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോൽ ഏല്പിച്ചു (മത്തായി 16:19). ബന്ധിക്കാനും അഴിക്കാനും (പാപങ്ങൾ) ഉള്ള അധികാരവും അവിടുന്ന് അവൾക്കു നൽകി (മത്താ 18:18-20). ഞായറാഴ്ചകളിലും മറ്റു കടമുള്ള വിശുദ്ധദിനങ്ങളിലും ദൈവത്തിന് അർഹിക്കുന്ന ആരാധന തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന പ്രവൃത്തികളിലും ജോലികളിലും ഏർപ്പെടുന്നതിൽനിന്ന് വിശ്വാസികൾ വിട്ടുനില്ക്കണം എന്ന് സഭ അനുശാസിക്കുന്നു. അതേ സമയം, വിശ്വാസികൾ കാരൂണ്യപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണം; ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ആവശ്യമായ വിശ്രമവും ഉല്ലാസവും പ്രദാനം ചെയ്യണം. എങ്കിലും, ഒഴിവാക്കാനാകാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ കടത്തിൽനിന്ന് വിശ്വാസികൾക്ക് ഇളവു നൽകും.

5. വിശുദ്ധകുർബാന അർപ്പണത്തിന് കത്തോലിക്കർ എന്തുകൊണ്ടാണ് പണം നൽകുന്നത്? വിശുദ്ധകുർബാന വിലപന വസ്തുവാനോ? അത് ധർമ്മശിക്ഷകവൃത്തി വിലക്കുക എന്ന അധർമ്മത്തിൽ കലാശിക്കുകയില്ലേ?

വിശുദ്ധകുർബാന അർപ്പണം, ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രത്യേക കാര്യ സാധ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണെങ്കിൽക്കൂടി, അതിനു പണം നൽകാൻ കത്തോലിക്കർക്ക് ബാധ്യതയോ നിർബന്ധമോ ഇല്ല. എങ്കിലും, ഒരു പ്രത്യേക വേതനം നൽകുന്ന പതിവ് സഭയിൽ ക്രമേണ വികസിച്ചുവന്നു. നൽകപ്പെട്ട പ്രത്യേക സേവനശുശ്രൂഷയോടുള്ള മതിപ്പിന്റെ അടയാളമായിട്ടാണ് അത് നൽകപ്പെട്ടത്. അതുപോലെതന്നെ വൈദികരുടെ ജീവിതച്ചെലവിനുള്ള ഒരു ചെറിയ തുക എന്ന നിലയിലും കൂടിയാണ് അതു നൽകപ്പെട്ടത്. പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് അജപാലകർ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്ന് ദശാംശം പിരിച്ചെടുത്തു. അതേസമയം, കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതർ നിലനില്പിനായി ആശ്രയിച്ചത് വിശ്വാസികൾ സ്വമേധയാ നൽകുന്ന സംഭാവനകളിൽ മാത്രമാണ്, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരായ ശുശ്രൂഷികൾ ജ്ഞാനസ്നാനം, വിവാഹം മുതലായവ നടത്തുമ്പോൾ പണമോ, മറ്റു വസ്തുക്കളോ സമ്മാനങ്ങളും സംഭാവനകളും ആയി സ്വീകരിക്കാറില്ലേ? ഈ ആചാരത്തിന് വിശുദ്ധലിഖിതത്തിന്റെ അംഗീകാരവുമുണ്ട്. “ദൈവാലയ ജോലിക്കാർക്കുള്ള ഭക്ഷണം ദൈവാലയത്തിൽ നിന്നാണെന്നും, അൾത്താര ശുശ്രൂഷകർ ബലിവസ്തുക്കളുടെ പങ്കുപറ്റുന്നുവെന്നും നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലേ? അതുപോലെ, സുവിശേഷപ്രഘോഷകർ സുവിശേഷം കൊണ്ടുതന്നെ ഉപജീവനം കഴിക്കണമെന്ന് കർത്താവ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു” (1 കോറി 9:13-14).

ഡോ. ആന്റണി നെറ്റിക്കാട്ട് സി.എം

പൗരോഹിത്യം ചില എക്സ്ട്രീമിസ്മൽ ചിന്തകൾ

പൗരോഹിത്യം എന്ന കുദാശയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സഭകൾ തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

1. വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം ലഭിച്ചവരെല്ലാം പൗരോഹിതരാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, പൗരോഹിതൻ എന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഗണം വ്യക്തികളുടെ ആവശ്യം എന്താണ്? ശ്രേഷ്ഠ പൗരോഹിതനായി യേശുക്രിസ്തു മാത്രം ഉണ്ടായാൽ പോരേ?

പൗരോഹിതനായ അഹറോൻ: പഴയനിയമത്തിൽ യഹ്വെ ഇസ്രായേൽക്കാരായ സകല പൗരോഹിതരെയും വിളിച്ചു. “എനിക്കു നിങ്ങൾ പൗരോഹിതരാജ്യവും വിശുദ്ധജനവും ആയിരിക്കും...” (പുറ 19:6). “കർത്താവിന്റെ പൗരോഹിതരെന്ന് നിങ്ങൾ വിളിക്കപ്പെടും” (ഏഴം 6:16).

എങ്കിലും, അതേ യഹ്വേ, തന്റെ ജനത്തിന് ഒരു പുതിയ ഉപാധി നൽകി. അവരുടെമദ്ധ്യേ ഒരു പ്രത്യേക ബലിയർപ്പണ പൗരോഹിത്യം സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു അത്. ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം പഴയ ഉടമ്പടിയിലെ പൗരോഹിത്യം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. അതു പോലെതന്നെ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ബലിയർപ്പണത്തിന്റെയും അനുഷ്ഠാനത്തിന്റെയും നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 8-ാം അദ്ധ്യായം പൗരോഹിത്യാഭിഷേകാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. 9-ാം അദ്ധ്യായത്തിലാകട്ടെ അഹറോന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ പ്രോൽഘാടനത്തെയും പറയുന്നു. കർത്താവ് മോശയോട് ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തു: വസ്ത്രങ്ങൾ, അഭിഷേകതൈലം... എന്നിവയോടുകൂടി അഹറോനെയും പുത്രന്മാരെയും കൊണ്ടുവരിക... അനന്തരം മോശ അഹറോനെയും പുത്രന്മാരെയും മുമ്പോട്ടുകൊണ്ടുവന്ന് അവരെ വെള്ളം കൊണ്ടുകഴുകി. അഹറോനെ കുപ്പായം അണിയിച്ചു. അരപ്പട്ട കെട്ടി, മേലങ്കി ധരിപ്പിച്ചു... തലപ്പാവു ധരിപ്പിച്ച് അതിന്റെ മുൻവശത്തായി കർത്താവ് കല്പിച്ചിരുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധ കിരീടമായ പൊൻതകിടു ചാർത്തി.. പിന്നീട് ശിരസ്സിൽ തൈലാഭിഷേകം ചെയ്ത് അഹറോനെ വിശുദ്ധീകരിച്ചു...

മോശ പാപപരിഹാരബലിയ്ക്കുള്ള കാളയെ കൊണ്ടുവന്നു. അഹറോനും പുത്രന്മാരും അതിന്റെ തലയിൽ കൈകൾ വച്ചു... .. ദഹനബലിയ്ക്കുള്ള മുട്ടാടിനെ അവൻ കൊണ്ടുവന്നു. അഹറോനും പുത്രന്മാരും അതിന്റെ തലയിൽ കൈകൾ വച്ചു... ..അനന്തരം മോശ കുറച്ച് അഭിഷേക തൈലവും ബലിപീഠത്തിന്മേലുള്ള രക്തവുമെടുത്ത് അഹറോന്റെയും അവന്റെ വസ്ത്രങ്ങളുടെയുംമേലും, പുത്രന്മാരുടെയും അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളുടെയുംമേലും തളിച്ചു. അങ്ങനെ മോശ അഹറോനെയും അവന്റെ വസ്ത്രങ്ങളെയും പുത്രന്മാരെയും, അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളെയും വിശുദ്ധീകരിച്ചു” (ലേവ്യർ 8:1-30). ഇതേ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം അഹറോൻ ആദ്യം തനിക്കുവേണ്ടിയും, തന്റെ ജനത്തിനുവേണ്ടിയും ബലിയർപ്പിച്ചത് എങ്ങനെ എന്ന് വിവരിക്കുന്നു. ദൈവജനത്തിന് ആശീർവാദം നൽകിക്കൊണ്ടാണ് അവ അവസാനിപ്പിച്ചത്.

സംഖ്യാപുസ്തകം, പൗരോഹിത്യത്തെ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വരദാനമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു: “...നിന്റെ സഹോദരന്മാരായ ലേവ്യരെ ഇസ്രായേലിൽനിന്ന് ഞാൻ വേർതിരിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. സമാഗമകൂടാരത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നതിന് കർത്താവിനുള്ള ദാനമായി അവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുന്നു...

പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ നിങ്ങൾക്കുള്ള ദാനമാണ്. മറ്റൊരുകിലും അതിന് തുനിഞ്ഞാൽ അവൻ മരണശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം” (സംഖ്യ 18:1-7).

ശ്രേഷ്ഠപുരോഹിതനായ യേശു: ലേവ്യപൗരോഹിത്യം, യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ നിത്യവും ശ്രേഷ്ഠമായ പരമോന്നത പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കേവല പ്രാഗ്ഭൂപം മാത്രമായിരുന്നു. മെൽക്കിസദേക്ക്, അഹറോൻ എന്നിവരുടെ പൗരോഹിത്യം നിത്യശ്രേഷ്ഠപുരോഹിതനായ യേശുവിൽ പൂർത്തീകരണം കണ്ടെത്തി. അതുപോലെ തന്നെ ക്രിസ്തുവും പ്രധാന പുരോഹിതനാകുന്നതിന് തന്നെത്തന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തിയില്ല. “നീ എന്റെ പ്രിയ പുത്രനാണ്, ഇന്ന് നിനക്കു ഞാൻ ജന്മമേകി” എന്ന് അവനോടു പറഞ്ഞവൻ തന്നെയാണ് അവനെ മഹത്വപ്പെടുത്തിയത്. അവിടുന്ന് വീണ്ടും പറയുന്നു മെൽക്കിസദേക്കിന്റെ ക്രമപ്രകാരം നീ എന്നേയ്ക്കും പുരോഹിതനാണ്” (ഹെബ്രോ 5:5-10). കൂടാതെ, മെൽക്കിസദേക്കിൻറെ സാദൃശ്യത്തിൽ മറ്റൊരു പുരോഹിതൻ പ്രത്യക്ഷനാകുന്നതിൽനിന്ന് ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു... പരിശുദ്ധനും ദോഷരഹിതനും നിഷ്കളങ്കനും പാപികളിൽനിന്നു വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവനും സ്വർഗത്തിനു മേൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടവനുമായ ഒരു പ്രധാനപുരോഹിതൻ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുക ഉചിതമായിരുന്നു. അന്നത്തെ പ്രധാന പുരോഹിതന്മാരെപ്പോലെ, ആദ്യമേ സ്വന്തം പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, അനന്തരം ജനത്തിന്റെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും അനുദിനം അവൻ ബലിയർപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. അവൻ തന്നെത്തന്നെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എന്നേയ്ക്കുമായി ഒരിക്കൽ ബലിയർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു” (ഹെബ്രോ 7:15-27). നിത്യനായ നമ്മുടെ ശ്രേഷ്ഠപുരോഹിതൻ ദൈവത്തിന്റെ വലതുഭാഗത്ത് ഉപവിഷ്ടനായിരിക്കുന്നു: “... സ്വർഗ്ഗത്തിൽ, മഹിമയുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ വലതുഭാഗത്തിരിക്കുന്ന ഒരുപ്രധാന പുരോഹിതൻ നമുക്കുണ്ട്” (ഹെബ്രോ 8:1). നാം വീണ്ടും ഇങ്ങനെ വായിക്കുന്നു:... പ്രധാന പുരോഹിതനായി ക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു... കൂടുതൽ മഹനീയവും പൂർണ്ണവും മനുഷ്യനിർമ്മിതമല്ലാത്തതും സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽപെടാത്തതുമായ കൂടാരത്തിലൂടെ എന്നേയ്ക്കുമായി ശ്രീകോവിലിൽ അവൻ പ്രവേശിച്ചു. അവൻ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു നിത്യരക്ഷ സാധിച്ചത് കോലാടുകളുടെയോ, കാളക്കിടാക്കളുടെയോ രക്തത്തിലൂടെയല്ല, സ്വന്തം രക്തത്തിലൂടെയാണ്. കോലാടുകളുടെയും കാളക്കിടാക്കളുടെയും രക്തം തിളയ്ക്കുന്നതും പശുക്കിടാവിന്റെ ഭസ്മം വിതറുന്നതും അശുദ്ധരെ ശാരീരികമായി ശുദ്ധീകരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, നിത്യമാവുമൂലം കളങ്കമില്ലാത്ത ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തം, ജീവി

ക്കുന്ന ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ നമ്മുടെ അന്തഃകരണത്തെ നിർജ്ജീവപ്രവൃത്തികളിൽനിന്ന് എത്രയധികമായി വിശുദ്ധീകരിക്കുകയില്ല! (ഹെബ്രോ 9:11-14). യേശുവിന്റെ ത്യാഗബലി എന്നേയ്ക്കും ഒരിക്കൽ മാത്രമുള്ളതായിരുന്നു. “വിശുദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടവരെ, അവൻ ഏകബലിസമർപ്പണംവഴി എന്നേയ്ക്കുമായി പരിപൂർണ്ണരാക്കിയിരിക്കുന്നു” (ഹെബ്രോ 10:14).

കത്തോലിക്കാപൗരോഹിത്യം: യേശു സ്വർഗസ്ഥനായ തന്റെ പിതാവിൽനിന്ന് മനുഷ്യരാശിയ്ക്കായി ഒരു ദൈവിക സന്ദേശം കൊണ്ടുവന്നു. ഈ സന്ദേശം ലോകാവസാനംവരെ സകല മനുഷ്യരാശിയ്ക്കുംവേണ്ടി ഉള്ളതായിരുന്നു. ഇത് സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിബദ്ധിതരായ ഒരു സംഘത്തെ തനിയ്ക്കു ചുറ്റും വിളിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിയിരുന്നു. മാഞ്ഞുപോകാത്ത മഷിയിൽ സുവിശേഷസന്ദേശം അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെടണമായിരുന്നു. ലോകമെങ്ങും പോയി, തങ്ങളുടെ ഗുരുവിന്റെ സന്ദേശം ധൈര്യപൂർവ്വം പ്രഘോഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിരിക്കണം - ശാരീരികമായ മർദ്ദനം, പീഡനം, മരണം എന്നിവയൊക്കെ ഉണ്ടായാൽപ്പോലും. ചുരുക്കത്തിൽ യേശു ചെയ്തത് ഇതാണ്: “പിന്നെ അവൻ മലമുകളിലേക്കു കയറി, തനിയ്ക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളവരെ അടുത്തേയ്ക്കു വിളിച്ചു. അവർ അവന്റെ സമീപത്തേയ്ക്കു ചെന്നു... അവൻ പന്ത്രണ്ടുപേരെ നിയോഗിച്ചു, അവർക്ക് അപ്പസ്തോലന്മാർ എന്ന് പേരും നല്കി (മർക്കോ 3:13-15). കത്തോലിക്കാ പൗരോഹിതർ, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളാണ്. അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പാപപരിഹാരത്തിനു ബലിയർപ്പിക്കുക, ലോകാവസാനംവരെ സകല ജനതകളോടും ദൈവവചനം പ്രസംഗിയ്ക്കുക എന്നിവയും അവർ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ, യേശുക്രിസ്തു പഴയനിയമത്തിന്റെ ക്രമീകരണത്തെ സമ്പൂർണ്ണമാക്കി. പൗരോഹിത്യരാജ്യത്തിൽ അഥവാ, പൗരോഹിതരുടെ രാജ്യത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക പൗരോഹിത്യപദവി സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അത്. തന്റെ നാമത്തിൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിന്, തന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളുടെ ബലിയ്ക്ക്, തന്റെ ശക്തിയും അധികാരവും ഈ പൗരോഹിതരുടെമേൽ അവിടുന്ന് നല്കി: “എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യുവിൻ” (ലൂക്കാ 22:19). പഴയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തേക്കാൾ ഈ പൗരോഹിത്യം ഏറെ സമൂന്നതവും, കൂടുതൽ സമ്പൂർണ്ണവുമാണ്. കാരണം, ക്രിസ്തുവിന്റെ എല്ലാക്കാലത്തേയ്ക്കുമുള്ള ഏകബലിയാണത്. ഓരോ വിശുദ്ധകുർബ്ബാനയിലും സ്ഥലകാലങ്ങളിലൂടെ അത് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരായിരുന്നു ആദ്യ

പുരോഹിതർ. വിശ്വാസികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും യേശു അവർക്ക് പൂർണ്ണഅധികാരം നൽകി. അവസാനം അവരെ അവിടുന്ന് ലോകത്തിലേക്ക് അയച്ചു. ഈ പുരോഹിത്യം അപ്പസ്തോലികപിൻതുടർച്ചയിലൂടെ, പിൻതലമുറകളുടെ പ്രയോജനത്തിനായി കൈമാറ്റം ചെയ്യുവാനുള്ള അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടാണ് അവരെ അയച്ചത്. കത്തോലിക്കാപുരോഹിത്യം ഒരു തരത്തിലും യേശുവിന്റെ പുരോഹിത്യമായി മത്സരിക്കുകയോ, അതിനു പകരമാകുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല; അത് ആ പുരോഹിത്യത്തിൽ ഒരു പങ്കാളിത്തമാണ്. യേശു അവിരാമം തന്റെ സഭയെ പടുത്തുയർത്തുകയും അതിനെ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഉപാധിയാണ് ഈ ശുശ്രൂഷാപുരോഹിത്യം. തിരുപ്പട്ടം, അഥവാ പുരോഹിത്യം എന്ന കുടാശയിലൂടെ അത് പ്രസരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ട്രെന്റിലെ കൗൺസിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “പുതിയ നിയമത്തിൽ ദൃശ്യവും ബാഹ്യവുമായ പുരോഹിത്യമില്ല നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളെ പവിത്രീകരിക്കുവാനും നൽകുവാനും അതുപോലെതന്നെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാനും ബന്ധിയ്ക്കുവാനും ഒരു അധികാരവുമില്ല, കേവലം സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിനുള്ള അധികാരപദവിയും ശുശ്രൂഷയും മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അവന് ഭ്രഷ്ടുണ്ടാകട്ടെ, ശാപവും പള്ളിയിലേക്കുമുണ്ടാകട്ടെ.” ചുരുക്കത്തിൽ. പുരോഹിത്യം കൂടാതെയുള്ള ക്രിസ്തീയതയ്ക്ക് ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയായിരിക്കാൻ കഴിയില്ല.

കത്തോലിക്കാപുരോഹിതൻ ആരാണ് എന്ന് ബൈബിൾ വ്യക്തമായി പറയുന്നു: “ജനങ്ങളിൽനിന്ന്, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രധാന പുരോഹിതൻ, ദൈവിക കാര്യങ്ങൾക്കു നിയമിക്കപ്പെടുന്നത്, പാപപരിഹാരത്തിനായി ബലികളും കാഴ്ചകളും അർപ്പിക്കാനാണ്” (ഹെബ്രോ 5:1). പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ പുരോഹിത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിളി, പഴയനിയമത്തിലേതുപോലെതന്നെ, ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവരദാനമാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ശുശ്രൂഷികൾ കർത്താവിനാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ദൈവത്തെ സംബന്ധിയ്ക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കായി അവർ മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ശുശ്രൂഷാദൗത്യത്തെ അപഹരിക്കുവാനോ കൈയടക്കുവാനോ ആർക്കും അധികാരമില്ല. വിശുദ്ധലിഖിതം അത് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു: അഹറോനെപ്പോലെ വിളിക്കപ്പെടുകയല്ലാതെ ആരും സ്വയം ഈ ബഹുമതി ഏറ്റെടുക്കുകയില്ല” (ഹെബ്രോ 5:1). അതുകൊണ്ടാണ് യേശു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്: “നിങ്ങൾ എന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയില്ല, ഞാൻ നിങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. നിങ്ങൾപോയി ഫലം പുറപ്പെ

ടുവിക്കുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ ഫലം നിലനില്ക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു” (യോഹ 15:16).

ഇതിൽനിന്ന് ഒരുകാര്യം വ്യക്തമാണ്. സ്വയം സുവിശേഷപ്രസംഗകരും പ്രബോധകരും ഗുരുക്കന്മാരും അജപാലകരും ആകുന്നവർ വിവിധ സഭാ വിഭാഗങ്ങളിലുണ്ട്. അവർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനയ്ക്ക് എതിരേ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. നിഷ്കളങ്കരായ ക്രൈസ്തവരെ അവർ വഞ്ചിയ്ക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ അവരുടെ മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുകയാലായിരുന്നു. അവരുടെ പിൻഗാമികളിലൂടെ, അത് ലോകാവസാനംവരെ പ്രചരിച്ചു. ആത്മഹത്യ ചെയ്ത യൂദാസിനുപകരം മത്തിയാസിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് പുതിയ അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചയിലെ ആദ്യ മാതൃകയായിരുന്നു ഇത്. അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് യേശുവിന്റെ മനസ് അറിയാമായിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് അവർ പ്രവർത്തിച്ചു. അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ച യേശുവിന്റെയും അപ്പസ്തോലന്മാരുടെയും മനസ്സിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, യൂദാസിന് പകരം ഒരാളെ കണ്ടെത്തുക എന്ന പ്രശ്നം ഉദിയ്ക്കുമായിരുന്നില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, വിശ്വാസികളുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടി യേശു തുടക്കംകുറിച്ച പൗരോഹിത്യം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന്, അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ച ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നത് യേശുവിന്റെ ഇച്ഛ ആയിരുന്നു.

ആരാണ് കത്തോലിക്കാപുരോഹിതൻ എന്ന് പൗലോസ് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു: “ഞങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനപതികളാണ്. ഞങ്ങൾ വഴി ദൈവം നിങ്ങളോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനോട് രമ്യതപ്പെടുന്നു. ഇതാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നത്” (2 കോറി 5:20). പൗരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷാദൗത്യം, അപ്പസ്തോലന്മാർ പിൻഗാമികൾക്ക് കൈവെയ്പ്പിലൂടെ കൈമാറി. “ആർക്കെങ്കിലും കൈവെയ്പ്പ് നൽകുന്നതിന് തിടയ്ക്കും കൂട്ടുകയോ മറ്റുള്ളവരുടെ പാപങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുകയോ അരുത്. നീ വിശുദ്ധി പാലിക്കണം” (1 തിമോ 5:22). അതിനാൽ ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പുരോഹിതനും മെത്രാന്മാരും വിശ്വാസികളാൽ ആദരിക്കപ്പെടുകയും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. വിശുദ്ധലിഖിതത്തിൽ നമുക്ക് ഒരു കീഴ്വഴക്കമുണ്ട്: “സഭയെ നന്നായി ഭരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ച്, പ്രസംഗത്തിലും പ്രബോധനത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ, കൂടുതൽ ബഹുമാനത്തിന് അർഹരായി പരിഗണിക്കപ്പെടണം...” (1 തിമോ 5:17-18). അതിനെ എതിർക്കുന്നവർ സുവിശേഷത്തോടുള്ള അവരുടെ അജ്ഞത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

പഴയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതന്മാർ, ഇസ്രായേൽ ജനതയെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ നിയോഗിച്ചവരാണ്. പൗരോഹിത്യം, രാജകീയവംശത്തിൽ ഉൾപ്പെടാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. “കർത്താവ് മോശയോട് അരുളി ചെയ്തു.. അഹരോനോടും പുത്രന്മാരോടും പറയുക; നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് ഇസ്രായേൽ ജനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കണം. കർത്താവ് നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും, പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. അവിടുന്ന് നിന്നിൽ പ്രസാദിക്കുകയും നിന്നോട് കരുണ കാണിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. കർത്താവ് കരുണയോടെ കടാക്ഷിച്ചു, നിനക്കു സമാധാനം നൽകട്ടെ ഇപ്രകാരം ഇവർ ഇസ്രായേൽ മക്കളുടെ മേൽ എന്റെ നാമം ഉറപ്പിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ, ഞാൻ അവരെ അനുഗ്രഹിക്കും” (സംഖ്യ 6:22-27). ഇതേരീതിയിൽ, പുതിയ ഉടമ്പടിയിലെ പുരോഹിതർ വിശ്വാസികളെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെയും ഏറ്റവും പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെയും നാമത്തിൽ അനുഗ്രഹിക്കും: “നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപ നിങ്ങളെല്ലാവരോടുംകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ!” (2 തെസ 3:18). വീണ്ടും: “കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹവാസവും നിങ്ങളേവരോടുംകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ!” (2 കോറി 13:3). ജനത്തെ ഔദ്യോഗികമായി ആശീർവദിക്കാൻ അല്മായർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

അല്മായ പൗരോഹിത്യം: മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചോദ്യത്തിൽ എതിരാളികൾ ഉയർത്തിയ പ്രശ്നം വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ താഴെക്കാടുകുന്ന വാക്കുകളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്: നമുക്ക് അവനെ സമീപിക്കാം.... നിങ്ങൾ സജീവ ശിലകൾകൊണ്ടുള്ള ഒരു ആത്മീയ ഭവനമായി പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടെ. യേശുക്രിസ്തുവഴി ദൈവത്തിന് സീകാര്യമായ ബലികളർപ്പിക്കുന്നതിന് വിശുദ്ധമായ ഒരു പുരോഹിതജനമാകുകയും ചെയ്യട്ടെ (1 പത്രോ 2:5-9). ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലൂടെ ഓരോ ക്രൈസ്തവനും യേശുവിന്റെ രാജകീയവും നിത്യവുമായ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കാളികളാകുന്നു. പുതിയ ഉടമ്പടിയിലെ രാജകീയ പുരോഹിതജനം എങ്ങനെ ബലിയർപ്പിക്കണം എന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസ് വിശദീകരിക്കുന്നു. “ആകയാൽ സഹോദരരേ, ദൈവത്തിന്റെ കാര്യവും അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങളോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു: നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ വിശുദ്ധവും, ദൈവത്തിനു പ്രീതികരവുമായ സജീവ ബലിയായി സമർപ്പിയ്ക്കുവിൻ” (റോമാ 12:1). രാജകീയ പൗരോഹിത്യ വിശ്വാസികളുടെ ബലിയർപ്പണം ദൈവത്തിനു സീകാര്യമായ കാഴ്ചയായി സമർപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സ്വയം കളങ്കരഹിതവും പരിശുദ്ധവുമായിരിക്കണം. വിശുദ്ധ പൗലോസ് അതിനെ

പരിശുദ്ധ ആരാധന എന്നുവിളിക്കുന്നു. ശുശ്രൂഷിയായ പുരോഹിതൻ അൾത്താരയിൽ സമർപ്പിയ്ക്കുന്ന ഏകനിത്യബലിയിൽ വിശ്വാസികൾ പങ്കാളികളാകുന്നു. ഈ രീതിയിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം, പുനഃരുദ്ധാനം എന്നിവയിൽ പങ്കാളികളായി ദൈവജനം വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ ഫലങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നു.

അല്മായരുടെ സാർവ്വത്രിക പൗരോഹിത്യം, പ്രത്യേക ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യത്തെ ഒരുതരത്തിലും ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, അതിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിക്കുന്നു. കാരണം ഇവ രണ്ടും സാമാന്യം, സവിശേഷം എന്നീ നിലയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുർത്തവും അമൂർത്തവും എന്ന നിലയിലും ആലങ്കാരികമായും വാസ്തവത്തിലും അവ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക്, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ, ഒരു പുരോഹിതനായിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അവൻ ഒരു യഥാർത്ഥ ബലി അർപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പ്രാർത്ഥനയുടെ ആലങ്കാരികമായ ബലിയർപ്പണമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ ലേഖനഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നത്, അപ്പസ്തോലൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് ഒരു ആലങ്കാരിക പൗരോഹിത്യം മാത്രമാണ് എന്നാണ്. കാരണം, 'ആത്മീയ ബലികൾ' പ്രാർത്ഥനകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'രാജകീയം' എന്ന പദം ക്രിസ്ത്യാനികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആലങ്കാരിക പ്രയോഗമാണ്.

യേശു നേരത്തേ പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, പഴയതും പുതിയതും ആയ ഉടമ്പടികൾ തമ്മിലുള്ള സമാനതകൾ ഒരു വസ്തുത സംശയാതീതമായി തെളിയിക്കുന്നു. അതായത്, കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ പൗരോഹിത്യം, ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്ന അല്മായരുടെ പൗരോഹിത്യത്തിൽനിന്ന് സാരവത്തായ വിധത്തിൽ വ്യത്യസ്തമാണ്. വിശ്വാസികളുടെ പൊതുപൗരോഹിത്യം ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലെ കൃപ വെളിവാക്കുന്നതിലൂടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. കത്തോലിക്കാ പുരോഹിതരുടെ ശുശ്രൂഷാപൗരോഹിത്യം, അല്മായരുടെ പൊതു പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നു. ഓരോ ക്രൈസ്തവനിലും ജ്ഞാനസ്നാനത്തിന്റെ കൃപ വിടരുവാൻ അത് സഹായിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു അവിരാമം അവിടുത്തെ സഭയെ പടുത്തുയർത്തുകയും, നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഉപാധിയാണ് ഈ ശുശ്രൂഷാ പൗരോഹിത്യം. പൗരോഹിത്യ കൂദാശയിലൂടെയാണ് അത് പ്രസരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, രാജകീയ, പൗരോഹിത്യ വംശത്തിൽനിന്ന് ദൈവം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികളുടെ ഒരു സംഘത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തു, അവരെ വിശുദ്ധീകരിച്ചു. വിശ്വാസി

കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാനും അവരുടെ വിശ്വാസയാത്രയിൽ അവരെ നയിക്കുവാനും അവരെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തി. പഴയനിയമത്തിൽ യാഹ്വെ ചെയ്തതുപോലെ.

2. എന്തുകൊണ്ടാണ്, കത്തോലിക്കാപുരോഹിതർ ബ്രഹ്മചര്യവ്രതം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നത്? പഴയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതർ വിവാഹിതരായിരുന്നില്ലേ?

പുരോഹിത്യത്തിന്റെ സഹജമായ ഒരു ഘടകമാണ് ബ്രഹ്മചര്യം എന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ അനുശാസിക്കുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ആദിമസഭയിൽ അനേകം വൈദികരും മെത്രാന്മാരും വിവാഹജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു. “മെത്രാൻ ആരോപണങ്ങൾക്കതീതനും ഏകഭാര്യയുടെ ഭർത്താവും സംയമിയും വിവേകിയും അച്ചടക്കമുള്ളവനും അതിഥി സൽക്കാരപ്രിയനും യോഗ്യനായ പ്രബോധകനുമായിരിക്കണം” (1 തിമോ 3:2). ആദ്യത്തെ മാർപാപ്പ ആയിരുന്ന പത്രോസിന് ഭാര്യ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ? “യേശു പത്രോസിന്റെ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അവന്റെ അമ്മായിയമ്മ പനിപിടിച്ചു കിടക്കുന്നതുകണ്ടു” (മത്താ 8:14). ഇന്ന് പൗരസ്ത്യ റീത്തിലെ അനവധി പുരോഹിതർ വിവാഹിതരാണ്. റോമൻ റീത്തിൽപ്പോലും ഈ മാനദണ്ഡത്തിൽനിന്ന് ഇളവു നേടിയിട്ടുള്ള വൈദികരുണ്ട്; പ്രത്യേകിച്ച്, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിൽ നിന്നോ ഇതര ക്രിസ്തീയപാരമ്പര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയിൽനിന്നോ മാതൃസഭയിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തുന്ന പുരോഹിതർ.

ബ്രഹ്മചര്യം വ്യക്തിപരമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഒരു പ്രശ്നമാണ്. അതു ദൈവവിളി സ്വീകരിക്കലുമാണ്. യഹൂദ സമൂഹത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും വിവാഹിതനാകണം എന്നും സന്തതികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കണമെന്നും അനുശാസിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കുട്ടികൾ യഹ്വെയുടെ അനുഗ്രഹമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. “കർത്താവിന്റെ ദാനമാണ് മക്കൾ. ഉദരഫലം ഒരു സമ്മാനവും.

യൗവ്വനത്തിൽ ജനിയ്ക്കുന്ന മക്കൾ
യുദ്ധവീരന്റെ കയ്യിലെ
അസ്ത്രങ്ങൾ പോലെയാണ്.
അവകൊണ്ട് ആവനാഴി നിറയ്ക്കുന്നവൻ
ഭാഗ്യവാൻ; നഗരകവാടത്തിൽവെച്ച്
ശത്രുക്കളെ നേരിടുമ്പോൾ
അവന് ലജ്ജിക്കേണ്ടി വരുകയില്ല.” (സങ്കീ 127:3-5).

30 വയസ്സായിട്ടും, വിവാഹത്തിന് ഏറെ യോഗ്യതയുള്ള ഒരു യുവാവായിരുന്നിട്ടും, യേശു അവിവാഹിതനായി ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ചു. അങ്ങനെ കഴിയാൻ തീരുമാനിച്ചതിലൂടെ രാജ്യത്തിന്റെ മൊത്തം വികാരത്തിന് എതിരായി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു. എന്തു കൊണ്ടാണ് യേശു ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ചത്? തന്റെ ദൗത്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന് ബ്രഹ്മചര്യം യേശുവിനെ പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രമാക്കും എന്നതിനാലായിരിക്കണം യേശു അവിവാഹിതനായി കഴിയാൻ തീരുമാനിച്ചത്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെപ്രതി തങ്ങളെത്തന്നെ ഷണ്ഡന്മാരാക്കുന്നവരുണ്ട്: ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളവർ ഗ്രഹിക്കട്ടെ” എന്ന് വിശുദ്ധ മത്തായി തന്റെ ശിഷ്യരോടു വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ (മത്താ 19:12), അത് അവിടുത്തെ സന്ദേശത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. പിതാവ് തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവിടുന്ന് ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്ന് പറയാനുള്ള ഒരു രീതിയായിരുന്നു അത്. വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് യേശു സദുക്കായരെ നിശ്ശബ്ദരാക്കുന്നു: “പുനഃരുത്ഥാനത്തിൽ അവർ വിവാഹം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയോ ഇല്ല” (മത്താ 22:30).

സ്വർഗരാജ്യത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ജീവിതം ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റേതായിരിക്കും എന്നു പറയുകയാണ് അത്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസ്ഥ ഭൂമിയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് യേശു ഭൂമിയിൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റേതായ ജീവിതം തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിയ്ക്കുവാൻ അവിടുന്ന് തന്റെ ചില ശിഷ്യരെ ക്ഷണിച്ചു. അവർ അത് സ്വേച്ഛയാൽ ചെയ്യണം എന്ന് അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തിൽ അവർ എങ്ങനെ ആയിരിക്കണം എന്ന് മുൻകൂട്ടി കാണാനായിരുന്നു അത്. മറ്റുവിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ജീവിതം ഭൂമിയിൽ മുൻകൂട്ടി കാണുന്നതിന് യേശു ബ്രഹ്മചാരിയായി ജീവിച്ചു. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മുന്നൊരുക്കം എന്ന നിലയിലായിരുന്നു അത്. ഭാവി വൈദികർക്ക് യേശു അങ്ങനെ ഒരു മാതൃകയായി.

കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ബ്രഹ്മചര്യം അച്ചടക്കത്തിന്റെ ഒരു മാനദണ്ഡമാണ്. കാരണം യേശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ എന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെയും അജഗണത്തിന്റെയും കാര്യങ്ങൾക്ക് ഏകമനസ്സോടെ സ്വയം അർപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. “അവിവാഹിതൻ കർത്താവിനെ എങ്ങനെ സംപ്രീതനാക്കുമെന്നു ചിന്തിച്ചു കർത്താവിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ തല്പരനാകുന്നു. വിവാഹിതൻ, സ്വഭാ

ര്യയെ എങ്ങനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താം എന്നു ചിന്തിച്ച് ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ തല്പരനാകുന്നു. അവന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു...” (1 കോറി 7:32-34). വൈദികർക്ക് ഭാര്യമാരും കുട്ടികളും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, വിദേശമിഷനുകൾ പണ്ടത്തേതു പോലെയും, ഇന്നത്തേതുപോലെയും ചടുലമാകുമായിരുന്നോ? പുരോഹിതൻ വിവാഹിതരായിരുന്നെങ്കിൽ രാത്രിയും പകലും അജഗണത്തിന് ലഭ്യരാകുമായിരുന്നോ?

യഥോചിതമുള്ള വിശുദ്ധഗ്രന്ഥപരവും ധർമ്മികവുമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കുള്ളിലാണെങ്കിൽ, വിവാഹത്തിന്റെ പ്രസക്തി കത്തോലിക്കാസഭ ഒരുവിധത്തിലും കുറച്ചുകാണിക്കുന്നില്ല. വിവാഹം, പൗരോഹിത്യ അഭിഷേകം എന്നിവയെ അത് കുടാശകളായി അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രണ്ടും ദൈവകൃപയുടെ ഗുണപരവും ഫലപ്രദവുമായ ചാലുകളാണ്. എങ്കിലും വിശുദ്ധ പൗലോസ് ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു: “തന്റെ കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നവൻ ഉചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവാഹം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നവൻ കൂടുതൽ ശ്ലാഘനീയനാണ്” (1 കോറി 7:38). എല്ലാവരും എന്നെപ്പോലെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ദൈവത്തിൽനിന്ന് ഓരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേക ദാനങ്ങളാണല്ലോ ലഭിക്കുന്നത്... വിളിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴുള്ള അവസ്ഥയിൽതന്നെ ഓരോരുത്തരും തുടർന്നുകൊള്ളട്ടെ (1 കോറി 7:7-20). വിശുദ്ധ പൗലോസ് അവിവാഹിതകൾക്കും വിധവകൾക്കും നൽകുന്ന ഉപദേശം പുരുഷന്മാർക്കും സാധുവാണ്: “എന്നാൽ സംയമനം സാധ്യമല്ലാത്തവർ വിവാഹം ചെയ്യട്ടെ. വികാരംകൊണ്ടു ദഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വിവാഹിതരാകുന്നതാണ് നല്ലത്”(1 കോറി 7:9).

പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് മാർപാപ്പയുടെ വാക്കുകളോടെ ഞാൻ ഉപസംഹരിക്കട്ടെ: “ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ നിയമത്തിലൂടെ പുരോഹിതൻ, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കടമകളും വരദാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനുപകരം, അളവറ്റ രീതിയിൽ അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. കാരണം, ഈ ഭൂമിയിൽ കടന്നുപോകുന്ന തന്റെ ജീവിതത്തിൽ സന്തതികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, സ്വർഗ്ഗീയവും, നിത്യവുമായ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി അവിടുന്ന് സന്തതികളെ സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്നു.

3. മെത്രാൻ ഒരു തവണ മാത്രമേ വിവാഹിതനാകാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. മെത്രാന്മാരും പുരോഹിതരും വിവാഹിതരായിരിക്കണം എന്നല്ലേ അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്?

പൗരോഹിത്യ ബ്രഹ്മചര്യത്തിനെതിരെയുള്ള എതിർപ്പ് ന്യായീകരിക്കുവാൻ പൗലോസിന്റെ ഈ വാക്കുകൾ, വേർപിരിഞ്ഞുപോയ ചില സഹോദരങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാറുണ്ട്: “മെത്രാൻ ആരോപണങ്ങൾക്കതീതനും ഏകഭാര്യയുടെ ഭർത്താവും സംയമിയും വിവേകിയും അച്ചടക്കമുള്ളവനും അതിഥിസൽക്കാരപ്രിയനും യോഗ്യനായ പ്രബോധകനും ആയിരിക്കണം” (1 തിമോ 3:2). വീണ്ടും മെത്രാൻ നിയമനം സംബന്ധിച്ച്, വിശുദ്ധ പൗലോസ് തീത്തോസിന് നിർദ്ദേശം നൽകുന്നു: “ശ്രേഷ്ഠൻ കുറ്റമറ്റസ്വഭാവമുള്ളവനും ഏകഭാര്യയുടെ ഭർത്താവുമായിരിക്കണം. അവന്റെ സന്താനങ്ങൾ വിശ്വാസികളും ദുർവൃത്തരെന്നോ, അനുസരണമില്ലാത്തവരെന്നോ ദുഷ്കീർത്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരും ആയിരിക്കണം (തീത്തോസ് 1:6). മെത്രാന്മാരും വൈദികരും നിർബന്ധമായും വിവാഹിതരായിരിക്കണം എന്ന് ഒരു സാഹചര്യത്തിലും ഈ പ്രസ്താവനകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, ഭാവിതലമുറകൾക്ക് മാതൃക നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി, പൗലോസ് സ്വയം വിവാഹിതനാകുമായിരുന്നു. തന്റെ ബ്രഹ്മചര്യജീവിതം അനുകരിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം അനുയായികളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അവിവാഹിതരോടും വിധവകളോടും ഞാൻ പറയുന്നു, എന്നെപ്പോലെ ആയിരിക്കുന്നതാണ് അവർക്കു നല്ലത്” (1 കോറി 7:8). ക്രിസ്തീയതയുടെ ആദ്യ ഘട്ടത്തിൽ മെത്രാന്മാരെയും വൈദികരെയും തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ, പുതിയതായി മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരിൽ നിന്ന് അനുയോജ്യമായ അവിവാഹിതർ മിക്കപ്പോഴും ലഭ്യമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, സഭാനേതാക്കൾ വിവാഹിതരെ ഏറെ ആശ്രയിച്ചു. പക്ഷേ, അവർ എല്ലാത്തരത്തിലും കളങ്കമറ്റവർ ആയിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ബഹുഭാര്യത്വം പ്രചാരത്തിലിരുന്നതിനാൽ, പ്രസ്തുത അപകടത്തെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ പൗലോസിന്, തീത്തോസിനെയും തിമോത്തിയോസിനെയും അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ വാക്കുകൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത് മെത്രാന്മാരും വൈദികരും വിവാഹിതരായിരിക്കണം എന്നല്ല, പ്രത്യുത, വിവാഹിതരെയും സഭാശുശ്രൂഷികളായി അഭിഷേകം ചെയ്യാം എന്നാണ്.

പഴയനിയമത്തിൽ, ലേവ്യരായ പുരോഹിതർ ജറുസലേം ദൈവാലയത്തിൽ ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിന് കുറച്ചുനാൾമുമ്പ് ഭാര്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിൽനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു. കൂടാതെ, അഹിമെലെക് പുരോഹിതനോട് ദാവീദ് പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് അഞ്ചപ്പം തരുക; അല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളതാകട്ടെ. പുരോഹിതൻ ദാവീദിനോടു പറഞ്ഞു: വിശുദ്ധയല്ലാതെ, സാധാരണയപ്പം എന്റെ കൈവശമില്ല. നിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് അക

ന്നുനിന്നവരാണെങ്കിൽ മാത്രമേ തരുകയുള്ളൂ” (1 സാമു 21:3-6). പഴയ ഉടമ്പടിയിൽ ദൈവാലയത്തിലെ അപ്പം പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനും ബലി അർപ്പിക്കുന്നതിനും സ്ത്രീകളുമായുള്ള ലൈംഗികബന്ധം ഒഴിവാക്കുന്നത് ഇത്രയും കർശനമായ ഒരു നിബന്ധന ആയിരുന്നെങ്കിൽ, പുതിയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതരുടെ അവസ്ഥ എപ്രയധികം കാർക്കശ്യം ഉള്ളതായിരിക്കണം? കാരണം അവർ ദിവലുബലി അർപ്പിക്കുകയും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു മുഖ്യപ്രവാചകനായി യഹ്വെയോൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജറെമിയ, ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ബ്രഹ്മചാരിയായി കഴിയുവാൻ നിർബന്ധിതനായി എന്നത് പ്രചോദനകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. “കർത്താവ് എന്നോട് അരുളിച്ചെയ്തു. ഈ സ്ഥലത്തുവെച്ച് നീ വിവാഹം കഴിക്കുകയോ, നിനക്ക് മക്കളുണ്ടാകുകയോ അരുത്” (ജെറ 16:1-2). അതുപോലെ, ഏലിയായും ഏലീഷായും കർത്താവിന്റെ പ്രവാചകന്മാർ എന്ന നിലയിൽ ഉത്തരവാദിത്തം നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി അവിവാഹിതരായി കഴിഞ്ഞു. ഇന്നും, അനേകം യുവതീയുവാക്കൾ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു കാരണത്തിന്റെ പേരിൽ അവിവാഹിതരായി കഴിയുന്നത് അസാധാരണമല്ല. ബ്രഹ്മചര്യം എന്നത് തന്നെത്തന്നെ യേശുവിന് പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കലാണ്. അതിനാൽ, ഈ ആചാരം, ഒരു പരിധിവരെ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു: “അപ്പോൾ പത്രോസു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ സ്വഭവനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് അങ്ങയെ അനുഗമിച്ചവരാണ്.” അവിടുന്ന് അവരോടു പറഞ്ഞു: സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി വീടിനെയോ, ഭാര്യയെയോ, സഹോദരന്മാരെയോ, മാതാപിതാക്കളെയോ, സന്താനങ്ങളെയോ ഉപേക്ഷിച്ചവരിലാർക്കും ഇക്കാലത്തുതന്നെ അവ അനേക മടങ്ങു ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. വരാനിരിക്കുന്ന കാലത്തു നിത്യജീവനും” (ലൂക്കാ 18:29-30). ഭാര്യയും, മക്കളും ഉൾപ്പെടെ സകലതും അടിയറ വയ്ക്കണമെന്നതു സംബന്ധിച്ച ഏറെക്കുറെയുള്ള ചിന്താധാരകളാണ് യേശുവിന്റെ താഴെപ്പറയുന്ന വാക്കുകളിൽ കാണുന്നത്:

“സ്വന്തം പിതാവിനെയും മാതാവിനെയും ഭാര്യയെയും മക്കളെയും സഹോദരന്മാരേയും സഹോദരിമാരെയും എന്നല്ല, സ്വജീവനെത്തന്നെയും വെറുക്കാതെ, എന്റെ അടുത്തുവരുന്ന ആർക്കും എന്റെ ശിഷ്യനായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല” (ലൂക്കാ 14:26). ബ്രഹ്മചര്യജീവിതത്തിൽ ഏതാനും പരാജയങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ആ സമ്പ്രദായത്തെ അപ്പാടെ അധികേഷപിക്കു

നന്ത് അയ്യക്തികമാണ്. ദാവതുജീവിതത്തിൽ അതിലേറെ അവിശ്വസ്തതകളുണ്ട് - മാധ്യമങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ വളരെക്കൂടുതൽ. അതിനർത്ഥം, വിവാഹമെന്ന കുദാശ നാം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യണം എന്നാണോ? വിവാഹസമ്പ്രദായംതന്നെ നിർത്തലാക്കണമോ? വിവാഹിതരായവർക്കിടയിൽ എന്നതിനേക്കാൾ ഏറെ വിശുദ്ധരായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടവർ ഉള്ളത് ബ്രഹ്മചാരികളായ പുരോഹിതർ, സന്യാസവൈദികർ, കന്യാസ്ത്രീകൾ എന്നിവർക്കിടയിലാണ് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുതയാണ്.

4. കത്തോലിക്കാവൈദികർ, മെത്രാന്മാർ എന്നിവരെ എന്തുകൊണ്ടാണ് റവ; വെരി.റവ; റെറ്റ്.റവ എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്?

ദൈവത്താൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പുരോഹിതർ, മെത്രാന്മാർ തുടങ്ങിയവർ വിശ്വാസികളാൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. മിക്കപ്പോഴും, റവ; അല്ലെങ്കിൽ വെരി.റവ; റെറ്റ്.റവ. എന്നൊക്കെയാണ് അവരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. വിശുദ്ധലിഖിതത്തിൽ നമുക്ക് ഒരു കീഴ്വഴക്കമുണ്ട്: “സഭയെ നന്നായി ഭരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ച് , പ്രസംഗത്തിലും പ്രബോധനത്തിലും നിരന്തരം ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ, കൂടുതൽ ബഹുമാനത്തിന് അർഹരായി പരിഗണിയ്ക്കപ്പെടണം” (1 തിമോ 5:17-18). അത്തരം പദവികളെ എതിർക്കുന്നവർ, സുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ അജ്ഞതയാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. യഹൂദപ്രമാണിമാർ യേശുവിനെ ‘റബ്ബി’ എന്നുവിളിച്ചില്ലേ? യേശു, ക്രിസ്തു, മനുഷ്യപുത്രൻ എന്നീ പേരുകൾ തന്റെ പേരിനോടൊപ്പം ചേർത്തില്ലേ? കത്തോലിക്കരെ എതിർക്കുന്നവർ, കുറേക്കൂടി ബൈബിൾ വായിക്കുകയും വിശുദ്ധലിഖിതവ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നന്നായിരിക്കും.

5. കത്തോലിക്കാപുരോഹിതനെ ‘ഫാദർ’ അല്ലെങ്കിൽ അച്ചൻ, പിതാവ്, എന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? ബൈബിളിൽ വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ലേ അത്?

പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ പരാമർശിക്കുന്ന ബൈബിൾ ഭാഗം ഇതാണ്: “ഭൂമിയിൽ ആരെയും നിങ്ങൾ ‘പിതാവ്’ എന്നുവിളിക്കരുത്. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പിതാവേയുള്ളൂ. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ്. നിങ്ങൾ നേതാക്കന്മാർ എന്നും വിളിക്കപ്പെടരുത്. എന്തെന്നാൽ, ക്രിസ്തു-മിശിഹാ-ആണ് നിങ്ങളുടെ ഏകനേതാവ്” (മത്താ 23:8-10). ജൂദായിസത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ മതപരമായ ദുരാചാരങ്ങളെ

ളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ. യഹൂദരുടെ മതം പൊങ്ങച്ചവും ആഡംബരവും നിറഞ്ഞ ഭക്തിപ്രകടനത്തിന്റേതായിരുന്നു. ഫരിസേയർക്ക് പരസ്യമായ അംഗീകാരവും പുകഴ്ത്തലും പ്രശംസയും അത് നേടിക്കൊടുത്തു. കൂടാതെ റബ്ബീ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുവാൻ ഏറെ താൽപര്യമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കൾക്ക് ലഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ആദരവ് ലഭിക്കണം എന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. കാരണം, ഒരുവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഒരുവന് ഭൗതിക ജീവിതം നൽകി. എന്നാൽ ഗുരു നിത്യ ജീവൻ നൽകുമായിരുന്നു. ഏലീഷാ, ഏലിയായെ വിളിച്ചതുപോലെ, ‘പിതാവ്’ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടാൻ അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ അതാ ഒരു ആഗേയ രഥവും ആഗേയാശങ്ങളും അവരെ വേർപെടുത്തി. ഏലിയാ ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയർന്നു. ഏലീഷാ ഇതുകണ്ട് നിലവിളിച്ചു. എന്റെ പിതാവേ, എന്റെ പിതാവേ! (2 രാജാ 2:11-12). വ്യക്തമായും ഇവിടെ പരാമർശം, “വിശ്വാസത്തിലെ പിതാവിനെ” കുറിച്ചാണ് വാസ്തവത്തിൽ മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച വിശുദ്ധഗ്രന്ഥഭാഗത്തിൽ ക്രിസ്തു, ആത്മീയ ഗർഭിന്റെ പേരിൽ ഫരിസേയരെ ശകാരിക്കുകയാണ്. അസാധാരണമായ ബഹുമാനം തങ്ങളോട് പ്രകടിപ്പിക്കണം എന്ന ആഗ്രഹത്തിന്റെ പേരിൽ ശാസിക്കുകയാണ്. ഭൂമിയിൽ, സകല അധികാരത്തിന്റെയും പിതൃത്വത്തിന്റെയും ആത്യന്തിക ഉറവിടം ദൈവമാണ് എന്ന് അവിടുന്ന് അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. മതനേതാക്കൾ എന്ന നിലയിൽ അവർ, യഹൂദസമൂഹത്തിന്റെമേൽ ചെലുത്തുന്ന അധികാരത്തിന്റെ പോലും ഉറവിടം ദൈവത്തിലാണ്. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, ദൈവം മാത്രമാണ് നമ്മുടെ ഏകപിതാവ്. ആ രീതിയിൽ ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യനെ പിതാവായി കാണുന്നതിനെതിരെ ക്രിസ്തു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ പിതൃത്വം ഒരു മനുഷ്യനും ഉപയോഗിക്കാനാവില്ല. ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികമോ ജീവശാസ്ത്രപരമോ ആത്മീയമോ ആയ പിതൃത്വത്തെ ഇത് ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. ‘പിതാവ്’ എന്ന പദം ഒരു വൈദികനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ ആചാരത്തെ, പരാമർശവിധേയമായ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥഭാഗം ഒരു തരത്തിലും അധികേഷപിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ യേശു സ്വയം നിഷേധിക്കുകയും വൈരുദ്ധ്യാത്മകമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം അവിടുന്ന്, അനേകം വിശുദ്ധഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളിൽ ഇതേ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ പൗലോസും യേശുവിന്റെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നു. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ:

1. നിങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാർ മരുഭൂമിയിൽവെച്ച് മന്നാ ഭക്ഷിച്ചു. എങ്കിലും അവർ മരിച്ചു (യോഹ 6:49).

2. പിതാവിനെയും മാതാവിനെയും ബഹുമാനിക്കുക. പിതാവിനെയോ മാതാവിനെയോ അധികേഷപിക്കുന്നവൻ മരിക്കണം എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുന്നു, ആരെങ്കിലും, പിതാവിനോടോ, മാതാവിനോടോ... (മത്താ 15:4-6).

3. എന്റെ നാമത്തെപ്രതി ഭവനത്തെയോ, സഹോദരന്മാരെയോ, സഹോദരികളെയോ, പിതാവിനെയോ, മാതാവിനെയോ, മക്കളെയോ...നിത്യജീവൻ അവകാശമാക്കുകയും ചെയ്യും (മത്താ 19:29), (19:5-ഉം കാണുക)

4. അവൻ കണ്ണുകളുയർത്തിനോക്കി; ദൂരെ അബ്രാഹത്തെയും അവന്റെ മടിയിൽ ലാസറിനെയും കണ്ടു. “അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: പിതാവായ അബ്രാഹമേ, എന്നിൽ കനിയിണമേ!... അങ്ങനെയെങ്കിൽ ലാസറിനെ, എന്റെ പിതൃഭവനത്തിലേക്ക് അയയ്ക്കണമേ... പിതാവായ അബ്രാഹമേ, അങ്ങനെയല്ല...” (ലൂക്കാ 16:24-27).

5. എന്നാൽ, തിമോത്തിയോസിന്റെ സ്വഭാവഗുണം നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. പുത്രൻ പിതാവിനോടൊത്ത് എന്നതുപോലെ, അവൻ എന്നോടൊത്തു സുവിശേഷത്തിന് ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു (ഫിലിപ്പി 2:22).

നിങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുവിൽ പതിനായിരം ഉപദേഷ്ടാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം; എന്നാൽ പിതാക്കന്മാർ അധികമില്ല. സുവിശേഷപ്രസംഗംവഴി യേശുക്രിസ്തുവിൽ നിങ്ങൾക്കു ജന്മം നൽകിയത് ഞാനാണ് (1 കോറി 4:15).

ജീവശാസ്ത്രപരമായി ഭൂമിയിൽ നമുക്ക് ജന്മം നൽകിയ അല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞാനസ്നാനംവഴി ക്രിസ്തുവിൽ പുനർജന്മം നൽകിയ അല്ലെങ്കിൽ ദൈവവചനപ്രഘോഷണത്തിലൂടെയോ കുടാശകളിലൂടെയോ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ വളരുവാൻ നമ്മെ ഇടയാക്കിയ ഏതൊരുവനെയും “പിതാവ്” എന്ന വാക്കുപയോഗിച്ചു വിളിയ്ക്കുന്നത് ചുരുക്കത്തിൽ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിനുള്ളിലാണ്. അത്തരം ഒരു വ്യക്തി കേവലം നമ്മുടെ ജീവശാസ്ത്രപരമായ പിതാവായാലും, ആത്മീയ പിതാവോ, വിശ്വാസത്തിലുള്ള പിതാവോ ആയാലും അയാളെ നമുക്ക് ‘പിതാവ്’ എന്നു വിളിയ്ക്കാം. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിനെ നാം മനസിലാക്കുന്ന രീതിയിൽ, അതേ അർത്ഥത്തിൽ അയാളെ ‘പിതാവ്’ എന്ന് നാം വിളിക്കാൻ പാടില്ല. കാരണം സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് നമ്മുടെ പരമോ

നന്മയായ കർത്താവാണ്; ഗുരുവാണ്; ഭൂമിയിലെ സകല പിതൃത്വത്തിന്റെയും ഉറവിടം അവിടുനാണ്.

നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ഗുരുവും ആത്യന്തിക പ്രബോധകനുമായ ദൈവത്തിനു മാത്രം യോജിച്ച രീതിയിൽ, മനുഷ്യരെ പ്രബോധകർ, ഗുരു എന്നു വിളിക്കുന്നതിനെതിരേ യേശു, മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നു. യേശു തന്നെ പ്രബോധകരെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു: നീ ഇസ്രേയേലിലെ ഗുരുവല്ലേ? എന്നിട്ടും ഇക്കാര്യമൊന്നും മനസിലാക്കുന്നില്ലേ? (യോഹ 3:10). “അതിന്റെ പ്രഘോഷകനായും അപ്പസ്തോലനായും, വിശ്വാസത്തിലും സത്യത്തിലും, വിജാതീയരുടെ പ്രബോധകനായും ഞാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടു” (1 തിമോ 2:7). “ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രഘോഷകനും അപ്പസ്തോലനും പ്രബോധകനുമായി ഞാൻ നിയമിതനായിരിക്കുന്നു” (2 തിമോ 1:11). വിശുദ്ധ സ്തേഫാനോസ്, “സഹോദരന്മാർ, പിതാക്കന്മാർ” എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. പൊതുവായി ജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ, വൈദികർ, പ്രത്യേകിച്ച് ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ സഭ എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് പ്രസ്തുത പ്രയോഗം.

(സ്തേഫാനോസ്) അവൻ പ്രതിവചിച്ചു: “സഹോദരന്മാരേ, പിതാക്കന്മാരേ കേട്ടുകൊള്ളുവിൻ...” (അപ്പോ 7:2). ചുരുക്കത്തിൽ കുടാശകൾ നൽകുന്നതിലൂടെ പ്രത്യേകിച്ച് ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുന്നതിലൂടെ, സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിലൂടെ ഒരു വൈദികൻ തന്റെ മക്കളായിത്തീർന്ന സകല ക്രൈസ്തവരുടെയും പിതാവും ഗുരുവും ആയിത്തീരുന്നു. ഈ സുവിശേഷ ഭാഗങ്ങളിൽ ആത്മീയപിതൃത്വവും പ്രബോധകസ്ഥാനവും എടുത്തുകാണിക്കുന്നു എന്നത് വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഈ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചവർതന്നെ, സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളെ പിതാവ്, മാതാവ്, എന്നുവിളിക്കാറില്ലേ? തങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെ അവർ ‘ഗുരു’, ‘മാസ്റ്റർ’ എന്നു വിളിക്കാറില്ലേ?

ഡോ. ആന്റണി നെറ്റിക്കാട്ട് സി.എം

കുമ്പസാരവും രോഗീലേപനവും ചില എക്സുമെനിക്കൽ ചിന്തകൾ

കുമ്പസാരം, രോഗീലേപനം എന്നീ കുറ്റശകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സഭകൾ തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

1. രഹസ്യമായി ഹൃദയത്തിൽ ദൈവത്തോട് പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുന്നതിനുപകരം, എന്തുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കർ ഒരു പുരോഹിതനോട് പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുന്നത്?

പഴയനിയമത്തിലെ കുമ്പസാരം: ദാവീദ് രാജാവ് വ്യഭിചാരം എന്ന പാപം നിമിത്തം യഹ്വെയിൽനിന്ന് അകന്നപ്പോൾ നാഥാൻ പ്രവാചകൻ രാജാവിനെ നേരിട്ടുകണ്ടു. അനുതാപവിവശനായ ദാവീദ് തേങ്ങി: “ഞാൻ കർത്താവിനെതിരായി പാപം ചെയ്തുപോയി” നാഥാൻ പറഞ്ഞു: കർത്താവ് നിന്റെ പാപം ക്ഷമിച്ചി

രിക്കുന്നു. നീ മരിക്കുകയില്ല” (2 സാമു 12:13). ഇവിടെ രാജാവ് തന്റെ പാപം നാഥനോട് ഏറ്റുപറയുന്നു. പ്രവാചകനിലൂടെ ദൈവത്തിൽനിന്ന് പാപമോചനം നേടുന്നു. മറ്റു വാക്കുകളിൽ, നാഥൻ, കർത്താവിന്റെ പ്രതിനിധി ആയിരുന്നു. യഹ്വെ നാഥനിലൂടെ ദാവീദിന്റെ കുന്യാസാരം കേൾക്കുന്നു. അതേ പ്രവാചകനിലൂടെ അവിടുന്ന് ക്ഷമിച്ചു. പാപം മോചിപ്പിച്ചു എന്നത് ദാവീദിനെ അറിയിക്കുന്നു.

പുതിയനിയമത്തിലെ കുന്യാസാരം: വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള യഹൂദർ തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനുതപിക്കുകയും ജോർദ്ദാനിൽവെച്ച് സ്നാനപര്യായനംനോട് അവ ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്തു. “ജറുസലേമിലും യൂദയാ മുഴുവനിലും ജോർദ്ദാന്റെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും നിന്നുള്ള ജനം അവന്റെ അടുത്തെത്തി. അവർ പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് ജോർദ്ദാൻ നദിയിൽവെച്ച് അവനിൽനിന്ന് സ്നാനം സ്വീകരിച്ചു” (മത്താ 3:5-6). അനേകം വിശ്വാസികൾ അവരുടെ പാപങ്ങൾ അപ്പസ്തോലന്മാരോട് ഏറ്റുപറഞ്ഞു. തിന്മനിറഞ്ഞ അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ വെളിപ്പെടുത്തി. “വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച പലരും വന്ന് തങ്ങളുടെ ദുർന്നടപടികൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് കുറ്റസമ്മതിച്ചു” (അപ്പോ 19:18).

യേശുവിന് പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. “അവരുടെ വിശ്വാസം കണ്ട് യേശു തളർവാതരോഗിയോടു പറഞ്ഞു: മകനേ, നിന്റെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിയമജ്ഞരിൽ ചിലർ അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.... എന്നാൽ, ഭൂമിയിൽ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കാൻ മനുഷ്യപുത്രന് അധികാരമുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ അറിയേണ്ടതിന്...” (മർക്കോ 2:5-12, മത്താ 9:1-18). പിന്നീട്, യേശു, തന്റെ നാമത്തിൽ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള അധികാരം, ഇതേ അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകി. സഭയുടെ ജീവിതം, ലക്ഷ്യം എന്നിവയോട് സംയോജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് ക്ഷമയുടെ ഈ ദൗത്യം. ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുരോഹിതൻ ഈ അധികാരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതായത് ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിസ്വരൂപത്തിലൂടെ.

“യേശു വീണ്ടും അവരോടു പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം. പിതാവ് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു. ഇതുപറഞ്ഞിട്ട് അവരുടെമേൽ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് അവരോട് അരുളിച്ചെയ്തു: നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കുവിൻ.

നിങ്ങൾ ആരുടെ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിയ്ക്കുന്നുവോ അവ അവരോട് ക്ഷമിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. നിങ്ങൾ ആരുടെ പാപങ്ങൾ ബന്ധിക്കുന്നുവോ, അവ ബന്ധിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും” (യോഹ 20:21-23). മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും; “നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ അഴിയ്ക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും” (മത്താ 18:18).

പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാൻ യേശു അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു നൽകിയ ഈ അധികാരം അവരിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. എല്ലാകാലങ്ങളിലും സ്ഥലങ്ങളിലും ശുശ്രൂഷാദൗത്യത്തിൽ അവരുടെ പിൻഗാമികളിലേക്കും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തിൽ പാപം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും നിലനിൽക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിർഭാഗ്യവെച്ചാൽ, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെല്ലായ്പ്പോഴും പാപമുണ്ട്. അതിനാൽ, അതിനുള്ള പരിഹാരവും എല്ലായ്പ്പോഴും ലോകത്തിന് ഉണ്ടായിരിക്കും. ചുരുക്കത്തിൽ, ലോകത്തോടൊപ്പം ഔഷധവും സഹവസിക്കണം. രണ്ടാമത്, സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻ, ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുവാൻ, സൈന്ധവ്യലേപനം നൽകുവാൻ, പൗരോഹിത്യാഭിഷേകം നടത്തുവാൻ അപ്പസ്തോലന്മാർക്ക് യേശു നൽകിയ അധികാരം അവരുടെ പിൻഗാമികളിലേക്കും സംക്രമിക്കപ്പെട്ടു. പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാൻ അവർക്കു ലഭിച്ച അധികാരം എന്തുകൊണ്ട് പിൻഗാമികൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൂടാ? ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള ഈ അധികാരം, പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാൻ പാപികൾക്കുള്ള ബാധ്യതയും ഉളവാക്കുന്നു. പൗരോഹിതൻ, തന്റെ അധികാരം, വിവേകത്തോടും, വിവേചനശക്തിയോടും കൂടി വിനിയോഗിക്കണം. വൈദികൻ പശ്ചാത്തപിക്കാത്തവനെ തിരസ്കരിക്കുകയും, പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവന് പാപമോചനം നൽകുകയും വേണം. ഇത് ചെയ്യുവാൻ, അവന്, പാപിയുടെ മനോഭാവം അറിയുവാൻ സാധിക്കണം. ഇത് പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഉദാഹരണത്തിന് അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആചാരം നോക്കുക: “കൂടാതെ, വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച പലരും വന്ന്, തങ്ങളുടെ ദുർനടപടികൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് കുറ്റം സമ്മതിച്ചു” (അപ്പോ 19:18). പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാൻ ബാധ്യതയില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തത് എന്തിനാണ്? വിശുദ്ധകുർബാന അർപ്പിക്കുവാനുള്ള അധികാരംപോലെ തന്നെ, പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും പൗരോഹി

ത്യത്തിന്റെ വരദാനവുമായി ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “പുതിയനിയമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷവും ബാഹ്യവുമായ പൗരോഹിത്യമോ, കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങൾ നൽകുവാനും പവിത്രീകരിക്കുവാനുമുള്ള എന്തെങ്കിലും ശക്തിയോ, പാപങ്ങൾ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനും ബന്ധിക്കുന്നതിനും ഉള്ള അധികാരമോ ഇല്ലാ എന്നും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള ശുശ്രൂഷാദൗത്യവും അതിനുള്ള അധികാര പദവിയും മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നും ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അവൻ ഭ്രഷ്ടനാകട്ടെ/പള്ളിവില്പക്കിന് വിധേയനാകട്ടെ” (ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ നമ്പർ 961).

ക്രിസ്തീയതയുടെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ വിശ്വാസികൾക്കിടയിലുള്ള ആചാരം, സഭാശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കു മുമ്പിൽ പാപങ്ങൾ പരസ്യമായി ഏറ്റുപറയുക എന്നതായിരുന്നു (അപ്പോ 19:18-19). ഈ പ്രധാനാചാര്യന്മാർ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുന്നവരുടെമേൽ പിഴ അഥവാ പ്രായശ്ചിത്തം ചുമത്തിയിരുന്നു. പാപങ്ങളുടെ ഗൗരവം അനുസരിച്ചായിരുന്നു പ്രായശ്ചിത്തം. തെറ്റായ രീതിയിൽ ലഭിച്ച സാധനങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കുക, കേടുപാടുകൾക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുക. തുടങ്ങിയവ പരിഹാരപ്രവൃത്തിക്ക് ആവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകളായിരുന്നു. ഒരുവശത്ത് ക്രൈസ്തവരുടെ സംഖ്യ പൊടുന്നനെ വർദ്ധിച്ചു. മറുവശത്ത് മാരകപാപങ്ങളുടെ പരസ്യപ്രഖ്യാപനം വിവാദത്തിന്റെ ഉറവിടമായി. അത്തരം പരസ്യപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ നിമിത്തം ആകുലരായ വ്യക്തികൾക്കിടയിൽ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉടലെടുത്തു. അതിനാൽ, പരസ്യമായ കുമ്പസാരത്തിൽനിന്ന്, പ്രധാനാചാര്യന്മാരുടെ, ശ്രേഷ്ഠപുരോഹിതന്മാരുടെ ചെവിയ്ക്കു കുമ്പസാരിക്കുന്ന രീതി ആദിമസഭയിൽ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി. ഈ ആചാരം ഇന്നും തുടരുന്നു.

ദൈവം തന്റെ ദൈവികപദ്ധതികൾ നടപ്പിലാക്കുവാൻ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയിൽ ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നേരിട്ട് ഇടപെടുന്നില്ല അല്ലെങ്കിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. അവിടുന്ന് സ്ഥാപിച്ച നിയമങ്ങൾക്കനുസൃതമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അവിടുത്തെ ജീവജാലങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നു. ഈ കല്ലുകളിൽനിന്ന് അബ്രാഹത്തിന് സന്താനങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും എന്ന് യേശു പരസ്യമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (മത്തായി 3:9). പക്ഷേ, വാസ്തവത്തിൽ അവിടുന്ന് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. അവിടുന്ന് സന്തതികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഏജൻ്റ് മാരായി മതാപിതാക്കളെ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വ

ശക്തനായവന് പുതിയ സസ്യങ്ങൾ, വൃക്ഷങ്ങൾ, ആകാശത്തിലെ പക്ഷികൾ, ഭൂമിയിലെ മൃഗങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, അവയുടെ വർദ്ധനവിന്, പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ ബാധകമാക്കുവാൻ അവിടുന്ന് അനുവദിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഒരു പുതിയ കല്പനയിലൂടെ ദൈവം പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാൻ പുരോഹിതരെ അധികാരപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ട് നശ്വരമായ മനുഷ്യർക്ക് അത്തരം ഒരു ദൈവികശക്തി നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്, എങ്ങനെയാണ് എന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വിശ്വാസികൾ ഈ പുതിയ നിയമം അനുസരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ കരുതുന്നതുപോലെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പാപം ചെയ്യാനുള്ള അനുവാദം അല്ല കുമ്പസാരം. അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കാത്തവർ അനുരഞ്ജന കൂദാശയ്ക്കെതിരെ കണ്ണുമടച്ച് എറിയുകയാണ്. കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ ക്ഷമയുടെ മൂല്യം കത്തോലിക്കർക്ക് അറിയാം. സാധുവായ ഒരു കുമ്പസാരം വിശദമായ ആത്മപരിശോധന ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സകലപാപങ്ങളെയും കുറിച്ച് അനുതപിക്കണം. വീണ്ടും പാപം ചെയ്യുകയില്ല എന്ന് ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യണം. കൂടാതെ, ചെയ്ത പാപങ്ങൾ ഒരു പുരോഹിതനോട് ഏറ്റുപറയുകയും കുമ്പസാരകൻ നല്കുന്ന പ്രയശ്ചിത്തം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യണം. മേലിൽ പാപം ചെയ്യുകയില്ല എന്ന തീരുമാനം താഴെപ്പറയുന്ന മനഃസ്താപപ്രകരണത്തിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കണം: “ഓ, എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ സകല പാപങ്ങളെയും ഓർത്ത് ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു; ഞാൻ അവിടുത്തോട് മാപ്പിരക്കുന്നു. കാരണം, അങ്ങയുടെ കഠിനശിക്ഷ അർഹിയ്ക്കുന്നവയാണ് ആ പാപങ്ങൾ. അവ അവിടുത്തെ അനന്തമായ നന്മയെ മുറിവേല്പിച്ചതിനാൽ എന്റെ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെയും മറ്റു മിക്കവരെയും അവർ കുരിശിൽ തറച്ചു. അവിടുത്തെ കൃപയാൽ, മേലിൽ അങ്ങയെ വ്രണപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യുന്നു.”

ഈ ദൃഢനിശ്ചയത്താലും കൂദാശയുടെ ഫലത്താലും മനുഷ്യരുടെ പാപം കുറഞ്ഞു എന്ന് എനിക്ക് ബോദ്ധ്യമുണ്ട്. കുമ്പസാരവേളയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ നമ്മുടെ പാപക്കറ കഴുകിക്കളയപ്പെടുന്നു. നമുക്ക് വിശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള കൃപ വർദ്ധിച്ചതോതിൽ ലഭിക്കുന്നു. വിശുദ്ധിയിലേക്ക് പുരോഗമിക്കുവാനും നമ്മുടെ അനേകം ബലഹീനതകളെ അതിജീവിയ്ക്കുവാനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. കുമ്പസാരകനിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ അനേകം ജീവിതങ്ങളുടെ ഗതി മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ഒരു രൂപം

ന്തരീകരണത്തിന് ഞാൻ തന്നെ ഒരു ദൂക്സാക്ഷിയാണ്. എന്തായാലും, മാനുഷികമായ ബലഹീനതകളാൽ മിക്കപ്പോഴും വീഴ്ചകൾ അനുപേക്ഷണീയമായിട്ടുണ്ട്. നമുക്ക് യോഹന്നാന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രവിക്കാം: “എന്റെ കുഞ്ഞുമക്കളേ, നിങ്ങൾ പാപം ചെയ്യാതിരിക്കേണ്ടതിനാണ് ഞാൻ ഇവ നിങ്ങൾക്കെഴുതുന്നത്. എന്നാൽ, ആരെങ്കിലും പാപം ചെയ്യാൻ ഇടയായാൽത്തന്നെ, പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നമുക്ക് ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനുണ്ട് നീതിമാനായ യേശു ക്രിസ്തു” (1 യോഹ 2:1-2). പുരോഹിതൻ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സ്ഥാനപതികൾ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധികൾ ആണ്; അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുവാൻ ദൈവികമായ അധികാരം അവർക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളെ ക്രിസ്തുവഴി ദൈവത്തോട് രമ്യപ്പെടുത്തുകയും രമ്യതയുടെ ശുശ്രൂഷ ഞങ്ങൾക്കു നൽകുകയും ചെയ്ത ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ് ഇവയെല്ലാം... ഞങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനപതികളാണ്. ഞങ്ങൾവഴി ദൈവം നിങ്ങളോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു: “നിങ്ങൾ ദൈവത്തോട് രമ്യതപ്പെടുവിൻ” (2 കോറി 5:18-20). അനുരഞ്ജനകുടാശയുടെ ഒരു പ്രത്യേക സവിശേഷത, കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന ഒരുവൻ ഏറ്റുപറഞ്ഞ പാപങ്ങൾ ഒരിക്കലും വെളിപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല എന്നതാണ്-പീഡനമോ മർദ്ദനമോ മരണംതന്നെയോ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നാൽപ്പോലും. കുമ്പസാരരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ മരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായ അനവധി വാഴ്ത്തപ്പെട്ട വിശുദ്ധർ സഭയിലുണ്ട്. കേരളത്തിലെ അന്തരിച്ച ഫാദർ ബെനഡിക്ട് ഓണംകുളം അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു രക്തസാക്ഷിയായിരുന്നു.

കുമ്പസാരം എന്ന കുടാശ, പാപംനിറഞ്ഞ മനുഷ്യരാശിയ്ക്ക് യേശു നൽകിയ ഏറ്റവും വലിയ വരദാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ചിലത് താഴെക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

1. ക്ഷമയുടെ ഈട് അല്ലെങ്കിൽ ഉറപ്പ് അതിലുണ്ട്. നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ നിഗൂഢതയിൽ രഹസ്യമായി ദൈവത്തോടു നേരിട്ട് നാം പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ അത് ലഭിക്കുന്നില്ല.

2. ഇസ്രായേൽജനം, തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിലപിക്കുകയും, ദൈവത്തിനെതിരെ കലഹിക്കുകയും പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, അവരുടെ പാപങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ക്ഷമിക്കപ്പെടും എന്ന് പൂർണ്ണമായ തീർച്ച ഇല്ലായിരുന്നു. നിശ്ചിത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗംഗാസ്നാനം നടത്തുന്ന ഹിന്ദുക്കൾക്കിടയിലും ക്ഷമ

സംബന്ധിച്ച ഈ അനിശ്ചിതാവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്നു. നാം നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ഒരു പുരോഹിതനോട് ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ ഈ പാപങ്ങൾ എന്നനേയ്ക്കുമായി കഴുകിക്കളയപ്പെടും എന്ന് നൂറുശതമാനം ഉറപ്പ് നമുക്കുണ്ട്. ഇതിനുകാരണം യേശു സഭയ്ക്ക് നല്കിയ ഉറപ്പാണ് (യോഹ 20:21-23, മത്താ 18:18).

3. നമ്മുടെ ആത്മാക്കളെ സമ്പന്നമാക്കുന്ന, പിശാചിന്റെ ദുഷ്ട തന്ത്രങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന കൗദാശികമായ കൃപയുണ്ട്. സ്വകാര്യതയിൽ നാം പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ ഈ കൃപ ലഭ്യമല്ല.

4. കുമ്പസാരവേളയിൽ ആത്മീയ ഉപദേശം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ദൈവത്തോടു കുമ്പസാരിക്കുമ്പോൾ അത് നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. ധാരണ, പ്രോത്സാഹനം, പ്രാർത്ഥനാസഹായവാഗ്ദാനം ഇവയെല്ലാം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നു. നല്ല ക്രൈസ്തവരാകാനുള്ള നമ്മുടെ തീരുമാനത്തെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻ അവ ഏറെ സഹായിക്കുന്നു.

5. കുമ്പസാരത്തിന് സാമ്പത്തികച്ചെലവില്ല. വൈദികർ എല്ലായ്പ്പോഴും സംലഭ്യരാണ്. മനുഷാസ്ത്രജ്ഞരുടെ കൗൺസലിങ് പോലെയല്ല അത്. അതിന്, മുൻകൂട്ടി സമയം നിശ്ചയിക്കണം, അവർക്ക് കനത്ത ഫീസ് നല്കുകയും ചെയ്യണം.

6. ദൈവത്തോട് രഹസ്യമായി കുമ്പസാരിക്കാം എന്നിരിക്കെ എന്തിന് ഒരു പുരോഹിതനോടു കുമ്പസാരിക്കണം എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഞാനൊരു മറുചോദ്യം ഉന്നയിക്കട്ടെ. പ്രകൃതിയുടെ മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നിരിക്കെ എന്തിനാണ് മനോഹരങ്ങളായ ദൈവാലയങ്ങൾ പണിയുന്നത്? കിടപ്പുമുറിയിൽ സുഖമായി പ്രാർത്ഥിക്കാമെന്നിരിക്കെ എന്തിനാണ് ചാപ്പലിൽ പ്രാർത്ഥിയ്ക്കുന്നത്? ധ്യാന, വിചിന്തനങ്ങളോടെ സ്വസ്ഥമായ രീതിയിൽ ദൈവവചനം വായിക്കാമെന്നിരിക്കെ എന്തിനാണ് പാസ്റ്ററുടെ വാക്കുകൾ ശ്രവിക്കുന്നത്? കർത്താവ് ഇവരെയെല്ലാം അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ, പുരോഹിതനിലൂടെയുള്ള പാപമോചനത്തെയും ദൈവം അധികാരപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന് എനിക്ക് മറുപടി പറഞ്ഞുകൂടെ?

കുമ്പസാരത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്ന വിശുദ്ധഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളുടെ ബലം, സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ താഴെപ്പറയുന്ന ഉദ്ധരണികൾ അപഗ്രഥിയ്ക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ശക്തമാകുന്നു:

i) വിശുദ്ധ ബേസിൽ (370). “ദൈവത്തിന്റെ നിഗൂഢരഹസ്യങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണം ആർക്കു ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അതിൽ ആരു പ്രതിബദ്ധിതമായിരിക്കുന്നുവോ അവരോട് നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ ഏറ്റു പറയണം. ആരാൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടുവോ, ആ അപ്പോസ്തലന്മാരോട് അവർ പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞു എന്ന് അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.” വിശുദ്ധ ബേസിൽ ഇവിടെ കുടാശാപരമായ കുന്വസാരത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലിക വേരുകൾ വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

ii) മിലാനിലെ വിശുദ്ധ അംബ്രോസ് (340-397). “പാപമാണ് വിഷം. പരിഹാരം, കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ആരോപണം. അകൃത്യങ്ങളാണ് വിഷം. കുന്വസാരമാണ് പരിഹാരത്തിനുള്ള, അതിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിനുള്ള പോംവഴി... നിങ്ങൾക്കു ലജ്ജ തോന്നുന്നുവോ? ഈ ലജ്ജ ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധിയുടെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഒട്ടും നിന്നെ സഹായിക്കുകയില്ല. വിശുദ്ധ അംബ്രോസിന്റെ കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന രഹസ്യമായ കുന്വസാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ ഒരു പരാമർശമാണിത്.

iii) വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിൻ (354-430) ഈ ലോകത്തിൽ നാം കുന്വസാരിക്കണം എന്ന് കരുണാമയനായ ദൈവം ഇച്ഛിക്കുന്നു. പരലോകത്തിൽ അമ്പരന്നുപോകാതിരിക്കാൻ, ശാപശ്രസ്തരാകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ഞാൻ സ്വകാര്യതയിൽ, രഹസ്യമായി ദൈവത്തോടു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുന്നു, ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ചെയ്യുന്നു എന്ന് ആരും തന്നോടുതന്നെ പറയാതിരിക്കട്ടെ. “നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതൊക്കെയും സ്വർഗ്ഗത്തിലും അഴിക്കപ്പെടും” എന്ന് ക്രിസ്തു പറഞ്ഞത് വ്യഥാവിലാസം? സഭയ്ക്ക് താക്കോൽ നൽകപ്പെട്ടത് വ്യഥാവിലാസം? ക്രിസ്തുവിന്റെ വചനത്തെ സുവിശേഷത്തെ നാം നിഷ്ഫലമാക്കുമോ? നിശ്ചിതമാക്കുമോ?

iv) വിശുദ്ധ ക്രിസോസ്റ്റം: (347-470): “നോക്കൂ, നാം അവസാനം, പരിശുദ്ധ നോമ്പിന്റെ സമാപനത്തോട് അടുത്തു... നമ്മുടെ പാപങ്ങളുടെ പൂർണ്ണവും കൃത്യവുമായ ഒരു കുന്വസാരം നടത്തുക... ഈസ്റ്റർ ഞായറാഴ്ച കർത്താവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്ക് അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും.” അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: “വ്യഭിചാരത്തെക്കുറിച്ചും അല്ലെങ്കിൽ സകല മനുഷ്യരിലും പ്രകടമായിട്ടുള്ളവയെക്കുറിച്ചും മാത്രമായി എന്നോടു കുന്വസാരിക്കേണ്ട; പ്രത്യുത നിങ്ങളുടെ

ദുർഭാഷണങ്ങൾ, ഏഷണി, അപവാദങ്ങൾ... അത്തരം സകലകാര്യങ്ങളും ഏറ്റു പറയുക.”

മറ്റു സോതസ്സുകൾ: 4-ഉം 5-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സഭയിൽനിന്നു കലഹിച്ചവരാണ് ഏരിയൻസും നെസ്തോറിയൻസും. അവർ ഇപ്പോഴും പേർഷ്യയിലും അബിസ്സീനിയയിലുമുണ്ട്. അവർ കുമ്പസാരമെന്ന കുദാശയെ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടതും ധന്യവുമായ ആചാരമായി നിലനിർത്തുന്നു. കൂടാതെ, 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഫോത്തിയൂസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ റോമിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചു മാറിയ ഗ്രീക്ക് ശീശ്മസഭ, കത്തോലിക്കർ നൽകുന്നതുപോലെ തന്നെ രഹസ്യമായ കുമ്പസാരത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകി. ചില പ്രശസ്ത വ്യക്തികളുടെ സാക്ഷ്യം കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മാർട്ടിൻ ലൂഥർ പറയുന്നു: രഹസ്യമായുള്ള കുമ്പസാരം ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഫാഷനായിത്തീർന്ന അത് പ്രയോജനകരമാണ്. അല്ല, ആവശ്യമാണ്. അത് ഞാൻ ഒഴിവാക്കുകയോ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകയോ ചെയ്തില്ല. കാരണം, രോഗാതുരവും പീഡിതവുമായ മനുഷ്യാകൃതികൾക്ക് അതാണ് പരിഹാരം. “ലോകപ്രശസ്ത ജർമ്മൻ ദാർശനികൻ ലെയ്ബ്നിസ് കുമ്പസാരം ഒരു വലിയ ഗുണം, പ്രയോജനം ആണ് എന്ന് അംഗീകരിയ്ക്കുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയതാണ്. പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതിനും, മോചിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം അവിടുന്ന് സഭയ്ക്കു നൽകി.” ക്രിസ്തീയതയുടെ വിരോധിയായിരുന്ന വോൾട്ടയർ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “കുമ്പസാരത്തേക്കാൾ പ്രയോജനകരമായ മറ്റൊരു ആചാരസംഹിതയില്ല.” റൂസ്സോയ്ക്കും കുമ്പസാരത്തെക്കുറിച്ച് ചിലതു പറയാനുമുണ്ട്: “കുമ്പസാരം കത്തോലിക്കർക്കിടയിൽ എത്രയോ പരിഹാരങ്ങളും നഷ്ടപരിഹാരങ്ങളും ഉളവാക്കും!” റിഫർമേഷനുശേഷം, കുമ്പസാരം നിർത്തലാക്കിയതിനെത്തുടർന്ന് ജനങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായ ധർമ്മിക വ്യതിചലനം നിമിത്തം ജർമ്മനിയിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് അധികാരികൾ അമ്പരന്നുപോയി എന്ന് ചരിത്രം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ ചക്രവർത്തിയായ ചാൾസ് അഞ്ചാമനോട്, കുമ്പസാരം പുനഃസ്ഥാപിക്കണം എന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് അവർ നിവേദനം നടത്തുകവരെ ചെയ്തു.

2. രോഗീലേപനം എന്ന കുദാശ ആദിമസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ?

തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷാകാലത്ത്, യേശു വിവിധ രോഗങ്ങൾ ബാധിച്ച ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾക്ക് സൗഖ്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷ സന്ദേശം പ്രഘോഷിക്കുന്നതിനോടൊപ്പമായി

രുന്നൂ ഇത്. ഭൂമിയിൽ അവിടുത്തെ വാസം പരിമിതസമയത്തേക്കു മാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ ലോകാവസാനംവരെ, ലോകമെമ്പാടും തന്റെ ശുശ്രൂഷ തുടരുവാൻ അവിടുന്ന് തന്റെ ശിഷ്യരെ നിയോഗിച്ചു. ഇതിനായി കർത്താവ് അവർക്ക് തന്റെ ദൈവികമായ അധികാരം നൽകി: “ഈ പന്ത്രണ്ടുപേരെയും യേശു ഇപ്രകാരം ചുമതലപ്പെടുത്തി അയച്ചു... രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിക്കുകയും കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുദ്ധരാക്കുകയും പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുവിൻ... ദാനമായി നിങ്ങൾക്കു കിട്ടി; ദാനമായിത്തന്നെ കൊടുക്കുവിൻ” (മത്താ 10:5-8). വചനപ്രഘോഷണത്തിനും രോഗികൾക്ക് സൗഖ്യം കൊടുക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു ശിഷ്യന്മാർ. യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷാകാലത്തും അപ്പസ്തോലന്മാർ രോഗീലേപനം എന്ന കുദാശ നൽകിയിരുന്നു എന്നത് ഏറെ പ്രസക്തമാണ്.

“ശിഷ്യന്മാർ പുറപ്പെട്ട്, ജനങ്ങളോട് അനുതപിയ്ക്കണം എന്ന് പ്രസംഗിച്ചു. അനേകം പിശാചുക്കളെ പുറത്താക്കി; അനേകം രോഗികളെ തൈലംപുശി സുഖപ്പെടുത്തി” (മർക്കോ 6:12-13). ഈ ആചാരം വീണ്ടും തുടർന്നു. “നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും രോഗിയായ ഒരാളിൽ അവൻ സഭയിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ വിളിക്കട്ടെ. അവർ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ അവനെ തൈലാഭിഷേകം ചെയ്ത് അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ. വിശ്വാസത്തോടെയുള്ള പ്രാർത്ഥന രോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തും. കർത്താവ് അവനെ എഴുന്നേല്പിക്കും. അവൻ പാപങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്ന് അവന് മാപ്പു നൽകും” (യാക്കോ 5:14-15). ഈ ആചാരം, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ മരണശേഷവും ആദിമസഭയിൽ പ്രചാരത്തിലായിരുന്നു. അത്, ഇന്നുവരെ ഇടമുറിയാതെ തുടരുന്നു. പ്രാചീന സഭാപിതാക്കന്മാർ രോഗീലേപനം, അല്ലെങ്കിൽ അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതുപോലെ അന്ത്യകുദാശ, ഉൾപ്പെടെ ഓരോ കുദാശയെക്കുറിച്ചും തങ്ങളുടെ രചനകൾ, സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങൾ എന്നിവ എങ്ങനെ അവശേഷിപ്പിച്ചു എന്നത് അതിശയകരമാണ്. അവയിൽ ചിലത് നമുക്ക് ശ്രവിക്കാം:

- 1. ഒരിജൺ (184-254) ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:

കർത്താവിന്റെ പുരോഹിതനോട് പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുവാൻ, പരിഹാരം തേടുവാൻ പാപി ലജ്ജ കാണിയ്ക്കാത്തപ്പോൾ അനു

താപത്തിലൂടെ പാപമോചനം സംഭവിക്കുന്നു. അതെക്കുറിച്ച് അപ്പസ്തോലനായ യാക്കോബ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും രോഗിയാണെങ്കിൽ, അവൻ സഭയിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ വിളിയ്ക്കട്ടെ. അവർ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ അവനെ തൈലാഭിഷേകം ചെയ്ത് അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിയ്ക്കട്ടെ.”

2. വിശുദ്ധ ക്രിസോസ്റ്റം (347-407) പറയുന്നു: “അവർ (പുരോഹിതന്മാർ) നമ്മെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, പിന്നീട് ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുന്നതിനും അവർക്ക് ശക്തിയും അധികാരവുമുണ്ട്, കാരണം, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും രോഗിയാണെങ്കിൽ, അവൻ സഭയിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ വിളിയ്ക്കട്ടെ. അവർ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ അവനെ തൈലാഭിഷേകം ചെയ്ത് അവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിയ്ക്കട്ടെ.”

3. ഇന്നസന്റ് ഒന്നാമൻ മാർപാപ്പ (+ 417) വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഡിസെന്റിയൂസ് മെത്രാൻ ഒരു കത്തയച്ചിരുന്നു; വിശുദ്ധ തൈലത്താൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട രോഗികളായ വിശ്വാസികൾ ഈ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കണമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഒരു മെത്രാൻ തയ്യാറാക്കിയ പ്രസ്തുത കത്ത് വൈദികർ മാത്രമല്ല സകല ക്രൈസ്തവർക്കും ഉപയോഗിക്കാം.

4. പ്രാചീന റോമൻ ആചാരാനുഷ്ഠാനം, അഥവാ കുദാശാവിധികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥം വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി മാർപാപ്പ (540-604) 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പരിഷ്കരിച്ചു. രോഗീലേപനസമയത്ത് ചൊല്ലേണ്ട പ്രാർത്ഥനകൾ അതിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. മെത്രാൻ തൈലം ആശീർവ്വദിയ്ക്കണമെന്നും അതിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

5. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വന്ദ്യനായ ബീഡ് (672-735) വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ വാക്കുകളെക്കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: വെഞ്ചരിച്ച തൈലംകൊണ്ട് പുരോഹിതർ രോഗിയെ അഭിഷേകം ചെയ്യണം എന്ന് സഭയുടെ ആചാരം അനുശാസിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പമുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ അതിനെ പവിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യണം.

6. 4-ഉം 9-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ റോമിൽനിന്ന് വേർപെട്ട ചില പൗരസ്ത്യ സഭകൾ, കത്തോലിക്കാ സഭയെപ്പോലെതന്നെ, അവരുടെ കുദാശകൾക്കിടയിൽ, അന്ത്യകുദാശയെയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് തെളിയിക്കുന്നത്, 9-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ വിവിധ

സഭകളിൽ, ഭിന്നതകളും വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും, അന്ത്യകുദാശയെ സംബന്ധിച്ച സിദ്ധാന്തത്തിന് അപ്പോഴും അസ്തിത്വമുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രശസ്ത പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരനായ ലെബ്നിസ്, ഒരു തുറന്ന സമ്മതപ്രകടനം നടത്തുന്നു. “രോഗീലേപനം സംബന്ധിച്ച ചർച്ചയ്ക്ക് ധാരാളം ഇടമുണ്ട്. വിശുദ്ധലിഖിത വചനത്തിന്റെയും സഭയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെയും പിന്തുണ അതിനുണ്ട്. ഭക്തരും കത്തോലിക്കരും ആയ മനുഷ്യർക്ക് അതിൽ സുരക്ഷിതമായി വിശ്വസിക്കാം. സഭ സ്വീകരിക്കുന്ന ആ ആചാരത്തിൽ കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതോ, നിന്ദിതപ്പെടേണ്ടതോ ആയി എന്തെങ്കിലും ആർക്കെങ്കിലും ദർശിയ്ക്കാം എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.” ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ അവസാന മണിക്കൂറിൽ കൃപയുടെ സമാശ്വാസകരമായ ഈ ഉപകരണത്തെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ മുന്നറിയിപ്പ് അവഗണിയ്ക്കുവാൻ, വിശുദ്ധലിഖിതത്താൽ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്ന് പ്രഖ്യാപിയ്ക്കുന്ന വേർപെട്ടുപോയ സഹാദരങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ കഴിയുന്നു എന്നത് തികച്ചും നിഗൂഢവും അമ്പരപ്പിക്കുന്നതും ആണ്. ബൗദ്ധികമായ സൂക്ഷ്മതയിലൂടെ അവരെ എതിർക്കത്തക്കവിധം വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ വാക്കുകൾ സുവക്തമായിരുന്നു എന്ന് മാർട്ടിൻ ലൂഥർ മനസിലാക്കി. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം, വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ പുസ്തകം അപ്പാടെ തിരസ്കരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു.

3. തന്റെ വചനംകൊണ്ട് നമ്മെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ദൈവമാത്രമാണ്. അതിനാൽ ഔഷധം സേവിയ്ക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ തൈലാഭിഷേകത്തിനു മുതിരുകയോ ചെയ്യുന്നത് എന്തിനാണ്?

താഴെപ്പറയുന്ന വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥഭാഗങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി, രോഗീലേപനകുദാശയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അനവധി പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു വിഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. “ഞാൻ നിന്നെ സുഖപ്പെടുത്തുന്ന കർത്താവാണ്” (പുറ 15:26). കർത്താവേ, മരുന്നോ, ലേപനൗഷധമോ അല്ല, എല്ലാവരെയും സുഖപ്പെടുത്തുന്ന” അങ്ങയുടെ വചനമാണ് അവരെ സുഖപ്പെടുത്തിയത്” (ജെറോമ 16:12). അവിടുന്ന് തന്റെ വചനം അയച്ച് അവരെ സൗഖ്യമാക്കി (സങ്കീ 107:20). ജെറോമിയാ ഇങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു: “ഞാൻ നിനക്ക് വീണ്ടും ആരോഗ്യം നല്കും; നിന്റെ മുറിവുകൾ സുഖപ്പെടുത്തും” കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: (ജെറ 30:17)

രോഗികളെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തുന്നത് കർത്താവാണ് എന്ന് കത്തോലിക്കാസഭ ഉഠന്നിപ്പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, അഭിഷേക കുടാശ നൽകപ്പെടുമ്പോൾ, വിവിധ രോഗങ്ങൾ മൂലം ക്ലേശം അനുഭവിക്കുന്നവരെ പരിശുദ്ധ തൈലത്താൽ അഭിഷേകം ചെയ്യുമ്പോൾ അവിടുത്തെ സൗഖ്യസ്പർശം നൽകണമെന്ന് വൈദികർ യേശുവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ദൈവവചനം വായിക്കുകയും ആശീർവാദം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ചില പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുവിഭാഗങ്ങൾ ദൈവവചനത്തിൽ മാത്രം കുരുങ്ങിനിൽക്കുമ്പോൾ, രോഗിയ്ക്ക് തൈലാഭിഷേകം നൽകുവാനും അവൻ/ അവൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ച്, അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ കാലത്ത് ചെയ്തിരുന്നതുപോലെതന്നെ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ആശീർവാദം നൽകുവാനും കത്തോലിക്കർ ഒരുപടികൂടി മുമ്പോട്ടുപോകുന്നു. വേർപെട്ടുപോയ ചില സഹോദരങ്ങൾ, ദൈവേഷ്യയ്ക്ക് വിരുദ്ധമെന്നു കരുതി, വൈദ്യസഹായം തേടാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. രോഗീലേപനകുടാശ നൽകൽ ഔഷധസേവയെ ഒരുതരത്തിലും ഒഴിവാക്കുന്നില്ല. അന്ത്യകുടാശ യേശു സ്ഥാപിച്ചത് നമ്മുടെ പ്രയോജനത്തിനാണ് എന്ന വസ്തുത ഉഠന്നിപ്പറയുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാം അതിനെ അവഗണിക്കരുത്.

ഒരവസരത്തിൽ, അന്ധനു സൗഖ്യം നൽകുവാൻ യേശു തുപ്പൽ ഉപയോഗിച്ചു. യേശുവിന്റെ കാലത്ത്, തുപ്പലിന് സൗഖ്യപ്രദായകശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ, തന്റെ ദൈവികപദ്ധതികൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ദൈവം സാധാരണഗതിയിൽ ഉപകരണങ്ങളിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രഗവേഷണങ്ങളിലൂടെ ശസ്ത്രക്രിയ സാധ്യമാക്കി. മിക്കവാറും എല്ലാ രോഗങ്ങൾക്കും ഫലപ്രദമായ ഔഷധങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്. ഇത് എന്നത്തേക്കാൾ വേഗത്തിൽ സൗഖ്യം സാധ്യമാക്കിയിരുന്നു. മറ്റൊരു മേഖലകളിലും എന്നപോലെ വൈദ്യശാസ്ത്രമേഖലയിലെ ഗവേഷകർ, ശാസ്ത്രജ്ഞർ എന്നിവരുമായി സർവ്വശക്തൻ തന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ ശക്തി പങ്കുവെച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലയിലും നാം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രയോജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ആരോഗ്യപരിപാലന മേഖലയിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായം നാം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഔഷധമേഖലയിലെയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെയും ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതി ഉൾപ്പെടെ ജീവിതത്തിൽ നല്ലതായ സകലതിന്റെയും കർത്താവ് ദൈവമാണ്. അതിനാൽ, ഔഷധത്തിലൂടെ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവൻ

ഒരുവശത്ത് ദൈവത്തെ പരീക്ഷിക്കുകയാണ്. മറുവശത്ത് അവിടുത്തെ സൗഖ്യസ്വർഗ്ഗം നിരാകരിക്കുന്നു. ഇത് നിന്ദാർഹമാണ്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വക്താക്കൾ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണഫലം ഉപയോഗിച്ച് വിമാനയാത്ര നടത്തുന്നത് എന്തിനാണ്? അതേസമയം, ഔഷധങ്ങളുടെ പ്രയോജനം സ്വീകരിക്കുകയോ, അതിനെ വിലമതിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? സ്വന്തം ലക്ഷ്യത്തിനായി ദൈവവചനം വളച്ചൊടിക്കുന്നതിന്റെ വിപത്ത് ഇതിലുണ്ട്. രോഗീലേപനകുദാശയും ഔഷധപ്രയോഗവും രോഗികൾക്കു ലഭ്യമാക്കണം എന്നാണ് ഉപസംഹാരമായി പറയാനുള്ളത്. കാരണം, അവ മനുഷ്യരാശിയ്ക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വരദാനമാണ്.

ഡോ. ആന്റണി നെറ്റിക്കാട്ട് സി.എം